

Giới thiệu Giang Nam Lão

Dịch: CP88

Mọi chuyện bắt đầu từ ngày mà họ gặp nhau vào ngày tế tổ của gia tộc. Nếu luận về bối cảnh gia tộc thì cô phải gọi anh một tiếng anh. Vào năm ấy cô gái nhỏ mười mấy tuổi lần đầu đến Giang Nam, đứng dưới tán cây cổ thụ bên bức tường xám giữa một trời mưa bụi, xung quanh một mảnh vắng vẻ đầu hiu không có lấy nửa bóng người. Cô bỗng cảm thấy thiếu mất thứ gì đó, trong lòng dâng lên cảm giác thất vọng không nói thành lời.

Cô không biết, giống như Giang Nam năm này qua năm khác chờ bầy chim nhạn từ phương Bắc bay về, mỗi ngày trôi qua anh vẫn luôn lặng lẽ chờ cô.

"Người đời ca tụng hết thấy những gì thuộc về Giang Nam đều rất đẹp, một lần đặt chân chỉ muốn ở lại mãi."

Em không về, vậy tôi cũng sẽ chẳng già đi.

Nhân vật chính: Thẩm Sách x Thẩm Chiêu Chiêu.

Thể loại: hiện đại - ngôn tình (sẽ có đan xen số ít chương cổ đại kể về kiếp trước của hai người)

Thuộc hệ liệt: Trọn đời trọn kiếp (Trước đó đã có Trọn đời trọn kiếp, Cốt cách mỹ nhân, Đen trắng)

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phần đệm: Lời thề trước tượng Phật (1)

Dịch: CP88

Thẩm Chiêu Chiêu nghe được tiếng mưa rơi, trong khoảnh khắc ảo giác bản thân đã trở lại Thẩm trạch ở Sài Tang.

Trong ánh sáng mờ hồ nhìn thấy một bóng đen lơ lửng, ánh sáng vàng nhạt lóa mắt, nàng hỏi: "Ca ca đã đi qua núi Lạc Già chưa?"

Người kia treo đèn lên vách tường, không đáp lại.

Đúng rồi, sao có thể nhanh như vậy được chứ? Xem ra nàng không chờ được hán rồi.

"Thôi tắt đèn đi." Nàng đành nói.

Căn phòng nhanh chóng tối thui, bóng tối như sóng triều dâng cao nhấn chìm nàng trong đó. Bàn tay nàng lần mò trên mép chăn gấm, sau đó trượt xuống một chút nữa..... Xuống đến mặt đất, lòng bàn tay chậm chậm dọc theo nền đất tìm kiếm vết nứt. Trong vết nứt này sẽ có tàn hương trước đó nàng đã sai người nhét vào, là mùi hương nàng yêu thích, giống hệt với mùi hương trên người ca ca.

Hết thấy tựa giấc mộng đã qua.

Từ nhỏ nàng đã mắc bệnh quáng gà, sau khi mặt trời lặn, dù cả căn phòng đều sáng đèn thì cũng chỉ có thể thấy được bóng đen mờ mờ, đèn nếu như thổi tắt đi vài cái, thì đến cả cái bóng cũng không nhìn thấy. Khi ấy nàng và ca ca được gửi sống nhờ nhà người ta, sinh hoạt túng bần, đừng nói là cả phòng đều được thắp đèn, một chiếc thoi cũng là xa xỉ. Bởi vậy buổi tối đối với nàng không khác gì cơn ác mộng, mỗi khi muốn mà không lần được tay của ca ca trong lòng sẽ sợ hãi, hoảng lên sẽ bật khóc nức nở, khóc nhiều lại liên lụy ca ca bị người ta lờ mờ nguyệt. Sau đó ca ca nghĩ ra cách khiến người mình mang theo mùi hương, để nàng lúc nào cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của hán, hơn nữa mỗi lần đọc sách hay luyện kiếm đều sẽ chỉ quanh quẩn trong sân.

Sau đó nàng dù là ngủ hay chơi đùa bên cửa cũng sẽ không còn khóc nữa.

Ca ca lấy tàn hương ở Phật đường xoa lên quần áo, mùi hương trên người có thể miễn cưỡng giữ được mấy ngày. Dần dà, mùi hương này trở thành thứ đặc trưng thuộc về riêng ca ca, mà nàng, cũng luyện thành bản lĩnh phân biệt mùi hương.

Thứ gọi là phân biệt mùi hương, kỳ thực chính là phân biệt ca ca đang ở nơi nào.

Trong mắt nàng, người trên thế gian này chia làm hai loại: Thẩm Sách và người ngoài.

Sau khi trưởng thành, ca ca nàng trở thành vị đại tướng quân được người người tôn sùng, chiến công hiển hách, được phong làm Vương. Một nửa giang

son bảo hộ bởi Thẩm thị. Cũng nhờ có binh quyền trong tay Thẩm Sách mà vị di mẫu(*) bị lạnh nhạt nhiều năm trong cung dần lấy lại thánh sủng. Nhi tử thân sinh của di mẫu cũng nhờ có chiến công của Thẩm thị mà liên tiếp được phong tước, địa vị ngang ngửa với Thái tử. Thẩm thị sa sút hơn ba mươi năm, là nhờ hấn từ trong đám ngói vụn vỡ nát chấn chỉnh gia uy, vinh quang choáng ngợp.

(*) di

Người trong triều đình, ai ai cũng muốn gả nữ nhi nhà mình cho người của Thẩm gia.

Thẩm lang của Sài Tang trở thành tình nhân trong mộng của vô số những giai nhân chốn khuê phòng.

Dù tin đồn về tính tình thô bạo của hấn không thiếu trên khắp các nẻo đường, là ác nhân hi nộ vô thường, còn thường xuyên bị quan văn trong triều lên án, bị những kẻ hiền đức sách bêu mỗi khinh thường, thế nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản ý nghĩ muốn kết thông gia của các tông thân quý tộc.

Cưới nàng, dĩ nhiên cũng là một con đường tắt khác nhằm lôi kéo Thẩm Sách.

Dưới sự nhiệt tình của vị di mẫu trong cung, từ khi nàng bước qua tuổi cập kê, người trong dân gian đã bắt đầu truyền tai nhau lời đồn về dung mạo vị bảo muội(*) của Thẩm Sách. Di mẫu muốn mượn nàng làm hòn đá lót đường, muốn thay nàng định ra mối hôn sự tốt nhất, mục đích là trợ lực cho Thẩm gia. Mà điều này trong mắt nàng cũng chỉ là phóng đại sự thật thôi, mang ra so sánh với ca ca, nàng bắt quá chỉ ở cái mức "tạm được".

(*) em gái ruột

Rất nhanh, lời đồn này biến mất không còn dấu tích.

Là sau đó nàng nghe được từ các đốc quân của Thẩm Sách, trong một lần hấn dẫn quân qua trấn nhỏ, trên đường dừng lại nghỉ chân tại một quán trà trù hợp nghe được thị vệ của di mẫu cải trang thành người kể chuyện đang ở trong trà lâu khoa môi múa mép, vừa mở miệng liền nói: "Thẩm thị có nữ nhi tên Chiêu Chiêu, quốc sắc thiên tư, dung mạo thanh nhã tựa loài ưu đàm bà la hoa(*)....."

(*) là một loài hoa đặc biệt được ghi chép trong Kinh Phật, đường kính loài hoa này chỉ có 1 milimet, hình chuông, màu trắng nhạt, nhành hoa nhỏ như sợi tơ. Hương thơm vô cùng, đêm nở sớm tàn

Sau khi Thẩm Sách rời khỏi, trà lâu bị niêm phong, người kể chuyện lôi ra chém đầu ngay giữa phố.

Chỉ trong vòng ba ngày, câu chuyện này đã truyền đi khắp mười một quận bốn mươi hai thành, sau đó tuyệt nhiên không còn kẻ nào dám lên nghị luận về vị bảo muội này của Thẩm Sách nữa.

Những chuyện vặt vãnh này hấn cũng chưa bao giờ nói với nàng.

Thời gian thấm thoát đến ba tháng sau, nàng bắt ngờ té ngã, phá tướng.

Hấn suốt đêm từ doanh trại cưỡi ngựa trở về, nổi cơn thịnh nộ suốt chút nữa thì chém toàn bộ đám lang trung tỳ nữ, may là nàng kịp thời ngăn lại, nói tự mình không cẩn thận, không trách bọn họ. Dưỡng mất nửa năm, nửa khuôn mặt bên trái vẫn còn lại dấu vết hồng hồng không lớn không nhỏ, những ngày thời tiết nóng bức hay tâm tình chấp trùng kịch liệt, khối hồng này sẽ trở nên càng rõ ràng hơn.

Sau đó mỗi lần nàng gặp người ngoài đều phải đắp lên một tầng phấn dày che đi. Ngoại trừ những người trong Thẩm trạch thì cũng không có người ngoài biết đến chuyện này.

Gần cuối năm, Thẩm Sách phái người truyền tin về, nói sẽ cùng nàng đón đêm giao thừa.

Nàng vui vẻ không thôi, lệnh cho tỳ nữ tìm các kiểu đèn đăng khác nhau xếp đầy một phòng, lại lấy ra mấy tráp gỏi trừ hương.

Thẩm Sách tự biết bản thân sát nghiệt nặng, những thứ đồ đưa cho nàng đều rất ti mỉ tinh tế, từng món từng món đều kèm theo công hiệu trừ tà. Hương hết sẽ có cao tăng cung cấp thêm, định kỳ đưa đến Thẩm trạch. Dần dà, trong phòng nàng chất đầy những hương lớn trừ hương.

Ngày thường đều không nở dùng, nhất định phải chờ hấn về mới đốt lên.

Ngày cuối năm, nàng chờ hấn từ sáng sớm đến chiều tối, tận khi mặt trời xuống núi mới chờ được Thẩm Sách xuất hiện.

Vốn định nhân khi còn trời sáng nhìn dáng vẻ của hấn, thế nhưng nguyện vọng này nhanh chóng bị dập tắt.

Hai huynh muội tuy là ngồi đối diện nhau trong căn phòng, nhưng trước mắt nàng chỉ có cái bóng mờ mờ. Trên mũi hấn có một vết thương do đao chém đã kết thành sẹo, khuôn mặt vốn trắng trẻo bởi vết thương này mà trở nên tối tăm hơn mấy phần.

"Năm nào cũng thức đêm đón giao thừa, thế nhưng chẳng lúc nào muội nhìn được rõ." Nàng hơi tiếc nuối nói.

Đêm trừ tịch vĩnh viễn không thấy được rõ người ở bên cạnh.

"Những thứ thuộc về đêm tối cũng chẳng sạch sẽ gì, không nhìn thấy là tốt." Giọng nói của Thẩm Sách giống như khuôn mặt của hấn, đều bị tổn thương nặng nề. Là năm mười lăm tuổi theo đội kỵ binh xuyên qua cánh rừng chìm trong ngọn lửa dữ, giữa ngày đông lạnh tap kích quân địch đã bị đuổi sức

đang chạy trốn. Khi đó trên người chỉ khoác độc một chiếc áo choàng rom sũng nước, khói đặc tràn vào cổ họng, cứ như vậy phá hồng dây thanh quản. Giọng nói bởi vậy không nghe ra âm sắc, thô ráp, khàn, thấp nhưng không trầm.

Đám tỳ nữ luôn nói giọng nói của quận vương khiến họ sợ sệt, đặc biệt là khi về đêm.

Nàng lại không hề thấy vậy.

Cái bóng của hấn khẽ động, theo đó là tiếng vang loạt xoạt, một tiếng rồi lại một tiếng vang lên, nàng ngưng thần lắng nghe.

"Đưa tay cho huynh." Hấn nói.

Nàng cười, lòng bàn tay hướng về phía cái bóng đen kia.

Lòng bàn tay tiếp xúc với mấy quả hạch khô đã luộc chín: "Người Di tiến phụng." Trong đó mang theo nhiệt độ trên cơ thể hấn.

Trái tim nàng thoáng chốc bị thiêu đốt đến nóng bỏng.

"Đưa mặt đến đây, để huynh xem vết thương một chút."

Nàng đẩy bàn trà sang một bên, tay chống trên chân hấn, đưa má trái về phía hấn.

Mảng da hồng này không lớn, còn ở phía dưới, nhưng bởi vì khuôn mặt nàng nhỏ nên cảm giác rất chói mắt. Bởi vì được dưỡng cẩn thận nên không lưu lại dấu vết dử tợn nào, chỉ hơi hồng lên như vậy, bởi vì từng bị thương nên sau khi vết thương lành lại khiến da ở nơi này mỏng hơn, mỏng nên mới hồng.

Hai người cứ như vậy ngồi đối diện nhau một hồi lâu không lên tiếng, hấn cũng chưa từng nhìn kỹ khuôn mặt của nàng như vậy.

"Muội nghe người ta nói huynh giết chết một người kẻ chuyện?"

"Ai nói?"

Nàng dĩ nhiên không dám nói ra là ai, sợ hấn nổi giận rồi lại trách tội xuống.

May là ca ca không truy hỏi.

Nàng như ngồi trên một bó đuốc lớn, cả người bị thiêu đốt, khuôn mặt dần nóng lên. Nếu để cho mặt đỏ lên, nhất định vết thương kia sẽ càng bất mắt, nàng sợ bị hấn nhìn thấu, vội xoay mặt đi hướng khác: "Dưỡng cũng khá ổn rồi. Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không quá quan trọng."

"Không quá quan trọng?" Tiếng cười của hấn như cây chổi cọ quét đi đám lá khô, "Nếu muội không muốn lấy chồng thì đúng là không quan trọng."

"Muội cũng không muốn gả đi, trên đời này kẻ nào có cái năng lực cưới muội muội của Thẩm Sách chứ?" Nàng lẩm bẩm nói, giọng mang theo mấy phần lăm lăm.

Hấn lại cười.

Sợ là toàn bộ nụ cười trong một năm này của hấn đều ở ngay đêm nay cho nàng hết rồi.

Không lâu sau, tiếng lộp vộp quả hạch lại vang lên, như chiếc đồng hồ cát, tiết tấu và tần suất vô cùng đều đặn.

Khiến nàng bỗng nhớ đến khi còn nhỏ, hai người ở trong phòng, khi đó còn chưa nghĩ ra cách dùng tàn hương. Nàng bị bóng tối dọa cho co rúm trong một góc, sợ hãi nên chốc lát lại gọi ca, chốc lát sau lại gọi ca. Hấn sợ nàng gọi nhiều, còn mình đáp lời nhiều sẽ bị chủ nhà ghét bỏ, trong lúc đọc sách sẽ dùng ngón tay một chốc lại một chốc gõ lên sàn gỗ, xua đi nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

.....

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trên người nàng đã được đắp chiếc áo lông cáo của hấn, màu trắng tinh khiết tựa như cũng lọc sạch cả những tia sáng chiếu lên nó. Hai chiếc bát bạch ngọc đặt trên bàn trà, một bát xếp đầy quả hạch đã lột vỏ, vỏ khô thì chất đầy ở một cái bát ngọc khác.

"Quận vương nói tiểu thư nhất định sẽ muốn nhìn bát vỏ này, nên nói chúng nô tỳ không được thu dọn." Tỳ nữ đứng hầu một bên nói.

Nàng nằm đó, nhìn chăm chăm cái bát ngọc này.

Ruột của quả hạch có màu đỏ tương, vỏ ngoài màu trắng sữa, đêm qua ăn vào miệng không ít, rốt cuộc bây giờ đã được nhìn thấy rõ chúng.

Sau đó nàng từ miệng của hạ nhân biết được, thực ra ngày cuối năm Thẩm Sách đã vào đến thành trước khi mặt trời lặn, nhưng lại cố tình chờ cho trời tối mới hồi phủ. Hồi kỹ hơn, mới biết là bởi vì hấn bị thương, vết thương ngay trên vai, bởi vì không muốn để nàng nhìn thấy nên mới làm vậy. Thậm chí trước khi tiến vào sân nhỏ trước phòng nàng, bởi vì sợ nàng nhìn ra cánh tay băng bó nên đã để cho quân y tháo băng ra, lại tắm rửa cẩn thận một lượt, cạo rửa đi mùi máu tanh trên người.

Không lâu sau, Thảm Sách tiếp tục chiếm được năm thành, là vùng đất hai bên bờ sông của Quy vương.

Thảm trạch ở Sài Tang chính là vùng trọng yếu quân sự, vị trí cứ điểm, Hoàng Đế lo lắng thế lực của Thảm Sách sẽ càng ngày càng lớn mạnh, không sớm thì muộn cũng nảy sinh lòng mưu phản, liền hạ chỉ để Thảm gia từ Sài Tang dời đến Đô Thành.

Thánh chỉ này nhìn thì giống như nhận được vinh sủng vô thượng, kỳ thực là muốn giữ già trẻ Thảm gia làm con tin, ngăn chặn suy nghĩ làm phản của Thảm Sách.

Thảm Sách không muốn để bào muội làm con tin, lĩnh thánh chỉ xong lại lấy lý do "Quân vụ bận bịu, sẽ cố gắng chọn ngày dời trạch" qua loa ứng phó. Di mẫu mấy lần gửi thư khuyên nhủ, suốt một năm trời mới khiến hấn dời Thảm trạch đến quận Lâm Hải là quê cũ trước đây của Thảm gia, xem như mỗi bên lùi một bước, cho nhau mặt mũi.

Sau khi trở lại quận Lâm Hải, Thảm trạch lại được tu sửa thêm mấy lần, phú quý cũng mỗi ngày một dồi dào.

Di mẫu lấy danh nghĩa tham dự lễ "tế tổ" trở lại Thảm gia, sau đó tìm Thảm Chiêu Chiêu trò chuyện, ý muốn nàng gả cho biểu ca, cũng chính là con trai ruột của di mẫu, ngũ hoàng tử của thánh thượng. Một khi như vậy, vừa có thể khiến cho Thảm thị và hoàng thất thân cận hơn, vừa có thể khiến cho biểu ca tranh thủ được sự ủng hộ lớn hơn từ triều thần, vọng tưởng ngày sau thay thế vị trí Thái tử.

Thảm Chiêu Chiêu khéo léo từ chối. Di mẫu hết lòng khuyên nhủ, nói nàng dù gì cũng là muội muội của Thảm Sách, tránh không thoát sớm muộn cũng bị tứ hôn cho ai đó, nếu không sớm xin tứ hôn, ngày sau cũng chỉ có thể nghe theo an bài của thánh thượng. Khi đó vị hôn phu được lựa chọn chưa chắc đã có thể phù hợp tuổi như biểu ca, còn biết rõ gốc rễ.

Sau đó di mẫu còn nói rất nhiều, nàng lo lắng ngồi đó, hầu hết đều chui vào tai trái lọt qua tai phải, sau cùng chỉ nhớ được đôi môi đỏ thắm của di mẫu, lời nói ra đều là trong bóng giấu kim, chỉ chực chờ cơ hội đâm thương người.

Di mẫu đi rồi, tráp hương cung cấp đều đặn mỗi tháng cũng vừa vận được đưa đến. Nàng mở tráp ra, quét nhẹ một cái rồi đưa lên chóp mũi khẽ ngửi, nghĩ đến ngày sinh thần hai mươi sáu tuổi sắp tới của hấn.

Nàng nhất thời nảy ra hứng thú, bèn dẫn theo một đội thị vệ thân tín rời khỏi quận Lâm Hải, hướng về phía Sài Tang mà đi.

Trời đất bao la, Sài Tang mới chính là thiên hạ của Thảm gia.

Cổng vào trọng trấn Sài Tang, thủ vệ trạm gác nhanh chóng nhận ra đoàn người ngựa Thảm gia, nhất tề quỳ xuống cung nghênh.

Quân doanh dựng bên bờ sông, tường vây với nước sông kéo dài như không có điểm cuối, soái kỳ đón gió phấp phới, tất cả đều là một chữ "Thảm". Nàng thúc ngựa phi đến doanh trại bên ngoài, sau đó tung người nhảy xuống ngựa, một khắc cũng không nghỉ chạy về phía doanh trại, đúng lúc chứng kiến một màn chém đầu những kẻ tạo phản.

Hai mươi mấy người đeo gông xiềng, mắt cũng bị che lại, đang khàn giọng mắng chửi Thảm Sách. Thứ ánh sáng lạnh lẽo lên, cây đao trên tay binh sĩ chém xuống, hai mươi mấy cái đầu người cùng một lúc rơi xuống đất.

Thảm Sách ngồi trên đài cao cách đó không xa.

Gió rét từ mặt sông không ngừng gào thét thổi ập tới, hấn và thủ lĩnh của quân tạo phản đều để trần nửa người trên, trường bào quăng bừa trên mặt đất. Thảm Chiêu Chiêu biết, đây là thói quen của Thảm Sách, mỗi khi hấn ở quân doanh cùng binh sĩ uống rượu mừng chiến thắng đều sẽ có bộ dạng như vậy. Ngày hôm nay không có gì để chúc mừng, nhưng những thủ lĩnh của quân tạo phản này đều là chí hữu, là huynh đệ, là thuộc hạ mười mấy năm qua vẫn ở bên cạnh hấn, một đao ngang sông mũi kia cũng chính là do đối phương ban tặng.

Đối lập, là tiền đưa.

Tay trái hấn cầm một bầu rượu, bát rượu nâng lên thay lời tiễn biệt đến từng vị thủ lĩnh của quân tạo phản ngã xuống.

Phía dưới đài cao là đoàn tướng lĩnh binh sĩ hùng hậu, trẻ có, già có, giờ khắc này hết thấy đều yên tĩnh.

Thủ lĩnh kia tiếp nhận bát rượu, mấy lần muốn xin tha, thế nhưng cuối cùng vẫn mạnh mẽ nuốt xuống, đem toàn bộ quyết tâm giữa đầu, nâng bát dốc rượu vào miệng. Sau đó thứ ánh sáng lạnh lẽo lại lóe lên, không chỉ có máu, mà còn có rượu từ cổ họng còn chưa kịp nuốt xuống cùng phun ra, hỗn tạp, tung tóe.

Thảm Chiêu Chiêu đứng dưới đài, cơn gió dữ không ngừng thổi tới, quần áo và giày đều lấm tấm đốm máu đỏ tươi. Ngực nàng phập phồng dữ dội, nhìn ca ca cầm trường kiếm chậm rãi tra về vỏ, sau đó nâng cao thanh kiếm này lên trước mặt.

Quân doanh này, vùng đất rộng lớn trù phú hai bên bờ sông này, hết thấy đều do chính tay hấn chém giết, dùng chính máu và sinh mạng mà cướp về. Chỉ duy nhất một ý niệm này thôi cũng đã đủ khiến cho cảm xúc trong lòng nàng cuộn trào, không thể tự kiềm chế.

Không chỉ có nàng, trên mặt đám tướng sĩ đứng bên dưới cũng tràn ngập phản kích, tiếng hô hưởng ứng vang vọng khắp núi đồi.

Tiếng hô của những nam nhân nơi doanh trại này chấn động đến mức nền đất dưới chân cũng rung theo lên từng đợt. Nàng đứng trong đám người, nhìn hấn ném thanh kiếm cho người đứng phía sau lưng, sau đó nhảy xuống đài cao, đi đến trước mặt mình. Trên mặt hấn còn có máu của quân tạo phản, trên

bờ ngực trần cũng có, tuy rằng sát khí chưa tản đi hết, nhưng trong con ngươi chiếu ra chỉ có ánh nắng và nắng. Hắn nheo mắt: "Đây là cô nương nhà nào? Dám to gan xông vào điện Diêm Vương?"

Mọi người cười lớn.

Có ai mà không biết chứ? Đây chính là vị bào muội hưởng sự sủng ái vô tận của Quận Vương.

"Muội tới tìm....." Dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, nàng khẽ mỉm cười, cố ý nhẹ giọng gọi hắn, "Thẩm lang của Sài Tang."

Gió đã kịp thời thổi đi lời của nàng.

Bởi vậy ngoại trừ hắn ra, ai cũng không nghe được, bởi vì bọn họ còn đang mãi cười lớn.

Người bên cạnh đưa đến một tấm vải trắng, vừa mới được ngâm qua nước đá, dùng để lau đi vết máu trên người. Hắn không nhận, nâng tay ngăn lại, trong mắt phảng phất có thứ cảm xúc khác lạ nào đó chột lóe lên.

Hoặc là do tâm ma của nàng nhất thời choán lấy tâm trí mà nhìn nhầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Phần đệm: Lời thề trước tượng Phật (2)

Dịch: CP88

Đêm đó nàng ngủ lại doanh trại.

Giữa bầu không gian xơ xác tiêu điều, tiếng la hét thảm thiết chốc lát vang lên rồi cuộc thành công đánh thức nàng. Mang đến đều là thị vệ thân cận, trong lều không có ai, cả người nàng chìm trong bóng đêm, sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Ban đêm không yên lành." Trên vai chột có tấm da lông mềm mại đập xuống.

Đại chiến sắp tới, khó tránh khỏi những đêm ồn ào không yên tĩnh, luôn có lính mới không chịu nổi áp lực sinh tử nặng nề mơ thấy ác mộng rồi la hét. Lẽ ra mỗi lần như vậy hắn sẽ đích thân đi xử lý, đến lều bạt của đám binh sĩ, mục đích là dọa cho bọn họ không dám lợi dụng những đêm này trút ân oán cá nhân. Tối nay hắn ở lại đây, bởi vì hắn biết nàng đối với bóng đêm có nỗi sợ hãi vô tận.

Nàng lần mò tìm phương hướng hắn ngồi, muốn nhờ vào trí tưởng tượng của mình đối mặt với hắn: "Ca?"

Trong lều yên tĩnh.

Hơi thở ấm nóng của hắn ở ngay phía trước, roi xuống rồi quanh quẩn trước cánh môi nàng.

Tiếng bước chân đi lại ngoài doanh trại, tiếng quát tháo dội vào nhau, khiến ảo giác trong đầu nàng ngày càng lớn, tựa như có thể nghe được cả tiếng gió thổi trên ngọn đuốc đỏ đang cháy hừng hực, vô số ngọn đuốc dưới cuồng phong cùng nhau bập bùng, choán kín trước mắt nàng một màu đỏ rực.

Vì sao hắn còn chưa rời đi? Hay đây cũng chỉ là ảo giác của chính nàng?

Nàng không dám động đây.

Chỉ sợ bản thân động một chút thôi, chờ đợi phía trước sẽ là vận kiếp bất phục.

"Di mẫu nói huynh lại cự tuyệt tứ hôn?" Nàng không muốn lùi về sau, giả vờ như không phát hiện ra, cảm nhận hơi thở của hắn.

"Sao hả? Muốn có tẩu tẩu rồi?" Hắn rút cuộc cũng lên tiếng.

"Là huynh cưới, sao lại biến thành muội muốn được?"

"Cưới, cũng phải ở quận Lâm Hải bởi muội."

Trái tim nàng tựa như bị người đâm mạnh.

"Một mình muội lùi thui quen rồi, sợ bị quân thúc, vẫn là cứ để vậy đi." Nàng rút cuộc rời ánh mắt khỏi cái bóng của hắn, chuyển tầm mắt sang một cái bóng đen nho nhỏ khác, có lẽ là chiếc ghế.

"Còn chưa nhìn được muội gả đi, huynh cũng sẽ không có nữ nhân nào hết." Cuối cùng hắn nói.

Sau đó bên ngoài có tướng đến gọi, hắn lệnh cho quân y đến bảo vệ nàng, trong quân doanh này cũng chỉ có quân y là thuận tiện ra vào chỗ lều bạt này mà thôi. Sau nửa đêm, nàng vẫn không chờ được ca ca quay lại.

Thẩm Chiêu Chiêu biết ít ngày nữa hắn sẽ phải tham gia cuộc đại chiến Độ Giang, quân vụ nặng nề, liền không chào hỏi gì, chỉ để lại một phong thư khai báo bản thân muốn đến núi Lạc Già giúp hắn cầu phúc, sau đó dẫn theo người rời đi.

Đoàn người ngựa đi qua Sài Tang, trước đây là Thẩm Trạch, đoàn người vừa giảm tốc độ thì bị người chặn lại, người kia cười cười nâng một phiến lá sen, bên trên là một miếng đậu phụ tươi mềm. Nàng nhận ra là ông chủ của quầy đậu hủ khi còn bé mình thường chạy đến mua. Liền tung người xuống ngựa, chỉ là vừa mới muốn tìm tiền trên người, một đôi ủng xanh đen đã xuất hiện: "Từ bao giờ mà muội đã phải đích thân làm những chuyện này rồi?"

Tiếng nói phát ra từ nam nhân mặc y phục xanh đứng bên đường, thất lung mang đai ngọc, mắt đen như mực, nụ cười còn mang theo ba phần sát khí.

Ánh mắt của đám thị vệ mang theo hoang mang, muốn hành lễ, lại bị hắn dùng ánh mắt ngăn cản.

Hắn vén lên tấm lụa trắng nàng dùng để che mặt, giúp nàng tháo xuống toàn bộ trang sức và chải tóc trên đầu, lại đổi chiếc áo khoác lông chồn tuyết sang một chiếc áo choàng màu trắng bình thường. Từ dáng vẻ cao sang xa xỉ trở về bộ dạng thanh thuần trong sáng, cuối cùng dặn dò thị vệ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, theo đường cũ trở về quận Lâm Hải.

Còn hắn và nàng mỗi người một ngựa, đi về phía Đông, nơi có núi Lạc Già.

Núi tiên Lạc Già, lặng lẽ đơn độc giữa biển lớn, nơi này thờ vị Bồ Tát tên Quan Tự Tại.

Đó là nơi tu hành của Quan Âm đại sĩ, cũng là nơi thánh địa hắn vẫn xin hương về cho nàng. Nghe đã nhiều, nhưng vẫn chưa có duyên được một lần lễ bái.

Đáng tiếc thiên không gặp thời, dọc đường đi gặp liên tiếp mấy ngày mưa lớn.

Ngày thuyền vượt biển, sóng lớn ngập trời, gió cuốn mây trào. Thuyền phu sợ thuyền lật, không thể không vòng lại đưa bọn họ trở về. Hai người lẫn trong đám khách hành hương bình thường, tránh mưa trong một cái lều cỏ bên bờ.

Cùng thuyền với bọn họ bị đưa trở lại có một cặp phu thê trẻ tuổi đến cầu tử(*), còn có một lão bà bà. Nàng thấy cô cháu gái nhỏ trong lòng bà ấy bởi vì ăn mặc đơn bạc mà không ngừng run rẩy, liền lấy chiếc áo choàng ca ca đưa mình cho cô bé.

(*) xin con

Lão bà bà liên tục nói lời cảm tạ, sau đó hỏi hai người họ có phải cũng đến cầu tử hay không.

Ca ca làm như không nghe thấy, nàng đứng bên cạnh thoáng bối rối, không biết rốt cuộc hắn có nghe thấy hay không.

May là đúng lúc có hai vị hòa thượng mặc áo mưa đi vào kịp thời giúp bọn họ giải vây, vị lão hòa thượng đi đầu nhìn thấy Thẩm Sách, liền chấp tay chào: "Thí chủ."

Đây chính là vị phương trượng trên núi Lạc Già, xem ra cũng bị vây trong cơn mưa rào không thể vượt biển.

"Thí chủ vẫn bị tâm ma quấy nhiễu sao?" Vị phương trượng kia mỉm cười nhìn sang, không vạch trần thân phận của hắn.

"Người ở điện Diêm Vương, mấy thứ bần lòng tầm thường đều không đáng nói," hắn đáp, "Có tâm ma trối luyến cũng không phải chuyện xấu."

Phương trượng sau đó lấy lý do đi xem tình hình sóng biển, mời Thẩm Sách ra ngoài lều cỏ. Thẩm Sách và vị phương trượng này cũng coi như có nhiều năm giao tình, không từ chối, một vương một tăng đội mưa đứng bên bờ biển, nhường lại lều tránh mưa này cho bọn họ.

Thẩm Chiêu Chiêu nhìn ra sóng lớn không ngừng cuộn trào, lại nhìn bóng lưng bị nước mưa không ngừng tấp lên của hắn, nghĩ đến cái đêm mẫu thân rời đi.

Trước khi rời đi, mẫu thân khéo léo lừa cho nhũ mẫu và ca ca ra ngoài, sau đó kín đáo đưa cho nàng một cái túi thơm, dặn dò nàng, nếu như sau này ca ca Thẩm Sách đối xử với nàng không tốt thì hãy đưa túi thơm này cho di mẫu, đôi lấy sự che chở.

Trong chiếc túi hương này theo ngày sinh tháng đẻ và dòng họ hương quán cha mẹ thân sinh của ca ca.

Mẫu thân không kịp nói cho nàng biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì, là bởi gia tộc luôn cười nhạo xem thường mẫu thân nhiều năm không có con, hay bởi phụ thân đối với vinh quang của Thẩm gia vẫn ôm theo một tia kỳ vọng mới ôm đứa nhi tử này về. Sau cùng, mẫu thân lo lắng vẫn là an nguy của nhi chính mình đứt ruột đẻ ra, tận tay giao túi thơm cho Thẩm Chiêu Chiêu.

Đây là tấm bùa bảo mệnh mẫu thân để lại cho nàng, cũng là thứ có thể lấy mạng ca ca.

Giả mạo hậu nhân của danh môn đã là tội nặng, đừng nói gì đến tông quân.

Khi đó tuy nàng vẫn còn rất nhỏ, nhưng vẫn hiểu được vật này sẽ hại ca ca, sau khi an táng cho mẫu thân liền lập tức đốt túi hương đó thành tro bụi.

Thiếu hỷ đi chính là lá bùa lấy mệnh hán, cũng là "khả năng" duy nhất của hai người.

Nàng thậm chí đã từng tưởng tượng đến một ngày nào đó Thẩm Sách bị vị Hoàng đế đa nghi kia ép đến đường cùng tạo phản. Dù nàng nói ra hai người không phải huynh muội thân sinh, Thẩm Sách tin, nhưng tướng sĩ của hán chắc chắn sẽ không tin. Những binh sĩ vì hán chiến đấu anh dũng đến giọt máu cuối cùng, chắc chắn sẽ không chấp nhận vị Quận vương họ thê chết đi theo là một kẻ có quan hệ bất chính với chính vị bảo muội của mình.

Thẩm lang của Sài Tang có thể là người trong mộng của hết thầy giai nhân trên thế gian.

Duy nhất không thể là của nàng.

Trước khi trời tối, mưa dần nhỏ xuống.

Núi Lạc Già không đón khách hành hương vào ban đêm, mắt thấy mặt trời sắp lặn, những vị khách hành hương này chỉ có thể từ bỏ ý định lên thuyền vượt biển vào ngày hôm nay.

Thẩm Chiêu Chiêu cố ý leo lên một mỏm đá bên bờ, hướng về phía núi Lạc Già cung kính quỳ lạy, thay cho ca ca cầu phúc. Trước khi rời khỏi lầu cô, nàng và lão bà bà kia nói lời tạm biệt, lão bà bà nhét một sợi dây đỏ vào tay nàng, là vừa rồi rút ra từ trên cổ tay của tôn nữ, lại tranh thủ lúc tránh mưa tét thành một hạt lạc nhỏ.

Lão bà bà ấy không nhận ra Thẩm Sách, lại càng không biết Thẩm Chiêu Chiêu là ai.

Bà chỉ nghĩ rằng đội mưa lớn tìm đến lễ bái Quan Âm đại sĩ, đáng vẻ lại thành kính như thế, ắt là vì cầu tử. Vì thế nên hào tâm tặng thứ này, xem như là một loại kỳ nguyện và thiện ý. Nàng luống cuống nhận lấy chiếc dây đỏ được tét lại ti mỉ, cảm thấy Thẩm Sách hẳn là không nhìn thấy, liền ra về không có gì, cẩn thận cất vào ngực.

Hai người sau khi trời tối tìm được một trấn nhỏ dừng chân.

Thôn trấn nhỏ, chưa từng đón người ngoài thôn nên cũng không có mấy nơi như khách điểm. Thẩm Sách một tay cầm hai dây cương, một tay nắm cổ tay nàng, hai người cứ như vậy lững thững đi trên đường tìm nơi ở, cuối cùng nhìn thấy một chiếc thuyền con đậu bên bờ sông. Thuyền phu thấy Thẩm Chiêu Chiêu không nhìn thấy, liền tốt bụng lưu hai người lại thuyền của mình một đêm. Chỉ là không ngờ Thẩm Sách sau đó hào phóng đưa ra một khối vàng nhỏ, dọa cho thuyền phu kia không dám thất lễ, vội nói gia nhân đưa rượu ngon thức ăn ngon lên, vô cùng tận tâm chiêu đãi hai vị khách quý từ nơi khác đến này.

Đêm đó, thuyền phu tự cảm thấy nhận được món hời lớn từ Thẩm Sách, liền cho thuyền tiếp tục đi, men theo bờ sông bên thôn trấn nhỏ, để hai người họ có thể thưởng ngoạn cảnh sắc bên ngoài.

Một chiếc thuyền nhỏ lững lờ trên mặt nước.

Nàng chống cằm nghe hán mô tả khung cảnh xung quanh, đi qua mấy cái cầu đá, lại có một cái Phật đường nhỏ, vân vân.

Bỗng nhiên, hương rượu tràn ra bốn phương tám hướng.

Hắn là hán vừa mở vò rượu thơm thuyền phu dâng lên. Một chén rượu nóng sủi ầm ầm đêm trăng lạnh, cũng khiến lòng người trở nên khoan khoái hiếm thấy.

Nàng hơi khom người, vò vĩnh đòi ca ca cho uống rượu. Trên cánh môi truyền đến man mát, miệng chén đặt bên khóe miệng, từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, hán cũng không hề cảm thấy mất kiên nhẫn với việc chăm sóc nàng.

Nàng mở to mắt nhìn cái bóng đối diện, muốn nói, ca có biết chăng? Mỗi lần nghe tin ca hỏi phủ muội sẽ lại cao hứng đến mức mất ngủ cả đêm, muốn nói, vết thương trên mặt này là muội cố ý té ngã, bởi vì không muốn bị gả đi, không muốn nhận tư hôn gì hết.

Hình như hán cũng đã nhìn sang nàng: "Có thứ đồ gì tốt hả? Cầm cả một đêm?" Là nói thứ đồ trong tay nàng.

Sau đó sợi dây đỏ bị rút đi, lòng bàn tay trống trơn, tựa như làm mất đi cái gì, cũng tựa bị hán nhìn thấu tâm tư. Nàng đưa tay ra quơ loạn, muốn đoạt lại: "Muội cũng không biết là thứ gì, nhưng lão bà bà ấy tặng chắc chắn là món đồ quý."

Bóng người của hán hơi rướn về phía trước, cánh tay hình như vung lên.

Trái tim nàng đột nhiên co lại, nghe được âm thanh của thứ gì đó bị ném xuống nước.

"Vì sao ném nó?" Hốc mắt chưa xót, không hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên oan ức. Có thể bởi đã uống nhiều rượu, hoặc bởi vật này đối với nàng quá quý giá. Thứ đó chỉ sợ là cả đời này nàng cũng chỉ nhận được một lần, là ước nguyện nàng đã khấn cầu cho mối nhân duyên của hai người.

Thế nhưng lại không thể nói ra, cuối cùng chẳng thể làm gì khác ngoài cúi đầu, giấu đi mất mát trong đáy mắt.

Mãi đến khi bàn tay bị kéo đến, chiếc dây đỏ được đặt trở về.

Thứ hấn ném vào nước chẳng qua chỉ là một khúc xương cá.

"Nếu muội thích -----" hấn nhàn nhạt đồ dành, không nói hết câu.

Chỉ cần là thứ muội muội của Thẩm Sách thích, chiếu theo hình dáng của nó, chạm ngọc đúc kim, làm ra một cái tương tự cũng không phải không thể.

"Không cần," nàng vội lắc đầu, "Một phòng treo kín hạt lạc còn ra cái thể thống gì."

Lần này thì đúng không biết phải gặp người thế nào rồi.

Hấn cười, có lẽ cũng say rồi, lại có thể cười vui vẻ đến vậy.

Hai ngày trôi qua, hấn đưa nàng bình an trở lại quận Lâm Hải.

Lúc hấn đi, nàng đi theo cả một đường, đến tận trước cửa lớn Thẩm trạch. Hiện tại là ban ngày, hai người nhìn nhau trong chốc lát, vành mắt nàng đã đỏ lên, nghẹn ngào không nói ra lời.

Khoảnh khắc hấn bước qua cửa lớn Thẩm gia, trái tim nàng bỗng chốc loạn nhịp. Lời từ biệt còn chưa kịp nói, cảm giác chua xót như sóng triều dâng lên trong lòng. Hấn đã hoàn toàn bước ra khỏi bậc cửa, xoay người nhảy lên ngựa, nàng rút cuộc không kìm được lòng đuổi tới, miệng thốt ra tên hấn: "Thẩm Sách!"

Dưới ánh nắng diễm lệ, hấn nhanh chóng quay đầu, cùng nàng nhìn nhau một hồi lâu.

Người nam nhân đã từng bước qua bao nhiêu biển xuong mưa máu vũng vàng ngồi trên chiến mã, tự chế giễu bản thân là linh hồn thuộc về điện Diêm Vương, giờ khắc này lại bị đôi mắt đen láy kia nhìn tới mà mất một hồi lâu không thể mở miệng, cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng bật thốt ra được mấy chữ: "Trời sắp tối rồi, mau vào đi."

Sau đó vung roi, thúc ngựa rời đi.

Phía sau, một đội kỵ binh tinh nhuệ xuất hiện, là những người từ quân doanh theo hấn đến núi Lạc Già, lại đến quận Lâm Hải, mấy ngày nay vẫn nghe theo lệnh âm thầm bảo vệ trong tối, chưa từng lộ diện quấy rầy không gian của hai huynh muội họ.

Nửa tháng sau, di mẩu về Thẩm trạch, sau đó triệu nàng vào cung.

Nàng ghi nhớ lời dặn dò của ca ca, cáo bệnh từ chối. Di mẩu không để bụng, chỉ cười nói nàng bị ca ca chiều hư rồi, thánh chỉ há lại có thể cáo ốm không tiếp. Thế nhưng cũng chỉ mắng yêu vài câu, sau đó tuyệt nhiên không nhiều lời nữa. Nàng cũng cứ như vậy cho rằng chuyện này đến đó qua đi.

Không ngờ di mẩu đã có an bài từ sớm, nhân lúc nàng không đề phòng trói chặt rồi giấu vào rương gỗ, mang nàng ra khỏi Thẩm trạch. Di mẩu là người của Thẩm gia, dù Thẩm Sách đã căn dặn từ trước thì ai cũng sẽ không ngờ được một rương hương đốt này lại có thể là bào muội của Quận vương.

Bọn họ rời khỏi quận Lâm Hải, lại có đội quân của Hoàng đế tiếp ứng, Thẩm gia càng không có năng lực đoạt Thẩm Chiêu Chiêu về nữa rồi.

Sau đó nàng bị giam ở Thiên Điện của Đông cung.

Di mẩu than thở khóc lóc, thuyết phục nàng khuyên Thẩm Sách giao binh quyền ra. Hiện tại Hoàng đế đã quyết định xuống tay với Thẩm Sách, di mẩu và biểu ca nhất định phải đứng về phía Hoàng thất mới có thể bảo toàn tính mạng.

Di mẩu nắm chắc trong lòng, nàng chính là điểm yếu chí mạng của Thẩm Sách.

Thế nhưng điều di mẩu không nắm được, chính là muội muội của Thẩm Sách sao có thể để cho kẻ khác dễ dàng khống chế như vậy chứ.

.....

Ngoài điện, mưa càng lúc càng lớn.

Lục phủ ngũ tạng đều bị thiêu đốt, cả người giống như có ngọn lửa lớn đang cháy hừng hực.

Đầu ngón tay vẫn cố chấp muốn tìm vết nứt trên sàn nhà, nàng sớm đã quên mất nơi đây là trong cung, đỉnh ninh bản thân còn đang ở Thẩm trạch tại quận Lâm Hải. Nàng lại lên tiếng hỏi, giọng nói nhu hòa mềm mại: "Ca ca đã về đến..... núi Lạc Già chưa?"

Tiểu cung nữ không quen không biết hầu bên cạnh rút cuộc bật khóc: "Cô nương, từ Sài Tang tới đây sẽ không đi qua núi Lạc Già. Cô nương nhớ nhầm rồi."

Nàng chậm chạp chớp mắt, dòng lệ từ khóe mắt tràn ra, chảy xuôi.

Một khắc thanh tịnh cuối cùng vụt tắt, sau đó, lời đã không thể thốt ra khỏi miệng.

Nỗi nhớ nhưng duy nhất còn lại cũng bị bóp chết.

Hai ngày sau đó, ý thức của nàng trôi nổi bồng bềnh giữa những đám mây ký ức về núi Lạc Giã, hơi thở tiến vào mà không có trở ra.

Trong lòng chỉ nhớ được duy nhất cuộc chiến Độ Giang, nghĩ đến ca ca có bình an trở về phủ hay không.

Thời khắc hấp hối sắp từ giả cõi đời, nàng tựa như nghe được tiếng cửa điện bị đẩy ra, cửa gỗ va chạm vách tường.

Hình như nàng ngửi thấy mùi tàn hương quen thuộc, có giọt nước mang theo nhiệt độ rơi xuống khuôn mặt nàng.

Đó không phải là nước, tất cả đều là máu. Tiểu cung nữ đã sớm bị dọa sợ nằm co quắp trên mặt đất, nhìn chằm chằm nam nhân mang theo một thân đầm máu cầm kiếm đi vào, trên tay cũng là máu không ngừng nhỏ xuống. Từ khi biết được nàng bị triệu vào cung hần liền không quản ngày đêm thúc ngựa phi về, cách mấy trăm dặm nghe được tin đi mẩu đến Thẩm Trạch, biết rằng sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện lớn: "Chiêu Chiêu."

Nàng nỗ lực hít thở, nước mắt không ngừng trào xuống, nước mắt hòa lẫn với máu.

"Ca....."

Nàng cố gắng mở to đôi mắt nặng nề, nước mắt như giọt trân châu từng viên lớn rơi xuống. Nàng nỗ lực muốn nhìn rõ hần, thế nhưng cuối cùng cũng chỉ có một cái bóng đen. Ngón tay ở trong lòng bàn tay hần di chuyển, lại vẽ không ra một chữ hoàn chỉnh.

Thẩm Chiêu Chiêu bắt lực buông thông tay, lại bị hần bắt lấy, hai bàn tay nhỏ đặt gọn trong lòng bàn tay hần, siết chặt.

Đôi mắt chỉ có dịu dàng ôn nhu của ngày xưa đã không còn một tia sáng, toàn bộ đều bị hắc ám phủ kín.

"Đi tìm vải đỏ....." Giọng hần khàn khàn, cắn răng nhả ra từng chữ, trong cổ họng hòa lẫn máu tanh.

Đám tướng sĩ một thân đầm máu phía sau nhất thời không hiểu hàm ý phía sau câu nói này, luống cuống tay chân đứng đó.

"Đi tìm vải đỏ! Đi!"

Hần biết nàng muốn cái gì, vẫn luôn biết. Một Thẩm Sách xảo quyết đa mưu, có thể chinh chiến nơi sa trường từng ấy năm, nhìn thấu vô số những trận pháp quỷ kế của quân địch, thì sao có thể không nhìn ra tâm tư của muội muội mình đây.....

Trước đây trái tim hần bị nhốt lại, tự trói buộc chính mình. Hiện tại, hần rút cuộc đã nhìn thấu.

Mưu nghịch còn có thể, cưới Chiêu Chiêu thì có gì mà không dám?

Muội và ta từ nhỏ đã bơ vơ, trở thành nơi nương tựa của nhau.

Muội muốn ta, vì sao ta không thể cho?

-

Hậu ký

Thẩm Sách, tự Mục Dã. Hậu nhân của danh môn, tư mạo hơn người.

Sinh hoạt khổn khổ, cùng với bào muội sống gửi nhà người. Nhờ vào chiến công được phong tước làm Vương, giới lấy chiến dưỡng chiến, tính tình thô bạo đa nghi, xảo trá đa mưu. Hoàng thất phía sau kiêng kỵ, giam cầm kỳ muội Chiêu Chiêu, vọng tưởng lấy thân quyền chế trụ.

Thẩm Sách dẫn binh đánh vào Đô thành, kỳ muội nuốt hương tự vẫn. Thẩm Sách nổi cơn thịnh nộ đốt cháy cung thất, giết chết vua, chấn động đất trời.

Sau đó người trong dân gian truyền tai nhau một lời đồn, ngày Hoàng cung bị phá, Thẩm Sách một người một ngựa, ôm trong ngực một nữ tử mặc y phục đỏ rời khỏi. Về sau không rõ tung tích, mảnh đất hai bên bờ nhất thời vô chủ, vùng biên giới phía Nam rơi vào đại loạn.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1-3: Ngàn năm yên trả (1)

Dịch: CP88

Thẩm thị ở Giang Nam đã truyền thừa đến đời thứ hai mươi sáu, mấy trăm năm qua sừng sững không ngã, nhận được sự chú ý không nhỏ của truyền thông. Thẩm công sau hai mươi mấy năm quay về quê hương tổ tổ, dĩ nhiên cũng sẽ có không ít cánh phóng viên nhà báo theo sát lấy tin, đẩy tin tức của Thẩm gia lên đầu các trang tin tức.

Trời còn chưa sáng, lễ tế tổ đã bắt đầu.

Một đường từ Từ đường đến Nội đường dâng hương, cuối cùng bước lên con đường đi vào ngôi mộ của tổ tiên, đến trước mộ thì chia ra theo vai về xếp vào hàng, cúi đầu khom lưng dâng hương.

Hoa cúc trắng cắm đầy, mỗi người tiến lên sẽ lại thêm vào đó một cây.

Thẩm Chiêu Chiêu và chị gái cô xem như bậc tiểu bối, đứng hàng cuối cùng chờ.

Phía sau bọn họ có hai người phóng viên, sớm tự biết không thể chen lên hàng trên cùng, liền dứt khoát thả máy ảnh xuống tập trung tán gẫu.

"Người đang cắm hoa cúc kia chính là Thẩm Khanh Thu, năm nay sẽ ra tranh cử chức Bộ trưởng Bộ tài chính ở Mexico, không ngờ vai vế trong gia tộc của ngài ấy lại thấp như thế."

"Mấy nơi gia tộc lớn chính là như vậy, chị nhìn cậu nhóc đứng phía trước ngài ấy kia kia, nhìn vị trí là biết vai vế còn lớn hơn, chắc cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi?"

.....

Lời này lọt vào tai không sót chữ nào, Thẩm Chiêu Chiêu tò mò rướn người lên muốn nhìn thử, thế nhưng lại không thấy được cậu nhóc trong lời nói của bọn họ. Thật sự là quá đông.

Gần đến giữa trưa, lễ tế tổ rốt cuộc kết thúc, Thẩm gia sắp xếp cho toàn bộ đám phóng viên nhà báo trong ngoài vào bàn dùng cơm, địa điểm ngay tại nhà cũ, đặc biệt mời tới một vị sư phụ chuyên về cơm chay.

Những người quanh năm ở Thai Châu(*) phụ trách tiếp đãi khách từ bên ngoài đến.

(*) thuộc tỉnh Chiết Giang

Giống như ở Việt Nam có Tây Bắc, Duyên hải Nam Trung Bộ, đồng bằng sông Cửu Long bla bla ấy, thì Giang Nam cũng tương tự như vậy, là vùng đất phía nam của hạ lưu sông Trường Giang. Theo như baidu thì Giang Nam bao gồm Thượng Hải, Chiết Giang, phía Nam Giang Tô và An Huy, bla bla...

Mẹ Thẩm Chiêu Chiêu giao chị em họ cho hai đứa cháu trai của Thẩm công là Thẩm Gia Minh và Thẩm Gia Hằng trông giúp, tối qua Thẩm Gia Minh đã gặp cặp chị em song sinh này, giới thiệu cho Thẩm Gia Hằng: "Đều là bà con xa. Tần Chiêu Chiêu, Thẩm Chiêu Chiêu, một cặp song sinh. Tần là chị, Thẩm là em."

Mẹ hai người mới là người nhà họ Thẩm, vậy nên sẽ là họ bên ngoại.

"Chờ chút, anh làm em mừng mị luôn rồi," Thẩm Gia Hằng khó hiểu nhìn họ, "Song sinh? Vì sao lại có hai họ?"

Thẩm Chiêu Chiêu và chị gái nhìn nhau, đều mỉm cười.

Từ tối qua đến giờ, câu hỏi như thế này bọn họ chưa nghe đến mười thì cũng phải tới tám lần.

"Chị gái theo họ ba, em gái theo họ mẹ."

"Vậy bình thường phân biệt như thế nào? Không lẽ gọi đại Chiêu và tiểu Chiêu?"

"Còn có đại Kiều tiểu Kiều đấy....." Thẩm Gia Minh nhẹ giọng thì thầm giải thích với em trai mình, "Ba mẹ họ đã sớm ly thân, hai chị em mỗi người theo một bên, không gặp phải mấy vấn đề nan giải này."

Thẩm Gia Hằng được giải thích nghi hoặc, nhưng vẫn nhìn chằm chằm hai người, tựa như còn có điều chưa hiểu.

"Có phải muốn hỏi vì sao tụi em không giống nhau không?" Tần Chiêu Chiêu cười ngọt ngào, nhìn người anh họ này.

Thật lòng mà nói, diện mạo của đôi chị em song sinh này cũng khác biệt quá lớn rồi.

Chị gái khuôn mặt đầy đặn, sống mũi cao, hốc mắt sâu, đôi mắt hoa đào, hàng lông mày rậm nhưng vì tuổi còn nhỏ nên chưa đi cắt tỉa, có chút không quá gọn gàng; mà Thẩm Chiêu Chiêu là mặt trái xoan, hai gò má phúng phính, đôi mắt quả hạnh, lông mày cong cong, từ nhỏ đã nhìn ra chính tề.

Điểm không giống nhất chính là đôi môi, chị gái môi mỏng, còn môi cô căng mọng ngọt ngào.

"Tụi em một người giống ba, một người giống mẹ." Thắm Chiêu Chiêu mỉm cười giải thích với hai người anh họ.

Là sinh đôi khác trứng.

Từ nhỏ ba mẹ đã nói như vậy với họ.

Hai người anh họ còn phải đi tiếp đãi khách, liền gọi tài xế đưa họ đi thăm thú ngọc phường của Thắm gia.

Thế nhưng hai chị em đều không có hứng thú, hỏi mượn người giúp việc cái ô, sau đó cùng nhau ra ngoài đi dạo.

Nơi này của Thắm gia tổng cộng có ba trạch viện, một trong số đó đã quyên góp cho chính quyền địa phương, một trạch viện dùng làm khu trưng bày những món đồ bằng ngọc, chỉ để lại vị trí hẻo lánh nhất này làm tổ trạch.

Bởi vì vị trí vô cùng chênh lệch, nên hoàn toàn không có dấu tích bị thương nghiệp hóa, xung quanh cũng chỉ có những hộ gia đình bình thường sinh sống.

Bọn họ đi một vòng lớn, mưa không những không dừng lại, thậm chí còn có dấu hiệu ngày càng lớn hơn.

Hai người thống nhất cùng nhau quay về.

Lượn một vòng lớn về đến Thắm trạch, Thắm Chiêu Chiêu từ rất xa đã nhìn thấy một quán nhỏ đang mở cửa, không bảng hiệu, nhìn qua giống như bán đồ ăn.

Ngỡ ngạo nhiều nước đọng, Tần Chiêu Chiêu đi giày trắng nên sợ bẩn, không chịu đi về phía đó.

Thắm Chiêu Chiêu đưa ô cho chị gái, còn mình một tay che trước trán, nhảy qua mấy cái vũng nước rồi lấy hai tay che đầu chạy một mạch đến trước quán nhỏ kia. Trên tường quả nhiên dán một tờ giấy, ghi giá các loại bánh hoa.

Bên trong không có đèn sáng, góc tây bắc đặt một cái lò, ngọn lửa vẫn đang cháy tí tách, sáng trưng cả nửa gian phòng bên trong.

Mấy chiếc rổ tre đan trước mặt đều trống không, bên trong vì hấp cũng không có gì cả, cô tiến lên một bước, cuối cùng cũng nhìn thấy một khay bánh hoa vừa ra lò. Đúng lúc này một bàn tay mở tấm rèm vải lam thắm trước mặt ra.

Có người rồi.

"Xin chào, cháu muốn mua bánh hoa." Cô nhanh chóng lên tiếng, giọng nói lạnh lạnh trong trẻo như chuông.

Theo tiếng chào hỏi của cô, từ phía sau tấm rèm cửa ra vào xuất hiện một người thiếu niên.

Nhìn qua cũng tầm mười lăm mười sáu tuổi, trên người mặc bộ quần áo thể thao vừa người, cả người toát ra hơi thở thanh mát sáng khoái, trang sức không có gì ngoài một chiếc đồng hồ vàng.

Gương mặt dưới mái tóc ngắn hiện ra trước mắt cô, ánh lửa từ bếp lò chiếu đến, là trắng hay đen cô đều không nhìn ra được. Đợi đến khi hắt từ nguồn sáng đó đi ra, mới có thể thấy được ngũ quan rõ ràng. Mặt thon gầy, sống mũi cao thẳng, ánh mắt như thu vào hàng vạn ngôi sao, lại như đao cắt, nhưng rất sáng.

Trên mũi có một vết thương còn mới, có lẽ bị cách đây không lâu.

Thắm Chiêu Chiêu không nhìn kỹ, nghiêng người đẩy chiếc túi đeo chéo có dây xích bạc đến trước mặt, mở khóa túi.

Từ bếp lò đột nhiên nổ vang hai tiếng, là củi gỗ bị sức nóng ép cho nổ tung.

Cô giật mình, hai mắt tròn tròn.

Đúng lúc hắt cũng đưa mắt tới, hai mắt nhìn nhau.

Không hiểu sao cô bỗng không thấy được rõ nét và khuôn mặt hắt, hô hấp thoáng chốc tắc nghẽn..... vô cùng không thoải mái. Áp lực và khổ sở này chỉ tràn lên trong một giây ngắn ngủi, rất nhanh biến mất không còn vết tích.

Nhất định là trời mưa, bầu không khí bị đè nén đã ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Thắm Chiêu Chiêu âm thầm thở phào một hơi, bàn tay tiếp tục lần mò tìm tiền lẻ, sau đó nâng đôi mắt mang theo ý cười lên nói với hắt: "Loại có phủ một chút sốt đỏ kia, muốn vị đó, ba cái ạ."

Cô đưa tiền qua quầy hàng vừa nhỏ vừa thấp, thế nhưng đối phương lại không nhận.

"Là cái màu đỏ." Cô lặp lại một lần nữa.

Hắt chân chừ một chút, cuối cùng vẫn theo ánh mắt của cô, tiến lên một bước nhìn khay đựng đủ loại bánh hoa mới ra lò.

"Nói lại lần nữa." Hấn rút cuộc nói câu đầu tiên với cô.

"Màu đỏ."

Hấn chưa động, lại hỏi: "Tính từ bên phải qua là cái thứ mấy?"

Thẩm Chiêu Chiêu hơi kỳ quái nhìn hấn, tuy không hiểu mình lại nói sai chỗ nào rồi, nhưng vẫn theo phương thức của hấn trả lời: "Từ bên phải là cái thứ ba, thứ tư và thứ năm."

Thẩm Sách không đi lấy bánh hoa, mà từ trong túi quần lấy ra một cái ví tiền màu đen, quay đầu nói vọng qua chiếc rèm cửa đi lại, báo mình muốn thêm ba cái bánh hoa nữa.

Một bà cụ đi ra, liên tục nói xin lỗi, nhưng tốc độ nói rất chậm, sau đó mới cẩn thận gói lại ba cái bánh kia cho cô.

Mãi đến khi hấn tính tiền xong xuôi, Thẩm Chiêu Chiêu mới hiểu ra người này không phải nhân viên của quán bán bánh.

Đây là lần gặp gỡ đầu tiên của cô và Thẩm Sách.

Nửa tiếng sau, cô và chị gái được mẹ mang đi gặp ông họ, vừa tiến vào chính sảnh liền nhìn thấy hấn ngồi trên chiếc ghế bên tay phải ông họ, mà đối diện hấn chính là anh họ Thẩm Gia Hằng.

"Cặp song sinh đến rồi." Thẩm công cười nói.

Thẩm Chiêu Chiêu tròn tròn mắt, khó mà tin nổi nhìn hấn.

Hấn nhìn cô nhin lại vô số lời muốn nói, ngược lại trên vẻ mặt không hề có ngạc nhiên, giống như là đã sớm biết bọn họ nhất định sẽ lại gặp mặt.

Đúng là như vậy, ở con hẻm phía sau nhìn thấy quần áo cô mặc trên người, còn có mảnh ngọc đeo trên cổ, hấn liền biết cô bé này là người của Thẩm gia. Lần này mỗi đứa nhỏ đến tham gia lễ tế tổ đều được Thẩm công đưa cho một món đồ nho nhỏ như thế.

Thẩm Sách, hậu nhân của Thẩm gia, đến từ Macao.

Đối với phân chi ở Macao, cô đã từng nghe mẹ nhắc đến hai lần. Tổ tiên Thẩm gia từng gặp phải một đợt đại nạn suýt chút nữa bị diệt tộc, bởi vậy phân ra chi, một chi ở lại Thai Châu, một chi xuôi xuống phía nam, sau nhiều lần chọn lựa quyết định dừng chân trên đất Macao. Chi là một nhánh xuôi xuống phía nam này trước khi triều Thanh diệt vong cũng từng bị thương vong nặng nề, nhân số còn lại cực kỳ nhỏ, nhưng bất luận là nam hay nữ đều là nhân trung long phượng(*). Bởi vậy ấn tượng của cô đối với người nhà họ Thẩm ở Macao luôn rất tốt, ngày hôm nay xem như rốt cuộc có cơ hội gặp một người.

(*) là rồng là phượng trong đám người, ý chỉ người tài giỏi hoặc có một điều gì đó đặc biệt vượt xa người thường

Ban đầu cô còn tưởng người anh này rất đặc biệt, nghe nói mình và chị gái là cặp song sinh nhưng vẻ mặt cũng không lộ ra bất kỳ kinh ngạc nào, cũng không hỏi vì sao tướng mạo không giống nhau.

Đến khi hấn nghe được hai chữ "Chiêu Chiêu", đột nhiên ngược mắt, ánh mắt chăm chú dừng trên hai chị em họ một hồi lâu.

Thẩm Chiêu Chiêu không nhịn được bật cười.

Tần Chiêu Chiêu thì thở một cái thật dài.

Tất cả mọi người đều nhìn sang.

"Sao thế? Rất hợp duyên với người anh này hả?" Ông họ hiện từ hỏi cô.

Cô cười, "vâng" một tiếng.

Hấn nhất định sẽ hỏi vì sao lại có hai Chiêu Chiêu.

Thế nhưng bất ngờ là Thẩm Sách nhìn chăm chú hai chị em một lúc, cuối cùng lại chỉ khen một câu: "Tên rất hay."

"Tính ra thì vai vế của Thẩm Sách không thấp," Thẩm công nói, "Hai chị em sinh đôi này phải xưng hô thế nào cũng là một vấn đề nan giải."

"Gọi anh đi." Thẩm Sách nói.

(*) anh này bằng với ca ca lúc trước nha, khác với song sinh Chiêu Chiêu khi gọi Gia Minh Gia Hằng là anh họ (biểu ca). Tác giả phân chia kiểu này ta thích cực kỳ, vì từ ca ca này rất đặc biệt với Sách Chiêu mà kkk~

Trước khi đến đây ba hấn từng dặn dò, bởi vì hai chi của bọn họ đã tách ra được mười mấy đời, sớm mất liên hệ về huyết thống, đến đây không cần

theo vai vế của người Thai Châu, dựa theo tuổi tùy tiện lựa cái xưng hô là được.

Hai chị em dưới sự sắp xếp của bậc trưởng bối, sau khi chính thức bắt chuyện với người anh có quan hệ cách xa mười vạn tám ngàn dặm thì được người phụ trách đưa đến một ngôi viện khác.

Sau khi mưa tạnh, ngôi viện này đã được người giúp việc nhanh chóng quét dọn sạch sẽ.

Ánh đèn chiếu sáng cả đình viện bên trong, ngay cả những cột đèn gỗ mang tính chất trang trí cũng được thắp lên. Trên núi giả, trên hồ đều có đèn, tất cả đều thắp sáng, là chuẩn bị cho đám trẻ nhỏ này có thể chơi thả ga.

Lễ tế tổ kết thúc, sau ngày mai tất cả mọi người sẽ lần lượt rời đi, cũng không biết còn có cơ hội gặp lại hay không, vậy nên đám nhỏ của Thẩm gia được người lớn sắp xếp ở lại đây, cùng tụ tập vui chơi. Nhỏ vài tuổi được mang đi xem đèn cù, lớn hơn một chút thì quây quần chơi bài cừu. Bởi vì môi trường sinh ra và lớn lên không giống nhau, trong viện hỗn loạn đan xen đủ các loại giọng nói ngôn ngữ, Anh Pháp chiếm đa số, còn có tiếng phổ thông, tiếng Quảng Đông, tiếng Mân Nam, có cả tiếng Tứ Xuyên thì thoảng lại chen giữa.

Mềm mại ôn nhu uyển chuyển, thanh thoát trong veo lạnh lạnh, toàn bộ tụ lại một chỗ, náo nhiệt đến mức không nhìn ra hình dáng.

Chị gái chơi bài cừu với mọi người, cô ngồi một bên nghe bọn họ tán gẫu.

Màn đêm dần buông xuống, có người bắt đầu mòn men đến khu trồng hoa đu đủ muỗi, mấy chậu hoa dạ hương đặt quanh một cái bể nước. Đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy hoa dạ hương, liền ngồi xõm xuống trước chậu hoa nhìn mấy chùm hoa màu vàng chanh, cẩn thận ngửi một cái, mùi thật nồng.

Một bàn tay thanh lịch kéo cô đứng dậy: "Mùi hoa này không nên ngửi nhiều, không tốt với con người."

Lên tiếng nhắc nhở là Thẩm Gia Hằng, mà ngay sau hần là Thẩm Sách.

Đây coi như là lần thứ ba gặp mặt trong ngày hôm nay của hai người.

Bên cạnh có một đứa nhỏ tầm bốn, năm tuổi cầm dây đèn nhấp nháy chạy qua chạy lại, từng chút ánh sáng lóe lên hoặc lướt qua khuôn mặt hần. Hần vậy mà lại không như trong chính sảnh làm như chưa từng gặp cô, lần này khi nhìn đến cô, trên khóe môi rõ ràng mang theo ý cười.

Thẩm Chiêu Chiêu chấp tay sau lưng, cố ý không chào hần, quay sang Thẩm Gia Hằng hỏi chi tiết về loài hoa dạ hương trước mặt.

Thẩm Gia Hằng vốn rất yêu thích cô em họ xinh xắn đáng yêu này, trả lời vô cùng tỉ mỉ. Thẩm Sách đứng bên cạnh hứng thú nghe hai người họ nói chuyện phiếm, không chen vào giữa, nhất thời cùng với cô ngắm xem như không có cuộc gặp gỡ bất ngờ hồi chiều kia.

"Buổi tối không nhìn rõ lắm," chị gái bỗng nhiên kín đáo đưa bài trong tay cho một cô bé chạc tuổi ngồi bên cạnh, "Em đánh đi."

Đây cũng chỉ là cái có tùy tiện bịa ra. Có lẽ bởi vì tối nay chị gái cô đã thắng nhiều lần rồi, có chút ngại ngùng phải thắng thêm nữa.

Người nhận bài của chị gái quả nhiên rất nhanh liền thắng.

Trong tiếng cười nói ồn ào của mọi người, bỗng nhiên có người hỏi chị gái cô: "Vì sao buổi tối không thể nhìn rõ?" Là Thẩm Sách đứng trong khu hoa cỏ đu đủ muỗi nghe nửa tiếng về hoa dạ hương cũng không gia nhập cuối cùng đã nổi lên hứng thú tán gẫu.

"Bởi vì bệnh quáng gà." Chị gái cô có lẽ không ngờ tới người lên tiếng hỏi là hần.

Buổi chiều Tàn Chiêu Chiêu không cùng cô đến cửa hàng bán bánh hoa, bởi vậy nên không gặp Thẩm Sách, có chăng cũng chỉ là lần ở chính sảnh gọi một tiếng "anh". Thẩm Sách đối với cô ấy mà nói chính là một người xa lạ không hơn không kém.

Bởi vậy cuộc đối thoại này của hai người có thể coi như rất đột ngột.

Thẩm Gia Hằng rất quan tâm đến những người em họ ở đây, tiếp lời hỏi: "Không đi khám bác sĩ sao? Bác sĩ nói thế nào?"

"Gặp rồi ạ, đã tốt hơn rất nhiều," chị gái cô qua loa đáp, "Có lúc sẽ không nhìn thấy, ánh sáng hơi kém cũng vậy."

Thẩm Chiêu Chiêu nghe được, nhin cười.

Người có bệnh quáng gà phải là Thẩm Chiêu Chiêu chứ không phải chị gái cô. Khi còn vài tuổi ở trong nước cô thường xuyên bị đám bạn chọc ghẹo vì căn bệnh này, cũng bởi vì thế nên chị gái biết cô không muốn thừa nhận, vô cùng hào sảng đứng ra che chở cho em gái, vợ chuyện này lên người mình. Sau đó lớn hơn một chút, bệnh quáng gà này của cô chuyển biến tốt, chị gái lại nghiện mượn cái "cố" này ra đối phó với những chuyện mình không thích.

Đến cả ba mẹ cũng bị chị gái cô lừa, còn thầm cảm khái trong lòng, rõ ràng không phải bệnh di truyền của gia tộc, vậy mà cô con gái nhỏ vừa tốt lên thì lại đến lượt cô con gái lớn.

Sau tối đó,

Thẩm Chiêu Chiêu phát hiện Thẩm Sách có hai lần nhìn về phía mình, ban đầu cô còn có chút ngại ngùng, cuối cùng mới phát hiện ra hần là nhìn chị gái

ngồi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ngàn năm yến trà (2)

Chương 02: Ngàn năm yến trà (2)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ba giờ đêm, mẹ phải đưa chị gái đi sân bay cho kịp chuyến bay sớm.

Cô đi theo họ ra đến ngoài cửa lớn, bên ngoài đậu sẵn bốn chiếc xe, mấy đứa nhỏ đều đã buồn ngủ díp mắt nhưng vẫn phải theo người lớn đuổi đến sân bay, cũng là nhóm người đầu tiên rời khỏi Thẩm gia. Hai đứa cháu trai của Thẩm công vì vậy mà cả tối nay đều không ngủ, thay phiên nhau tiễn khách, lần này vừa vặn là Thẩm Gia Hằng.

Nhìn theo đám người rời đi, Thẩm Gia Hằng khoác vai cô quay trở lại: "Có muốn ăn khuya không?"

Cái bụng cô rất phồng phập mà reo lên hai tiếng, xem như thay cho câu trả lời.

Vẫn là cái viện kia.

Hồi tối còn có nhiều người, cũng có nhiều trẻ con nên đều chơi ngoài sân, nhưng sau nửa đêm đã dần thưa đi, hầu như đã được đưa vào căn nhà giữa hồ nước.

Thẩm Chiêu Chiêu theo Thẩm Gia Hằng đi vào, mới phát hiện ra chỉ có mình là bé gái, còn lại đều là các anh.

Thẩm Gia Minh và Thẩm Gia Hằng có nhiệm vụ tiễn khách nên đặc biệt đổi sang áo sơ mi và quần tây, những người còn lại đều là quần áo từ tối, hiển nhiên là chưa từng rời trận.

Đám trai trẻ tụ tập lại một chỗ, không phải dè chừng quy củ như trước mặt trưởng bối, cũng không có áp lực trông coi đám trẻ nhỏ, lúc này tản ra tứ phía chơi đùa. Mọi người đều không nghĩ sẽ có cô em gái này đến đây, vừa nhìn thấy Thẩm Chiêu Chiêu bước vào cửa, một người trong số đó liền nhanh tay dụi tắt điếu thuốc trong tay: "Song sinh đến rồi, đây là Chiêu Chiêu nào ấy nhỉ?"

"Thẩm Chiêu Chiêu," Thẩm Gia Hằng đáp, sau đó quay sang nói với cô bé giúp việc đứng một bên, "Làm chút gì đó nóng đi, cho em ấy ăn."

Cách đó không xa, mấy người khác vây quanh một chiếc bàn vuông bằng gỗ tử đàn đang chơi bài cừ.

Thẩm Chiêu Chiêu cách một gian nhà đã nhìn thấy Thẩm Sách, ngồi ở vị trí nhà cái.

Bởi vì vai vế của hắn rất cao, tuy đã nói để cho cặp song sinh gọi "anh", nhưng rốt cuộc hắn với những người anh khác vẫn có sự khác biệt rất lớn, người có tư cách ngồi vào bàn chơi cùng cũng chỉ có mấy người cháu trai ruột của Thẩm công.

Lúc Thẩm Chiêu Chiêu đi vào, hắn đang chậm rãi chia bài, trước mặt là chồng bài màu xanh ngọc bích, chung đựng và xúc xúc đều là màu xanh phi thủy.

"Tiếp tục đi." Thẩm Gia Hằng ngồi xuống chiếc ghế trống, người trên chiếu bài đều đang chờ anh ta.

"Muốn chơi không?" Thẩm Gia Minh cười kéo Thẩm Chiêu Chiêu đến trước mặt, tươi cười hỏi cô em gái nhỏ.

Cô gật gật, suy nghĩ chốc lát, lại lắc đầu: "Chỉ chơi được một chút."

Đám trẻ nhà Thẩm gia không có mấy ai là không biết chơi, bởi vì trưởng bối yêu thích nên đám tiểu bối cũng sẽ học theo đôi chút, đến khi tụ tập cũng coi như có điểm chung. Cô biết mấy người anh họ của mình ở phương diện này đều rất giỏi, ngắm nghía một hồi, cảm thấy vẫn là nên khiêm tốn một chút.

"Anh dạy em." Thẩm Gia Hằng lập tức nổi hứng thú.

"Đến lượt em chắc?" Thẩm Gia Minh tròn mắt nhìn em trai mình.

"Đúng đấy, ai cho chú dạy hả?" Có người cười nói, "Luận về vai về còn chưa đến lượt chú đâu?"

"Nếu thật luận vai về, thì nhà cái mới là to nhất." Có người chuyển hướng sang Thẩm Sách.

Đây là điều không thể bàn cãi.

Không cần biết là dâng hương dâng hoa, hay là gia yến, ngày hôm nay hẳn đều đứng cùng hàng với những người đàn ông bốn mươi năm mươi tuổi, hoặc cùng ngồi hoặc cùng đứng. Người đến thăm hỏi ra mắt Thẩm công ở sảnh trước đều phải đứng thẳng, quy củ trả lời, chỉ có Thẩm Sách là ngồi một bên. Nếu bàn về vai về, ở đây không có kẻ nào dám tranh cùng Thẩm Sách.

Thẩm Sách vừa lúc xếp xong đám bài, hướng về phía cô ngoắc ngoắc tay.

Thẩm Chiêu Chiêu vốn đứng bên cạnh Thẩm Gia Minh, đối diện với Thẩm Sách, vòng qua một người anh họ khác mới đến được cạnh hắn. Lập tức có người mang ghế đến, đặt bên cạnh Thẩm Sách.

Cậu thiếu niên đẩy chiếc chong đèn xúc xích đến trước mặt cô: "Tùy tiện gieo đi."

Tùy tiện? Thế nào là tùy tiện?

Hai tay cô đặt trên miệng chiếc cốc đựng xúc xích, không được bình tĩnh cho lắm, nhìn ba người anh họ trước mắt, lại nhìn hắn một cái. Lần này đổi sang là cô ngoắc tay gọi hắn, Thẩm Sách liếc mắt, biết cô có chuyện muốn nói nhỏ với mình, liền ghé tai lại gần.

"Ngộ nhờ gieo hồng thì sao? Anh sẽ thua hả?" Cô nhỏ giọng hỏi, "Anh chơi trò này thế nào? So với mấy người anh họ của em ấy?"

Thẩm Sách như nghe được một câu chuyện cười, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ đầy chân thành của cô nửa ngày: "Cũng không tệ, cứ tùy tiện gieo một cái đi. Thua cũng không sao."

Em gái nhỏ này là Thẩm Gia Hằng lừa tới đây, đúng là chuẩn bị riêng cho Thẩm Sách.

Sau đó dĩ nhiên là Thẩm Gia Hằng sẽ bị anh em trong phòng chế nhạo một hồi. Nhưng cũng chỉ là trêu chọc vui đùa, điều luôn đặt lên hàng đầu của Thẩm gia chính là sự phát triển của gia tộc, những chuyện thật sự làm tổn hại đến tình cảm anh em dĩ nhiên sẽ không xảy ra.

Thẩm Chiêu Chiêu đã sớm nổi hứng chơi, lại được Thẩm Sách nhét cho một viên định tâm hoàn quả nhiên không ngáp ngừng thêm nữa. Cô nhấc chiếc chong đèn, dùng sức lắc, âm thanh lanh lảnh vang vọng khắp gian nhà bên hồ, tựa như có thể nhìn thấy cả hai viên xúc xích va chạm nhau.

"Chiêu Chiêu, gieo cẩn thận nhé." Thẩm Gia Hằng cười cười, "Ngày mai các anh lái xe hay cuộc bộ đều dựa hết vào đôi tay này đấy."

Anh họ dứ dứ, động tác của cô cũng trở nên thoải mái hơn, chiếc cốc đặt xuống, mở ra, chia bài.

Trang gia thông sát, Thẩm Sách một mình thắng hết cả ba.

Thẩm Gia Hằng cảm thán một tiếng: "Em gái của chúng ta vậy mà lại che chở cho người ngoài rồi."

Bắt đầu từ một trận này, Thẩm Sách chưa từng thua lấy một lần, bất kể là vị trí nhà cái hay người chơi.

Thẩm công đã từng giao cho đám tiểu bối phải theo Thẩm Sách từ Macao tới chơi đến khi tận hứng, thua cũng không sao, coi như quà gặp mặt với Thẩm gia ở Macao. Vậy nên cũng không biết là do đôi Thẩm Chiêu Chiêu và Thẩm Sách nhất thời nổi hứng hợp tác gặp vận may tốt, hay là mọi người cố ý nhường, cuối cùng ba người kia đều thua cạn túi.

Thẩm Gia Hằng sau đó còn cười trêu hắn: "Chẳng trách người ta nói thấy máu là may mắn. Vết thương mới này của anh đến cũng thật đúng lúc."

Thẩm Gia Minh ra dáng anh trai hơn, quan tâm hỏi: "Vết thương trên mũi này là làm sao vậy? Hồi sáng vẫn chưa thấy mà."

Thẩm Sách cũng suýt chút nữa đã quên mất vết thương trên mũi này, theo bản năng đưa tay ra sờ, nói: "Buổi chiều bị, lúc đi mua đồ không để ý tới trước mặt, bị quẹt qua."

Có lẽ là ở sân sau của cửa hàng bánh hoa.

Thẩm Chiêu Chiêu cũng đã đoán vậy. Buổi chiều nhìn thấy vẫn còn vết máu đỏ tươi, đến lúc này đã đậm hơn một chút, sắp đóng vảy.

"Em có mang theo tinh dầu có thể làm lành sẹo, anh muốn bôi không?" Thứ này là mẹ cô chuẩn bị cho, bởi vì thể chất đặc biệt, thường xuyên bị muỗi cắn, nếu không có thứ này thì khắp người cô đã toàn là vết thâm.

Thẩm Sách vốn đang nói chuyện với Thẩm Gia Minh, nghe được thì nhìn sang cô, có vẻ như không quá thực cái từ tinh dầu này, trầm mặc hai giây mới nói: "Cái đó, bỏ đi."

Không chỉ có hắn bật cười, tất cả mấy người anh họ trong gian nhà đều mỉm cười nhìn cô.

Nhưng mà để lại sẹo sẽ rất khó coi.

Chủ đề nói chuyện phiếm của mấy chàng trai trẻ dần chuyển sang chuyện Macao sắp ban hành giấy phép kinh doanh cá cược, phân tích tình hình kinh tế hai năm tiếp theo, Thẩm Chiêu Chiêu ngồi một bên, những chủ đề như vậy vốn không thuộc trong phạm vi hiểu biết của cô.

Đợi đến khoảng bốn giờ, toàn bộ chips đều chất thành đồng bên tay phải Thẩm Sách.

Hắn lấy lý do buồn ngủ kết thúc ván bài, sau đó cho người chia đều đám chips, không cần biết ai thắng ai thua, cứ là người có mặt trong gian phòng đều sẽ được một phần. Thẩm Chiêu Chiêu theo lẽ tự nhiên cũng được một phần.

Rạng sáng năm giờ, có người đến tìm Thẩm Sách truyền lời, nói điện thoại ở nhà gọi tới, báo tình trạng sức khỏe của một vị trưởng bối đang chuyển biến xấu, gọi hắn lập tức trở về. Có người nói hắn vốn phải ở lại mấy ngày, lẽ ra sẽ theo Thẩm công lên một chiếc du thuyền trên vùng biển quốc tế tham gia xã giao, trên đường trở về đi qua Macao sẽ xuống thuyền, thế nhưng bây giờ trong nhà xảy ra chuyện, hành trình này không thể không thay đổi.

Trước khi đi, Thẩm Sách lấy hai con xúc xắc từ trong chung đựng xúc xắc ra, nhắc một cái lên cho cô xem mặt "tứ": "Đây là màu gì?"

Cô bị câu hỏi này của hắn làm cho đứng hình trong chốc lát: "Màu đỏ."

Hắn gạt đầu, nắm xúc xắc trong lòng bàn tay: "Có biết vì sao mặt bốn chấm của xúc xắc lại là màu đỏ không?"

Cô đứng là không biết cái này.

"Lần sau sẽ nói cho em," hắn nhét hai con xúc xắc vào lòng bàn tay cô, "Cho em"

Hắn đi rồi, mấy người anh họ mới nói cho cô biết, xúc xắc này là Thẩm Sách mang đến.

Người anh này của cô chính là cao thủ trong các cao thủ, cũng đã tự mang theo xúc xắc rồi, thế nào cô còn hỏi người ta có thể bị thua hay không.

Mà cô cũng không cần chờ đến lần sau gặp hắn mới biết đáp án, bởi ngày hôm sau cùng ông họ ăn sáng cô đã không nhận được mà hỏi ra.

Thẩm công nói có một tin đồn không rõ thật giả thế nào, bắt nguồn từ một lần Đường Huyền Tông chơi gieo xúc xắc với Dương quý phi, nói trận này nhất định ngài phải ném được hai mặt bốn chấm thì mới tính là thắng, lúc gieo xúc xắc, Đường Huyền Tông không ngừng hô "Song tứ", cuối cùng vậy mà lại được thật. Hoàng đế cho rằng đây chính là điềm lành, hạ lệnh xuống đổi mặt "tứ" thành màu đỏ, mặt một chấm tương ứng với "bốn" cũng được đổi thành đỏ, từ đó người trong dân gian học theo ngài, dùng đến tận bây giờ.

Bởi vì câu chuyện thú vị về xúc xắc này mà Thẩm công và mẹ cô có thêm một đoạn tán gẫu về chuyện kinh doanh sông bãi.

Cách một năm, cũng là năm thứ ba sau khi Thẩm Sách trở về Macao, dự án mở giấy phép kinh doanh cá cược rốt cuộc thông qua, xem như một tin tức vô cùng tốt. Bởi vậy mà mẹ cô với người Thẩm gia ở Macao có nhiều lần qua lại hơn, ban đầu là việc làm ăn, sau đó thì lẫn lộn với cả việc tư rồi.

Bởi vì công việc của mẹ rất bận rộn, ba năm cấp ba Thẩm Chiêu Chiêu đều ở trong khu nội trú của trường, chậm rãi từ trong lời nói của mẹ phát hiện số lần mẹ đề cập đến một người chú Thẩm nào đó càng lúc càng nhiều, nhiều đến mức khiến cô có linh cảm gia đình mình sắp có một sự thay đổi.

Mùa hè năm cô tốt nghiệp trung học, mẹ ngồi trong phòng khách đồ sữa bò cho cô bỗng nhiên thông báo: "Mẹ muốn kết hôn."

"Là chú Thẩm ở Macao à?" Cô bụng cóc nước uống một hớp, đôi mắt như nai con, con ngơ so với người bình thường cũng lớn hơn một chút, bởi vậy nên ánh mắt của cô mỗi khi nhìn người khác lại có vẻ càng sáng hơn, "Đúng không ạ? Con không đoán sai chứ?"

Mẹ cười cười.

Cô úp chiếc cóc thủy tinh lên quầy bar, tinh nghịch nháy mắt mấy cái với mẹ.

Giữa chừng có một, hai giây dẫn cách, vậy mà tựa như đã qua một năm, hai năm, thậm chí lâu hơn nữa..... Rõ ràng là tin vui, lại đột nhiên có hoảng sợ, muốn trốn tránh, mong ngóng mình đoán sai rồi.

Thế nhưng mẹ con liền tâm, sao có thể sai được đây -----

"Đúng, là chú Thẩm vẫn luôn kể với con, sau này con sẽ phải gọi Thẩm Sách là anh trai thật rồi nhé." Cuối cùng bà nói.

Năm năm không gặp, người anh cách xa mười vạn tám ngàn dặm trở thành anh trai thực thụ.

Trong ngăn tủ ký ức của cô, hắn vẫn là cậu thiếu niên mới lớn ngồi trong gian nhà bên bờ hồ, cánh tay thanh thoai khoát trên chiếc bàn gỗ vuông, thờ nghĩ đến dáng hình hiện tại của hắn, trái tim như mặt hồ bỗng có một viên đá nhỏ rơi xuống, lưu lại một chuỗi sóng con lăn tăn, tràn đến tận bên bờ.

Chiều theo thời gian nghỉ của hai cô con gái, tiệc cưới được tổ chức ngay trong kỳ nghỉ này.

Mẹ làm cô dâu mới đương nhiên sẽ phải bay qua đó từ sớm, ba ngày sau cô mới ngồi máy bay đến Hồng Kông hội họp với chị gái, sau đó hai người

cùng đến Macao.

Sau một lộ trình bay dài, Thẩm Chiêu Chiêu vừa đặt chân xuống đất đã nhận được hai tin tức bất ngờ:

Thứ nhất, sân bay nơi chị gái cô mua vé bỗng nhiên đóng cửa, không thể không đổi lộ trình mua vé bay thẳng đến Macao, ngày mai sẽ đến nơi.

Thứ hai, là ngày kia có hai người chị họ đến Hồng Kông phụ trách chủ trì lễ cưới, cô phải đợi hai người chị họ này, sau đó cùng ngồi thuyền đến Macao.

Thật sự là bất ngờ đến nỗi không biết phải trở tay thế nào, cô đến cả khách sạn ở nơi này cũng chưa có đặt nữa.

Thẩm Chiêu Chiêu tính toán đi lấy hành lý trước, ra khỏi cửa, tránh đám người giờ biển nhận người chậm chạp thoát khỏi vòng vây. Đang muốn gọi điện đặt khách sạn, bỗng nhiên có một bàn tay đặt trên tay cô, nắm lấy tay vịn của chiếc xe đẩy hành lý màu bạc.

Cô hoảng sợ quay đầu lại.

Người lạ, không, là một khuôn mặt quen thuộc. Hàng lông mày rậm rạp và lông mi đen bóng, vẫn là đôi mắt trước đây. Lúc trước cô từng nghiên cứu qua đôi mắt gọi là song phượng này, nói rằng những người có đôi mắt song phượng vô cùng cố chấp, cũng có mệnh phú quý. Hẳn so với năm năm trước đã cao lên rất nhiều, năm ấy hẳn mười sáu tuổi, vẫn là thân hình của một cậu thiếu niên, bây giờ đã bước sang đáng dấp tuổi trẻ hứa hẹn nhất của một người đàn ông rồi.

Thẩm Sách chống tay trên tay vịn của chiếc xe đẩy: "Không nhận ra?"

Thẩm Chiêu Chiêu há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng tự mình bật cười.

"Đang nghĩ phải xưng hô thế nào ạ," Thẩm Chiêu Chiêu tự đo mắt với biểu hiện của chính mình, cúi đầu nhấc chiếc vali, lại được hắn tiếp lấy, mỗi tay một chiếc, thành thạo xếp hành lý lên xe đẩy, "Gọi anh, anh trai? Hay là anh Thẩm Sách, hay là ----- có thứ hàng không nhỉ?"

Rốt cuộc là vì sao, nhìn thấy hắn sẽ lại căng thẳng.

"Ba anh chỉ có một đứa con trai ruột, cũng chính là anh." Giọng nói của hắn so với thời niên thiếu có lẽ là thứ thay đổi lớn nhất, trầm nhưng không thô, rất có năng lực bắt lấy trái tim thiếu nữ.

"À, đúng, đúng là mẹ đã nói vậy."

Trong gia đình mới này, có thể chân chính xưng hô anh em cũng chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

Thình lình đôi mắt, cô liền quên mất.

Chờ đến khi xếp hành lý xong xuôi, hai người cùng lúc nhìn sang đối phương một cái.

"Chúng ta đi đâu đây ạ?" Cô dò mắt, nhìn xung quanh.

"Muốn ở lại đây hai tối hay vượt biển luôn?" Hắn cho cô lựa chọn, "Muốn đi thẳng đến Macao không?"

Gia đình của Thẩm Sách ngoại trừ trường tử trường tôn nhất định phải ở lại Macao, những người khác đều ở Hồng Kông, bởi vậy ở Hồng Kông bên này cũng có bất động sản của Thẩm gia. Nhưng bởi vì tiệc cưới tổ chức ở bên kia bờ biển nên phía Macao cũng đã sớm chuẩn bị phòng khách sạn cho khách đến dự tiệc.

Hai bên đều có chỗ ở.

Thẩm Chiêu Chiêu lắc đầu: "Chưa muốn vượt biển ạ, đêm nay ở lại Hồng Kông đi."

Cô vừa mới xuống máy bay, không muốn tiếp tục giày vò.

Thẩm Sách không có dị nghị gì khác, đẩy xe chở hành lý đi về phía bãi đỗ xe.

Thẩm Chiêu Chiêu đuôi theo, hai tay chấp sau lưng, chiếc túi đeo chéo có dây xích bạc đựng đưa theo mỗi bước đi. Cửa sân bay luôn là nơi náo nhiệt nhất, qua lại đều là những bước chân vội vàng, nơi này quanh năm có ánh đèn chiếu sáng, xe đẩy hành lý ngang dọc khắp nơi..... Cô nỗ lực dùng cảnh tượng ồn ào tạp nham xung quanh phân tán đi sự chú ý của mình, phân tán đi sự chú ý lên hắn.

"Em đã biết vì sao là màu đỏ rồi." Cô bỗng nói.

Hắn liếc mắt sang một cái: "Vẫn còn nhớ?"

"Ngày đó anh vừa đi em liền hỏi ông họ." Cô nghiêm túc nói.

Hắn gật gù, lại như nghĩ đến chuyện gì đó, mỉm cười.

..... Có gì mắc cười chứ.

"Không ngờ em còn nhớ," hắn nói, "Quên mất nói em lưu lại số điện thoại, có gì thì cứ hỏi trực tiếp là được."

"Sau này đều là người một nhà, muốn liên lạc gì cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Cô tiếp lời.

"Ừ," Thẩm Sách lặp lại lời của cô, "Sau này là người một nhà rồi."

Bát Bát: Trả lời cho câu hỏi

1. Tiểu Sách có nhận nhầm chị gái Tần hay không? ~~~> Câu trả lời là không, ở thời điểm hiện tại cũng không có nhớ kiếp trước nha, còn vì sao khi đó nhìn chị gái thì hỏi sau sẽ rõ kkk

2. Sẽ có mối tình oan trái nào giữa chị gái và tiểu Sách hay không? ~~~> Câu trả lời là không, mình chứng chứng minh sẽ nằm trong khoảng chương 5~6 kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngàn năm yến trả (3)

Dịch: CP88

Hai người xuống đến bãi đỗ xe, Thẩm Sách vừa muốn gọi điện thoại tìm tài xế thì có bốn người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên mấy chiếc xe thể thao đậu phía xa vẫy tay gọi hắn. Ban đầu Thẩm Chiêu Chiêu còn tưởng hắn dẫn theo bạn đến đón mình, nhưng sau đó nhìn biểu hiện của hắn, cũng không giống như biết mấy người bạn này đến đây.

Mấy người kia mang theo nụ cười nhiệt tình, quan sát cô em gái mới này của Thẩm gia.

"Chiều nay lẽ ra anh trai em có một buổi hẹn hò được trong nhà sắp xếp từ sớm, cuối cùng hủy rồi, nói là phải đi đón em gái." Người đàn ông mặc sơ mi đen đi đầu nói, "Tội anh đều nghĩ, Thẩm gia tốt cuộc còn vị em gái nào mà tội này không biết, nên mò theo tới đây. Cùng nhau ăn một bữa chứ?" Đối phương chủ động đưa tay phải ra, "Lương Cẩm Vinh."

Sau đó giúp hai người chuyển hành lý lên xe.

"Em gái ngồi xe anh nhé?" Lương Cẩm Vinh hỏi cô.

"Em ngồi xe của anh trai." Cô không muốn ngồi xe người lạ, sợ không biết phải nói gì.

"Cậu ta không lái xe tới đâu." Một người đàn ông khác cười nói.

Thẩm Sách nhìn dáng vẻ của bọn họ, phỏng chừng đã thỏa thuận với nhau xong xuôi đâu vào đấy. Thẩm Sách giúp Lương Cẩm Vinh phủi mấy hạt bụi trên cánh tay áo vest, nhìn qua giống như giúp anh ta chỉnh trang áo quần, kỳ thực trọng điểm là ở một động tác khác ----- tay phải vỗ vỗ vai Lương Cẩm Vinh, sau đó siết chặt: "Lái xe cẩn thận."

"Hiếm thấy cậu căng thẳng như vậy," Lương Cẩm Vinh né bàn tay đầy sức mạnh của Thẩm Sách, ân cần mở cửa xe cho Thẩm Chiêu Chiêu, "Lên xe của tớ sao có thể xảy ra chuyện được chứ?"

Hai người ngồi vào xe, Lương Cẩm Vinh từ đầu đến cuối đều vô cùng nhiệt tình gọi chủ đề nói chuyện với cô.

"Vì sao anh ấy không lái xe ạ?" Cô bỗng hỏi.

"À?" Lương Cẩm Vinh rất nhanh hiểu anh ấy trong lòng cô là ai, "À, cậu ta bị mù màu, không phân biệt được màu đỏ. Nhưng vẫn có giấy phép lái xe, chỉ là không thích lái thôi," sau đó nhìn Thẩm Chiêu Chiêu, "Em không biết à?"

Chẳng trách ở quán bánh hoa hắn lại phải xác nhận lại nhiều lần như vậy.

Lương Cẩm Vinh như tìm được chủ đề nói chuyện với cô, thần bí nói: "Cậu ta vừa mới sinh ra đã bị đưa đi khỏi đất liền, ở Giang Nam mấy năm, có lẽ cũng có liên quan đến chuyện này."

Bọn họ ăn cơm tại Trung Hoàn.

Mấy người này đều là bạn từ nhỏ của Thẩm Sách, cùng đi Anh học trung học, đại học cũng đa số là ở Cambridge và Luân Đôn. Ban đầu cô còn không hiểu vì sao đều là ở Anh, sau đó nghĩ đến bối cảnh trước đây của Hồng Kông, có lẽ là bởi thuận tiện nhất, cuối cùng thành thói quen cho các đời sau.

Lúc bọn họ nói chuyện rất thích dẫn chủ đề lên người Thẩm Sách. Lý do thứ nhất là bởi vì trong mấy người ở đây, Thẩm gia của Thẩm Sách là gia đình duy nhất không hướng về những nơi thành phố, cũng không có quỹ ủy thác, tài vụ không công khai, cảm giác thần bí tự nhiên mà sinh ra, tiêu điểm cũng cứ như vậy mà hướng lên người hắn, từ nhỏ đã vậy; lý do thứ hai là bởi vì dù xét ở mặt nào thì Thẩm Sách giữa đám bạn bè cùng trang lứa đều vượt trội hơn hẳn, trở thành ứng cử viên tiềm năng cho bất kỳ vụ mai mối nào, tuy là tuổi kết hôn vẫn còn sớm, nhưng ai cũng muốn làm mối thay cho chị em gái nhà mình, sắp xếp một buổi hẹn hò, cùng nhau ngồi uống trà, nếu có thể làm một cái ước hẹn thì giữa hai gia đình thân lại càng thêm thân rồi, dĩ hòa vi quý(*), hợp thì càng thêm quý.

(*) tinh thần sống lạc quan, xem trọng sự yên ổn, đối xử hài hòa trong giao tiếp. Đây là câu thành ngữ để khuyên con người chúng ta sống chan hòa, yêu thương và tôn trọng lẫn nhau.

Những người này đối với cuộc sống của hắn vô cùng rõ ràng, đến cả chuyện mấy ngày trước hắn từ Anh trở về với cô bé nào cũng có thể lôi ra làm chuyện cười..... Thẩm Sách sau đó bị nhắc nhiều đến phát phiền, nói còn có buổi hẹn trà chiều rồi dẫn cô đi trước.

Nhưng cũng chỉ là cái có. Tài xế sớm đã chờ bên dưới, không có buổi hẹn trà chiều nào cả, hắn chỉ muốn về nhà.

"Đến nhà nhỏ." Hắn nói.

Ba của Thẩm Sách có hai ngôi nhà ở Hồng Kông, nhà chính là một căn hoa viên lớn kiểu cũ ông cố để lại, ngoài ra còn có một căn nhỏ khác ở vịnh Thiên Thủy là ba hắn khi còn trẻ gây dựng sự nghiệp tự mình mua về, sau đó được Thẩm Sách gọi là nhà nhỏ.

Một cái căn nhà nho nhỏ, phong cách trang trí theo sở thích của người lớn, nội thất và đèn treo tường, bao gồm cả thảm thêu treo tường đều là tông màu ấm, đa số là màu nâu, sau đó có màu vàng sẫm, ánh sáng hơi yếu, nhưng rất ấm áp.

Tầng một là phòng ăn và nhà bếp, tầng lưng là phòng chiếu phim mini. Tầng hai vốn là phòng của Thẩm Sách, nhưng trước đó hắn đã cho người thu dọn để cô vào ở, còn mình chuyển lên căn phòng trên tầng ba của ba Thẩm. Bởi vì quanh năm không có người, hắn cũng còn đang ở nước ngoài theo học nên nơi này sẽ có người định kỳ đến dọn dẹp, cũng có người phía công ty quản lý tài sản trông nom, vậy nên không có thuê người giúp việc cố định.

Chỉ có một tài xế, cũng là gọi từ nhà lớn về đây.

Thẩm Chiêu Chiêu nghe hắn và tài xế nói chuyện mới biết ba dương còn đưa thêm hai người đến chăm sóc ăn uống sinh hoạt hàng ngày cho hai người, nhưng đã bị Thẩm Sách từ chối.

Nói cách khác, trong hai ngày này sẽ chỉ có cô và Thẩm Sách ở với nhau.

"Dậy thì gọi anh." Hắn chỉ điện thoại bàn trên tủ đầu giường, sau đó rời khỏi phòng.

Cô vốn là từ Montreal(*) về đây, giờ giấc ngày đêm đảo lộn, chờ đến khi tỉnh dậy thì đã là nửa đêm.

(*) thành phố thuộc tỉnh bang Quebec, Canada

Cô lấy ống nghe, ngẫm lại một chút lại đặt về.

Quá muộn rồi, vẫn là tự thân vận động thôi.

Thời gian này dĩ nhiên sẽ phải đối bụng, cô ôm theo cái bụng rỗng tuếch ngồi dậy, nhớ đến nhà bếp ở tầng một, liền theo ấn tượng trong đầu mò mẫm xuống tầng. Cánh cửa phòng chiếu phim ở tầng lưng hơi khép lại, có ánh sáng chiếu qua khe hở.

Thẩm Chiêu Chiêu tò mò đi qua đó, trên chiếc ghế sofa lớn màu xanh lam đậm, Thẩm Sách tựa người một bên ngủ thiếp đi. Hắn đã đổi sang một thân quần nỉ dài và áo ngắn tay, hiện tại hai chân gác lên nhau duỗi dài trên ghế sofa, ngủ khá say, ánh sáng từ trên màn chiếu phủ lên người hắn và bức tường bên cạnh không ngừng biến ảo.

Đột nhiên một góc ghế sofa vang lên tiếng rì rì.

Hắn bị đánh thức, ngồi thẳng dậy, hai mắt vẫn còn đóng chặt đấu tranh với cơn buồn ngủ chưa tan đi, mãi đến khi thấy được Thẩm Chiêu Chiêu mím môi cười đứng bên cạnh cửa.

Thẩm Sách hoạt động cái cổ đã cứng ngắc, xoay người đặt hai chân xuống đất.

"Đã muộn lắm rồi," Thẩm Chiêu Chiêu nói, "Không dám gọi điện thoại làm phiền anh."

Hắn tắt bộ phim kia đi

"Anh cứ kệ em, mau ngủ đi thôi." Cô đã nhìn thấy trong mắt hắn nổi lên mấy tia máu.

Bây giờ là thời gian người bình thường đi ngủ, theo cô thế này cũng quá hao tổn tinh thần rồi.

Thẩm Sách đứng trước mặt cô: "Mặc kệ thì còn đặt báo thức làm cái gì?"

Tay hắn lướt qua đỉnh đầu cô ấn công tắc. Trục quay mang theo rèm cửa vừa dày vừa nặng đi sang hai bên, như quyển sách bị mở ra, trước mắt là vịnh Thiên Thủy xa xa.

"Em tưởng anh phải ra ngoài." Cô ngược đầu nhìn hắn, thấy được sống mũi cao cao.

"Đi đâu cơ?"

Lan Quế Phường(*). Hồi trưa Lương Cẩm Vinh đã nói đêm nay có rất nhiều bạn bè của bọn họ ở đó, muốn làm quen với hai anh em cô.

(*) là một quảng trường nhỏ nằm ở trung tâm Hồng Kông. Khu vực này dành cho những người bán rong trước chiến tranh thế giới lần thứ hai, nhưng trải qua thời phục hưng vào giữa những năm 1980. Ngày nay, khu vực này là nơi khách ngoại quốc ở Hồng Kông tụ tập ăn uống, giải trí tại câu lạc bộ.

Hơi thở nóng ẩm của hắn rơi xuống trán cô.

Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu thoáng chốc treo lơ lửng.

Ký ức trên chiếu bài ở Thẩm trạch lật lại, nhớ rõ khi đó hắn nói: "Lại đây, ngồi phía trước anh." Nói xong liền lùi người tựa sát về sau, để nửa trước cái ghế cho cô ngồi. Tới đó cô chơi vô cùng hăng, lưng cũng tựa về sau lồng ngực hắn. Hai tay Thẩm Sách vòng qua vai cô đưa về phía trước, nắm chặt bàn tay cô, cùng với cô nắm chiếc chung đựng xúc xắc.

Chờ đến khi mở chung ra, hắn bắt đầu chia bài nhưng lại quên mất thả cô về chỗ cũ, cánh tay để trần tình cờ sẽ đụng phải vành tai, gò má....

Khung cửa gỗ chặn lại ánh sáng, ánh trăng lay động lập lờ, còn có bức tường xám trắng, hết thấy ở trước mắt bỗng nhiên quẩn lại một chỗ.

Tới đó, Thẩm Gia Hằng hai tay dâng toàn bộ chips đến trước mặt hai người, còn cười nói, nếu hai nhà sớm có dự định kết thân thì chi bằng tính luôn cho thằng nhóc này đi.... Sau đó hắn đưa xúc xắc cho cô, đến Thẩm Gia Minh hiếm khi lòi Thẩm Sách ra trêu chọc cũng nói, theo quy định về số tuổi kết hôn ở Macao thì phải chờ ba năm nữa mới tính tiếp được.

Nhưng cũng chỉ là lời nói đùa của các anh họ, của mấy người thiếu niên không biết giữ mồm giữ miệng mà thôi.

-

Thẩm Chiêu Chiêu tưởng là hắn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không chờ được.

Cánh tay trên đỉnh đầu cô vẫn ở đó không nhúc nhích, đôi mắt hơi híp lại, cuối cùng bị tiếng rèm cửa sổ hoàn toàn mở ra lạch cạch một tiếng đánh thức, đôi mắt lúc này mới hoàn toàn mở ra.

"Xuống dưới chờ anh." Hắn thấp giọng nói.

Thẩm Sách đẩy cửa, bên trong là phòng tắm, qua gương nhìn về phía cô còn đứng ngây người: "Anh muốn tắm."

Thẩm Chiêu Chiêu thoáng chốc đỏ mặt, xoay người đi nhanh xuống tầng.

Phía sau truyền đến tiếng nước chảy vô cùng rõ ràng, vừa nghe liền biết cửa phòng tắm không hề đóng, có lẽ là vì quá buồn ngủ nên quên mất.

Trước khi cửa phòng tắm mở ra, Thẩm Chiêu Chiêu tuyệt đối không nghĩ tới còn có cái phòng tắm này ở đó, nếu không cô đã sớm đi ra rồi.

Phòng chiếu phim lại còn có cả phòng tắm, thói quen thật là kỳ quái.

Thẩm Sách không thường xuyên trở về, đối với nhà bếp của chính mình cũng không quen.

Trong tủ lạnh có các loại nguyên liệu nấu ăn lúc chiều tài xế giúp hắn mua về, đa dạng phong phú, từ giữa đám đồ xanh vàng trắng sữa, cô nhận ra đám rau mầm đậu màu xanh biếc.

Đúng lúc hắn đưa tay về phía đó.

Thẩm Chiêu Chiêu có chút kinh ngạc, vui vẻ nói: "Anh làm hả? Em thích ăn nhất là món này."

"Hương rượu?"

(*) ở Trung có món rau mầm đậu Hà Lan xào thêm rượu vào lấy hương vị

"Vâng." Vậy mà lại biết thật.

Hắn lấy rau mầm đậu ra: "Xem còn muốn ăn gì nữa không."

Cô thích ăn chay, liền khom lưng chọn, trong tủ lạnh đúng là loại nguyên liệu nấu đồ ăn chay nào cũng có, khẩu vị trực đối.

Thẩm Sách rời khỏi nhà bếp, lúc trở về trong tay đã có thêm chai Ngũ Lương Dịch, giống như đã đặc biệt hỏi qua ai đó. Lẽ nào là mẹ? Đây là loại rượu mẹ cô yêu thích nhất khi làm món rau mầm đậu. Bởi vì cô thích ăn, nên mẹ đã thử mấy loại rượu trắng khác nhau, cuối cùng phát hiện ra xào với loại này là lên hương vị nhất.

Thẩm Sách đẩy cô lên sân thượng chờ cơm, không lâu sau, toàn bộ món ăn đã xong xuôi, ngoại trừ rau mầm đậu hương rượu thì đều là món luộc hoặc rau xào. Hai người ngồi trên chiếc bàn ăn bên cạnh bể bơi, gió nhẹ thổi tới, hai chân cô đi đôi dép lê, nghịch ngợm đung đưa, ánh mắt thi thoảng lại rơi trên người hắn.

"Bạn anh nói," cô gồi đầu lên cánh tay mình, trò chuyện với hắn, "Hồi nhỏ anh ở Giang Nam?"

Ngày hôm nay người ngồi với cô nhiều nhất cũng chỉ có Lương Cẩm Vinh, đương nhiên "người bạn" nhắc tới chính là nói người đó.

Hắn không lên tiếng, nhắc chiếc ly đưa tới.

Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu nhảy lên một cái, không nhúc nhích.

"Không uống rượu?"

Cô gật đầu.

Nếu là bình thường thì sẽ uống, nhưng ngày đầu tiên ở riêng thế này ngẫm nghĩ vẫn là nên rụt rè một chút.

Người đàn ông ngồi đối diện hơi cúi đầu, nhấp một hớp, sau đó chậm rãi nuốt vào: "Anh vừa sinh ra đã phải làm cấp cứu, mấy lần vòng qua Quỷ Môn quan. Bác sĩ nói rất khó sống, ba mẹ không cam lòng nên tìm người đến đây xem, nói là trần duyên mỏng, khí hậu Macao không giữ được."

"Giang Nam thì có thể sao?"

Hắn không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

"Ồ Chiết Giang hả? Hay là ở đâu?"

"Gần núi Phở Đà(*), một thị trấn nhỏ," hắn nhìn ly rượu, "Ồ đó đến ba tuổi."

(*) nằm trong biển Đông Nam, huyện Định Hải, tỉnh Chiết Giang, truyền kỳ gọi là Nam Hải.

Phở Đà.

Một cái tên xa lạ, cô chưa từng đi, nhưng cũng đã từng nghe bạn bè nhắc tới.

Thẩm Chiêu Chiêu co mấy ngón chân lại, để mũi chân chạm đến lớp bông mềm mại trên đôi dép lê. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hắn đang nhìn mình, cô cười cười nói: "Anh nói tiếp đi."

"Có gì hay mà nói." Hắn có vẻ uống rượu khá vui vẻ, tựa lưng về sau ghé mấy, ánh mắt bọc lấy cô.

Bị anh trai nhìn chăm chăm như vậy, đầu óc cô không khỏi hỗn loạn lên, theo bản năng đưa mắt nhìn sang bể bơi bên cạnh, giả vờ ngắm cảnh.

"Em dọn mấy thứ này đi nhé?" Cô quyết định sẽ rời trận trước.

Nhất định là hương rượu làm say lòng người rồi.

"Sẽ có người dọn." Hắn nói.

"Không phải là không có người tới sao? Hai hôm nay ấy?" Cô nhớ vừa rồi đã nghe anh và tài xế nói chuyện với nhau như vậy.

"Người bên quản lý tài sản sẽ dọn."

Một cái cơ bị đề đi, thì cô vẫn còn có cái khác.

Thẩm Chiêu Chiêu đẩy ghế đứng lên, quơ quơ chiếc điện thoại trong tay: "Mẹ nói sẽ gọi điện thoại cho em. Bà ấy cũng biết em chưa quen với chênh lệch múi giờ nên đặc biệt chờ đến tận giờ này. Anh cứ ngồi đi nhé."

Đi được hai bước, cô lại dừng lại, chấp hai tay sau lưng rồi quay đầu, giọng nịnh nọt nói: "Quên mất chưa nói ạ, bữa ăn hôm nay thật sự rất ngon."

Hắn gật đầu: "Lời khen này anh sẽ nhận."

Đáng vẻ không nhiễm chút bụi trần thoảng chốc như trở về là người đàn ông trẻ tuổi trên bàn cơm trưa nay, là con cưng được ông trời ưu ái.

Thắm Chiêu Chiêu cười tí mắt vẫy tay với anh, sau đó trở về phòng.

Đúng giờ mẹ cô gọi điện tới, hỏi cô và anh trai mới sống chung như thế nào, cô tò mò hỏi bà những chuyện trước đây của hân. Mẹ liền kể lại chi tiết phiên bản của bậc cha chú, sau khi đưa hân đến núi Phô Đà, gặp được hai vị hòa thượng, đều nhận được lời giải thích là bởi vì Thắm Sách vốn dĩ không nên được sinh ra, bởi vậy mệnh bạc, nuôi dưỡng ở Giang Nam thì còn có một tia hi vọng sống sót, vì nơi đó có thứ có thể buộc lại hân.

Sau đó thật sự mạng lớn tiếp tục sống sót, thế nhưng đến ba tuổi vẫn không nói câu nào, cũng không quan tâm gì đến người xung quanh. Người trong nhà đi hỏi cao tăng, nhận được lời giải thích là vì hân còn giữ lại tức niệm từ kiếp trước, trải qua luân hồi vẫn chưa quên đi, cứ như vậy muốn tiêu đi e là rất khó, còn phải trải qua một kiếp nạn lớn nữa. Quả nhiên không lâu sau thì đồ bệnh nặng, mất một thời gian dài....

"Sau đó thì khỏe mạnh trưởng thành ạ?" Cô chăm chú nghe mẩu chuyện cũ này.

Cô thích nghe mấy thứ chuyện cũ kiểu này. Có lẽ là vì hoàn cảnh gia đình đặc biệt, luôn có người một lòng tin tưởng đến cái gọi là mệnh phong thủy.

"Chắc là thế," mẹ nói, "Chú Thắm của con cũng chỉ nhắc tới một lần như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phiên ngoại: Bất độ bỉ ngạn

Dịch: CP88

"Thí chủ cũng không giống như đồn đại....." Lão phương trượng tỉ mỉ đánh giá người đàn ông đứng trước mặt.

Khoanh chân ngồi trước mặt cao tăng, một thân thanh y, trong đôi mắt phương ngậm mấy phần ý cười. Không cần vị cao tăng này nói rõ, hân cũng biết về sau là ý gì.

Đơn giản là lệ ý, sát ý, hung bạo.

"Đều là thật," hân thẳng thắn, "Chi là bản vương giấu được khá sâu thôi."

Trên khóe miệng vẫn mang theo ý cười mơ hồ, thế nhưng lại đủ để khiến vị phương trượng này đông cứng.

Trong lời đồn, hân từng bị mười vạn đại quân vây tại Kinh Châu, trước trận chiến uống đến say mèm, sau đó mang theo một vạn bảy ngàn kỵ binh mở ra đường máu, một trận chiến thành danh, trở thành vị Vương của vùng sông nước. Trận chiến kết thúc, chỉ còn lại hơn năm trăm người, hân mang theo những binh sĩ còn sống sót vượt qua đám mây chất thành núi, máu chảy thành sông đi ra, phảng phất như Quý Vương bỏ ra từ điện Diêm Vương.

Nghe đồn trận chiến đó sò dĩ có thể thắng là vì hân mang theo ba ngàn kỵ tử sĩ đánh giết phá trận, miễn cưỡng giết ra một con đường sống. Cuối cùng theo hân trở về chỉ có bốn người, mỗi người mất đồ rục, giữa kẻ tay đều là máu.

Lại có lời đồn khác, nói rằng ngày đại thắng ấy, hân ở ngay trên núi mây chông chất lấy máu của tướng địch thay rượu tế ngàn vạn sinh linh.

Phương trượng và hân đối mặt, bị lệ khí trong tiếng cười của hân khiến cho kinh sợ, rốt cục đã hiểu ra -----

Giả như hai quân đại chiến, là đôi mắt trợn trừng và khuôn mặt tức sát của Tướng quân khiến cho người ta sợ hãi hơn, hay vị Tướng quân tên Thắm Sách trên mặt mang theo ba phần là ý cười, cầm trên tay bát máu đáng sợ hơn? Hiển nhiên là người sau, là Thắm Sách.

Thắm Sách rời khỏi miếu thờ, cho người hộ tống phương trượng và các vị hòa thượng đến Lạc Già.

Phương trượng đoán ngay sau trận loạn chiến Thắm Sách đặc biệt cho tinh binh hộ tống mình và các đệ tử là bởi muốn họ giúp Thắm Sách tụng kinh tiêu tai. Đại sư theo sự thật nói ra, Thắm Sách đầy thân sát nghiệt, đời này khó tiêu, tụng kinh tu miếu bao nhiêu cũng vô dụng.

"Không phải tụng cho tôi," Thắm Sách gần như là ngay tức khắc đáp, "Cho gia muội."

Sau đó phương trượng có cơ hội đến Nam Cảnh, mới nghe nói: người bên hai bờ sông không có ai không biết, Thắm Sách có một bào muội, đối với hân còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của chính mình.

Con người sớm đã không đem chuyện sinh tử đặt trong lòng, chỉ bị một chấp niệm duy nhất nơi hồng trần này ràng buộc.

"Thẩm thị có nữ nhi tên Chiêu Chiêu, quốc sắc thiên tư, dung mạo thanh nhã tựa loài ưu đàm bà la hoa....."

Ngày ấy sau khi chém người kể chuyện ở trà lâu, hần sai người tìm hoa quỳnh về trồng trong đại trướng, đến ngày hoa nở lại cho người mang hoa về tặng người. Hoa này cũng chỉ là danh kê như vậy, so với Chiêu Chiêu còn chênh lệch nhiều lắm.

Nhưng ném cho ngựa ăn thì không nên, dù sao cũng xem như trồng cho nàng.

Ba tháng sau Thẩm Chiêu Chiêu bắt ngờ té thương.

Hần rõ ràng trong lòng, là vì nàng muốn trốn tránh tứ hôn.

Vừa về đến nhà, hần bày ra bộ dạng đầy nộ khí muốn chém hết một viện tỷ nữ lang trung, là vì biết tính nàng lương thiện, không đành lòng làm liên lụy đến người khác, sau đó sẽ vì muốn bảo vệ hạ nhân bên cạnh mà không dám làm tổn thương chính mình nữa.

Đêm đó, hần vốn muốn ngay lập tức trở về quân doanh, thế nhưng nàng lại bắt ngờ "đổ bệnh".

Trên chiếc giường nhỏ, nàng dựa đầu vào lồng ngực hần, nói là phải ngủ tàn hương trên người hần mới an tâm.

Từ khi nàng trưởng thành, đây là đêm hai người thân cận nhất. Nàng ngủ thiếp đi, lọn tóc mềm mại trượt xuống mu bàn tay hần, hần nhìn mấy sợi tóc mỏng này, quần giữa mấy ngón tay chơi đùa giết thì giờ nửa canh. Một lúc sau, nàng giống như gặp ác mộng, tay hướng về phía vạt áo của hần thăm dò.

Hần không nhúc nhích.

Mặc cho Thẩm Chiêu Chiêu lần đến trước ngực mình, trượt xuống eo, lại đi về thất lung phía sau.

Buổi đêm tĩnh lặng khiến hần ảo giác như đã trở lại thời còn niên thiếu, hần luyện kiếm xong, ôm lấy nữ oa nhỏ tựa đầu bên khung cửa gỗ ngủ thiếp đi về phòng, lạnh, không lửa không than. Nàng chui vào lồng ngực hần, bàn tay len lỏi vào y phục hần muốn làm ấm tay.....

Ngón tay nàng rất mềm, là tay của nữ nhân.

Hần không biết nếu nàng còn tiếp tục động nữa thì hần sẽ phải làm sao đây?

Thẩm Sách từng nghĩ tới tình huống bản thân thắng thắn bày tỏ với các tướng sĩ thì sẽ sống chết theo mình đến cùng, rằng muốn cùng một chỗ với bào muội, thì sẽ có kết cục như thế nào. Triều đình đã sớm như hồ điệp nhìn chòng chọc quân quyền trong tay hần, ngay trong chính quân của hần cũng chia phe kéo phái, toàn bộ đều dựa vào uy vọng của một mình hần áp chế. Quan hệ bất chính với bào muội, chỉ cần một tội danh này thôi, không cần truyền tới trong cung cũng đã đủ khiến hần tan xác dưới vạ nã thiên quân.

Nhóm tử sĩ năm đó theo hần sống sót trở ra chắc chắn sẽ bảo vệ hần, nhưng như vậy thì sao? Đại quân mấy chục vạn một khi tự chém giết lẫn nhau, từ thương vô số, cuối cùng hần vẫn sẽ bị bức vào tử lộ ----- giết hồng nhan họa thủy, hay tự sát tạ tội?

Đặc biệt hồng nhan này còn là vị hồng nhan vi phạm luân thường đạo lý.

.....

Hần không sợ chết, hần sợ nàng bị ép vào chỗ chết.

Hần không ngăn được vạ nã thiên quân, kết cục tốt nhất có lẽ cũng chỉ có chính mình chết trước, nàng chết theo sau.

Là tử cục không có lấy một lối thoát.

Thẩm Sách muốn kéo cánh tay của Thẩm Chiêu Chiêu ra.

Lòng bàn tay ấm áp từ bên hông hần lướt qua, như viên đá lửa đánh vào nhau, khiến hần nghĩ tới những lời vui đùa giữa mấy người nam nhân trong quân doanh. Những binh lính quanh năm tắm máu, dĩ nhiên trong lời nói cũng không có kiêng kỵ gì nhiều, ngay trước mặt vị Quận vương này cũng không hề nề hà.

Thẩm Chiêu Chiêu hơi nhú mày, bất mãn nói: "Ca, đừng động....."

Trong mắt hần xoẹt qua một ngọn lửa, nhìn thấu nàng giả vờ ngủ, khóe miệng khẽ nhếch: ôm muội cả đêm chỉ dám chơi đùa mới mấy sợi tóc đen, muội thì tốt rồi, dám không coi Thẩm Sách như một người nam nhân.

Hần không lên tiếng, dứt khoát giả vờ như mình cũng đã ngủ say. Tùy nàng vậy.

Xét về giả bộ, nàng dĩ nhiên đấu không lại hần.

Hần từng bơi qua sông phục kích quân địch, cuộc chiến kéo dài ba ngày đêm, cũng liên tiếp công thành hai ngày ba đêm. Tối nay nằm trên chăn ấm đệm êm, còn có Thẩm Chiêu Chiêu nằm trong ngực, một đêm không ngủ cũng chẳng sao. Một lúc sau, bàn tay nàng hơi cuộn lại, đầu ngón tay bám lấy y phục hần cũng dần nới lỏng, Thẩm Sách biết Thẩm Chiêu Chiêu đã ngủ thiếp đi. Đầu gối nàng chống trên đùi hần, khuôn mặt chôn trong cổ hần, hô hấp

không ngừng len lỏi qua cổ áo Thẩm Sách chui vào trong da thịt.

"Chiêu Chiêu?"

Hắn ôm nàng nằm xuống, sau đó hơi nghiêng người, để cho cơ thể to lớn của chính mình chặn lại ánh nến.

Thẩm Chiêu Chiêu ngủ say trong cái bóng của hắn, hoàn toàn không biết hắn dùng tư thế này ngắm nhìn nàng một hồi lâu. Lâu đến mức ngay cả Thẩm Sách cũng tưởng rằng tối nay hai người đã thật sự cùng chung chăn gối rồi. Chỉ là đến nửa đêm hắn vẫn phải rời khỏi phòng Thẩm Chiêu Chiêu, hắn có quân vụ không thể không lập tức đi xử lý.

Rạng sáng, hắn gọi người đến giúp nàng tắm rửa thay y phục, tẩy đi sát khí từ trên chính người mình đã nhiễm sang nàng. Lý do hắn rất ít khi trở về Thẩm trạch từ sau khi được phong Vương cũng là bởi sợ sát khí và lệ khí sẽ ảnh hưởng đến nàng.

Cách một tắm rửa gội, truyền đến tiếng nước mơ hồ.

Hắn đứng nghe một lúc, thoáng nghĩ đến bàn tay đặt trên eo trên ngực mình đêm qua, cảm thấy thật sự không nên lưu lại.

"Ca?"

Hắn không đáp, đi thẳng ra ngoài.

Không lâu sau, quân lương thiếu hụt, trước mắt khó có thể qua được mùa đông, đúng lúc lại có quân địch đột kích, Hoàng đế không muốn đánh lâu.

Đúng thời điểm này "Thẩm thị Thẩm Chiêu Chiêu" nổi danh gần xa, đã có thể dùng kết thân giảng hòa.

Thẩm Sách đề xuống mặt chỉ yêu cầu Thẩm Chiêu Chiêu xuất giá, điểu tướng xuất binh, nửa tháng ngắn ngủi phá liên tiếp ba thành, đều là đích thân hắn cầm quân tập kích ban đêm, cắt xuống đầu tướng lĩnh của phe địch, cướp về quân lương đủ dùng cho ba năm làm lòng quân phần chấn, dành được đại thắng trước cuối năm.

Thẩm Sách mang theo thương trở về, sợ Thẩm Chiêu Chiêu lo lắng nên giấu tiết đi chuyện này.

Nhưng lại sợ Thẩm Chiêu Chiêu thông tuệ nhìn thấu, chủ động nói cuối năm nay nhàn rồi không có việc gì làm, sẽ trở về cùng nàng đón giao thừa.

Đêm trừ tịch, hắn sợ tuyết rơi làm lỡ hành trình trở về Thẩm trạch, liền mang theo vết thương xuất hành từ sớm. Bên người mang theo đủ loại đồ ăn được tiến phụng, lấp đầy mấy rương lớn. Trở về Thẩm trạch trời vẫn còn sáng, sợ nàng nhìn thấy vết thương trên người mình, đường đường là một Quận vương mang theo quân y và Phó tướng lại trốn trong một con hẻm nhỏ đối diện Thẩm trạch, tùy tiện chọn một tiệm bánh, người ngồi đầy một phòng.

Rảnh rồi chờ đợi, lại mở mấy chiếc rương lớn ra cẩn thận chọn lựa, cuối cùng nhét đám quả hạch người Di tiến phụng vào ngực, đi về phía cửa sau, thế nhưng được mấy bước lại trở về. Trời còn chưa tối hẳn, không thể vào phủ.

Đêm rớt cuộc hạ xuống, hắn tiến vào cửa lớn, đổi sang một thân y phục thường, tháo băng, còn đặc biệt lấy một nắm tàn hương xoa lên người, sau đó mới rửa sạch tay đi gặp nàng.

Thẩm Chiêu Chiêu ngồi trong căn phòng tràn ngập ánh nến.

Kính là trái tim hắn, động cũng là hồn phách hắn.

Trong đôi mắt tựa nai con của nàng phản chiếu dáng hình của hắn, còn có ánh nến lập lờ. Nơi đó rõ ràng có hắn, nhưng hắn vẫn không cam tâm, cứ mãi kiểm tìm vị trí của chính mình.

"Năm nào cũng thức đêm đón giao thừa, thế nhưng chẳng lúc nào muội nhìn được rõ." Nàng nhẹ giọng nói.

Không thấy rõ có cái tốt của không thấy rõ, bớt đi không ít phiền phức, cũng sẽ không biết được từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn chăm chú nhìn nàng.

Căn phòng được ánh nến chiếu sáng đến từng góc ngách, hắn tựa lưng ở đó lột vỏ quả hạch nhìn nàng, nhìn nàng chống cằm, nhìn nàng ngoan ngoãn đưa tay về phía mình, trong lòng thanh thản lạ kỳ.

Hắn muốn hỏi, sao hả? Không định nhân lúc ngủ ôm ta?

Nhưng cuối cùng chỉ cười cười, thuận miệng nói: "Người Di tiến phụng."

Thẩm Chiêu Chiêu đưa tay ra nhận, lại chậm chậm nhai nuốt, khiến trái tim hắn cũng theo đó rung rinh.

"Đưa mặt đến đây, để huynh xem vết thương một chút." Hắn nói

Nàng đẩy bàn trà sang một bên, trên mặt chứa đầy ý cười, đưa má trái về phía hắn.

Mép vẩy đúng lúc lướt qua mu bàn tay đặt trên mép giường của hắn, hắn đưa tay lên nắm chặt vai nàng, nhìn tâm ma vậy khổn mình nhiều năm qua.

Ngày hôm nay nàng đặc biệt thoa son, nhưng bởi vì ăn quả hạch mà màu đã nhạt đi không ít, dưới ánh nến nổi lên một tầng trong suốt lấp lánh, hàng lông mi dày chốc chốc lại chớp một cái.

Từ nhỏ đã như vậy, mỗi lúc bất an sẽ chớp mắt không ngừng.

Hắn muốn thử đưa tay ra sờ tới, nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích ngồi đó.

Rời khỏi Thảm trạch, Thảm Sách đi thẳng tới núi Lạc Già.

Dường như mỗi lần đều như vậy, không vượt biển, chỉ chờ vị phương trượng kia tìm tới.

Phương trượng từng hỏi hắn vì sao không vượt biển, còn ngờ là hắn sợ nước. Thế nhưng vị Vương đóng giữ hai bên bờ sông sao có thể sợ nước được? Phương trượng nghĩ mãi mà không ra.

"Nơi này có một câu nói, 'có thể độ hoa sen lắng, mới có thể độ bỉ ngạn'," Thảm Sách nhìn làn sóng biển được gọi là "hoa sen lắng" trước mắt, nói với phương trượng, "Ta không nghĩ sang bờ bên kia, vì sao phải vượt biển?"

(*) Bỉ ngạn cũng có nghĩa là bờ bên kia, cõi Niết bàn trong Phật giáo

Còn có một câu nói khác thế này, "Cần phải trải qua hai mươi bốn hoa sen lắng, mới có thể đến độ bỉ ngạn"

Trong Phật giáo, thoát khỏi vòng luân hồi chính là Bỉ ngạn.

Nhưng hắn chỉ có cách tiếp tục ở lại vòng luân hồi thì mới đợi được cơ hội tiếp tục mối nhân duyên với nàng.

Phương trượng cười hỏi: "Thí chủ không sợ khổ cực nơi trần ai sao?"

Hắn cười đáp: "Dù có là đau khổ trần ai, Thảm Sách cũng vui vẻ chịu đựng."

Thảm lang Sài Tang, Thảm thị Thảm Chiêu Chiêu.

Cuối cùng rồi sẽ đợi được một đời hữu duyên. Dầu cho đều đã quên mất tiền kiếp, thì túc niệm này hắn sẽ vĩnh viễn không buông.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2: Bộ bộ sinh tiền trần (1)

Dịch: CP88

Mẹ ở bên kia điện thoại khen ngợi Thảm Sách không ngớt.

Nói từ chối người từ nhà lớn đến là vì muốn bồi đắp tình cảm với em gái mới, còn cố ý hỏi khẩu vị thường ngày của cô như thế nào, loại rau mầm đậu xào với rượu kia cũng là hắn hỏi từ trước đó.

Trước khi cuộc gọi kết thúc, cô nghe thấy tiếng của chú Thảm: "Anh trai chăm sóc con như thế nào?"

"Rất tốt ạ," cô nói, "Vừa mới nấu đồ ăn khuya cho cháu."

"Như vậy mới đúng là anh em," Chú Thảm đánh giá, "Ở nhà thằng bé với những người cùng thế hệ là nhỏ tuổi nhất, chưa bao giờ phải chăm sóc người khác, đối với con đúng là rất có kiên nhẫn. Dù sao sau này con chính là đứa nhỏ bé bỏng nhất ở nhà chúng ta rồi."

Chú Thảm này cô đã gặp mấy lần, tuổi nhỏ hơn ba cô, nhưng lòng dạ cũng sâu hơn rất nhiều.

Ba mẹ ruột cô kết hôn vào cuối thập niên 70, là do trường bối sắp đặt, học lực tương đương, tướng mạo đều xuất chúng, xét về gia cảnh thì Thảm gia cao hơn hẳn nên cuối cùng vẫn tính là mẹ thiệt thòi hơn, gả đi năm mười tám tuổi, cuối cùng kết thúc bằng một tờ giấy ly hôn. Ban đầu trường bối trong nhà còn không đồng ý cho ba mẹ ly hôn, chuyện này ngoài ảnh hưởng đến hòa khí của hai nhà thì còn có cả mặt mũi của bọn họ, nhưng bởi vì mẹ khẳng cố chấp, năm Thảm Chiêu Chiêu ba tuổi kiên trì ly hôn, mất thêm mấy năm nữa tay không cất bước sáng lập công ty, làm ra một thành quả hoàn mỹ bàn giao cho gia tộc.

Cũng bởi vậy nên mới được Thảm công coi trọng, gọi về công ty của gia tộc, thành tiểu bối họ hàng xa duy nhất nắm thực quyền trong tay, cùng với mấy người con trai của Thảm công cùng nắm giữ chuyện làm ăn, quản lý phương diện bất động sản và sau đó là chuyện kinh doanh sòng bài.

Sự nghiệp đã thành công, tình cảm lại càng không thể bị ràng buộc, rốt cuộc là vì cái gì lại ở độ tuổi bốn mươi này tái hôn đây?

Chú Thắm này đến tột cùng có chỗ nào hơn người?

Trước khi đến đây, mẹ đã kể cho cô nghe những lời chú Thắm lúc cầu hôn nói với bà: "Bảo Doanh, suốt một năm qua, mỗi lần phải cách xa nhau mấy ngày tôi đều mơ đến em. Trong mộng không phải cùng nhau mở hộp thì cũng là nói chuyện làm ăn, nhiều lúc tôi rất muốn ngắt lời em, hỏi em có muốn ra ngoài đi dạo một chút, cùng uống một tách cà phê hay không. Bởi vậy Bảo Doanh à, tôi nghĩ chỉ bằng mang những lời nói trong mộng kia bộc bạch ra luôn một lần cho rõ ràng ----- tôi muốn hỏi em, có thể cân nhắc gả cho tôi hay không? Đương nhiên, lấy năng lực, tướng mạo, tài năng và học vấn của em, có thể em sẽ gặp được rất nhiều người còn tốt hơn tôi, trẻ hơn tôi, hoặc là em thậm chí không nghĩ đến chuyện tái hôn. Nhưng tôi vẫn phải thử một lần, hỏi một lần, rằng em có thể lại gả đi một lần hay không?"

.....

Tiếng chuông vang lên.

Phát ra từ chiếc điện thoại nội bộ đặt đầu giường.

"Thấy phòng em vẫn còn sáng đèn," ngay khi cô vừa cầm điện thoại lên, hần đã mở lời trước, "Vừa mới nói chuyện điện thoại xong?"

"Vừa mới cúp ạ, còn nói chuyện với ba anh nữa đấy." Bên cạnh điện thoại nội bộ có một cái ghế Quý phi, cô liền nằm ườn trên đó.

Còn đang nghi ngờ Thắm Sách làm thế nào mà nhìn thấy được phòng mình sáng đèn.

Hần ở tầng ba, từ tầng thượng xuống đến tầng ba dĩ nhiên sẽ không đi qua tầng hai của cô.

"Vậy à." Hần cũng không mấy quan tâm đến chuyện này.

Bỗng nhiên có giọng phụ nữ vang lên, Thắm Chiêu Chiêu còn tưởng mình nghe nhầm: "Anh có khách hả?"

"Khách?"

Âm thanh lớn dần, tiếng nhạc nền cũng dần tăng cao, là phim, còn có tiếng tàu hỏa chạy trên đường ray, hóa ra là ở phòng chiếu phim.

Thảo nào có thể nhìn thấy đèn ở phòng cô, từ tầng thượng đi xuống phòng chiếu phim đúng là phải đi qua phòng cô.

Ban đầu cô còn nghĩ hai người vẫn đang ở giai đoạn khách khí, trước khi đến giai đoạn quen thân hần có tìm cô thì cũng chỉ tiện nói vài câu mở màn, sau đó sẽ là chính sự. Hoàn toàn không ngờ, cả một cuộc gọi hai người chỉ nói chuyện phiếm.

Cách một tầng lầu, tán gẫu nửa tiếng, từ thời tiết của Hồng Kông và Macao, đến thực đơn của tiệc cưới, lại đến thời tiết nơi cô theo học, cuộc sống sinh hoạt nội trú ở trường. Còn có cả thời kỳ ban đầu khiến cô quần bách không thôi: "Không phải quốc tịch Anh mà qua đó thì sẽ bị yêu cầu theo học ở trường dạy tiếng Pháp, vậy mà mẹ em vừa nghe liền vui vẻ đưa em qua đó."

Ban đầu không thấy hiệu quả gì, sau đó mỗi kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè hai chị em gặp nhau sẽ đều nhận ra một điều, tiếng Pháp của cô hoàn toàn không thua kém chị gái theo học ở Pháp là bao, tiếng Anh càng có thể lấn át hơn. Khi đó cô rốt cuộc đã phải thừa nhận khả năng nhìn xa trông rộng của mẹ, sinh sống ở khu song ngữ, trên phương diện ngôn ngữ quả nhiên có ưu thế.

Trò chuyện hồi lâu, Thắm Chiêu Chiêu rốt cuộc phải ôm theo hoài nghi vô cùng lớn, bộ phim kia đến cùng nhạt nhẽo đến mức nào mới có thể khiến hần phải tìm người vừa xem vừa tán gẫu cùng như vậy, sau đó càng chắc chắn hơn hần có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, dù là một bộ phim có buồn chán đến thế nào thì cũng phải kiên trì đến cùng.

Sau một tiếng, cô không nhận được hỏi: "Phim còn chưa hết ạ?"

"Đang ở phần 2."

So với tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, cô lo lắng: cũng đến phần 2 rồi, còn chưa ngủ nữa.

"Hay không ạ?"

"Không chú ý lắm, chắc là cũng tạm được."

"Lái xe đưa em đi hóng gió nhé?" Có lẽ hần cũng đã bắt đầu mất kiên nhẫn, lơ đãng hỏi.

Bây giờ? Đồng hồ treo tường chỉ hai giờ sáng.

"Không muốn đi?" Bởi vì nói chuyện quá lâu, giọng hần càng lúc càng đậm thứ từ tính trầm thấp thuộc về phái nam.

Thắm Chiêu Chiêu do dự: "Chắc là anh không lái xe được đâu." Một tiếng trước mới uống rượu xong mà.

Bên kia trăm mặc.

"Hay là ra bãi biển nhé?" Dù sao cô cũng không buồn ngủ, lên tiếng đề xuất, "Em có thể đi cùng anh."

"Chúng ta đang ở lưng chừng núi, bây giờ xuống núi không tiện."

Cũng đúng.

Cô tưởng rằng cuộc tán gẫu nửa đêm này đến đây là dừng.

"Nói tiếp đi." Rõ ràng hắn còn muốn tiếp tục.

Kết quả đi một vòng tròn lại trở về điểm ban đầu, cách nửa tầng lầu, hai người tiếp tục tán gẫu.

Đêm đó không biết cô làm sao ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại trước mắt vẫn là ống nghe màu trắng, bên kia không nghe được động tĩnh.

Đối diện đầu giường là giấy dán tường theo phong cách thủy mặc, giống như thuê người vẽ tay, ánh mặt trời từ rèm cửa mở một nửa soi sáng cả một bức tường, núi sông hùng vĩ nối dài triền miên như hoàn toàn nổi lên khỏi trang giấy, lại càng giống hơn loại tranh khắc gỗ sơn mài.

Cô nhìn bức tranh này, nhìn chăm chú nửa ngày.

Một đêm nấu cháo điện thoại, tất cả đều là những chủ đề trên trời dưới đất không có gì đặc biệt.

Cô mang theo tâm tình phức tạp này đi xuống tầng, vừa vòng xuống cầu thang thì nhìn thấy hai cô gái đang thu dọn trong phòng khách, không thấy bóng dáng Thẩm Sách đâu. Một người đang hút bụi trên tấm thảm nhìn thấy cô, mỉm cười chào hỏi: "Tiểu thư dậy rồi ă? Thẩm tiên sinh nói phải đợi cô tỉnh ngủ chúng tôi mới được lên trên."

"Tiểu thư có quần áo cần giặt không ạ?" Một người khác hỏi, "Hay là cùng với tiên sinh, quần áo trên tầng ba đều lấy đi?"

Thẩm Chiêu Chiêu phản ứng lại, hình như họ đã coi cô thành bạn gái của Thẩm Sách.

"Tôi ở tầng hai," cô vội vàng giải thích, "Anh tôi ngủ ở tầng ba, tôi ngủ ở tầng hai."

Đối phương ngẩng ra mấy giây. Trong thông tin của vị nghiệp chủ này chưa từng ghi chú đến chuyện còn có một vị Thẩm tiểu thư, nhưng cũng rất nhanh, đối phương nhanh chóng mỉm cười gạt đầu, giấu đi vẻ mặt lúng túng: "Thật ngại quá, Thẩm tiểu thư, xin hỏi tầng hai có quần áo gì cần giặt không ạ? Còn có, buổi trưa tiểu thư muốn ăn gì có thể nói với chúng tôi."

Trước khi Thẩm Sách rời đi đã bàn giao cho bên quản lý tài sản chú ý đến cơm trưa và trà chiều của cô.

Ban ngày hắn không ở đây, dù sao cũng là tiệc cưới của ba Thẩm, có những vị khách quan trọng cần hắn đích thân đi đón tiếp.

Trước sáu giờ, Thẩm Sách gọi điện về, nói cô đi thang máy thẳng xuống gara. Hắn đã về rồi.

"Chờ em mười phút," cô rất nhanh lại thay đổi, "Năm phút."

Thẩm Chiêu Chiêu dùng năm phút đổi quần áo mặc ở nhà thành chiếc váy cho ngày hè, đi thang máy xuống gara.

Toàn bộ đèn trong gara đều được bật, cửa cuốn cũng mở rộng, bên trong có bốn ô đậu xe.

Chiếc xe đen ngày hôm qua tài xế dùng để chở hai người về đậu ở vị trí ngoài cùng, ba chiếc xe khác đều là kiểu dáng yêu thích của người trẻ tuổi, mà hắn hiện tại đang ngồi trong một chiếc xe màu lam xám. Bởi vì phải tiếp đón khách quý nên trang phục hôm nay cũng trang trọng hơn không ít, ngoài chiếc áo phông mặc trong là một bộ tây trang nhân nhả, mái tóc ngắn được xử lý cẩn thận qua, gọng kính gác trên sống mũi.

Người cả một ngày nay không thấy mặt rồi cuộc đã xuất hiện trước mắt, tâm tình cô không tên tốt lên.

"Cười gì?" Tâm trạng hắn nhìn qua có vẻ cũng không tệ.

"Kính không độ," Thẩm Chiêu Chiêu chỉ chỉ cặp kính, từ mặt nghiêng này nhìn đến đúng là có cảm giác kỳ diệu không tả được, "Dụng cụ giả trang thành thực."

Hắn không phủ nhận, một tay đưa ra lấy kính xuống, sau đó đưa cho cô: "Em không nói thì anh cũng quên mất còn có cái này."

Thẩm Chiêu Chiêu tự nhiên nhận lấy, cô có thói quen ngồi ghế cạnh tài xế mỗi lần đi xe của mẹ, công việc trợ thủ cho tài xế cũng tập mãi thành quen, tìm được hộp kính mắt, còn đặc biệt có lòng lấy chiếc khăn màu xám lau qua một lượt mới cất vào rồi đóng lại.

Bởi vì biết cô lần đầu đến cảng, Thẩm Sách đặt ăn cơm tối tại một nhà hàng trên đỉnh núi Thái Bình, sau đó lái xe đến nơi hẹn ở Lan Quế Phường với Lương Cẩm Vinh, tất cả đều là nơi những cô gái tầm tuổi này của cô muốn tới.

Người đến Lan Quế Phường vô cùng đông đúc, bầu không khí mang theo náo nhiệt ồn ã, lại có Lương Cẩm Vinh khuyến khích, Thẩm Chiêu Chiêu hoàn toàn không còn cẩn thận dè dặt như người mới tới, theo thuyết pháp của Lương Cẩm Vinh thì chính là cho cô chút loại đồ uống của "con nít", cũng chỉ là loại cocktail nhìn đẹp chứ uống thì chán chết vậy thôi.

Một bàn tròn nhỏ ngoài trời, nhỏ cực kỳ, ba người ngồi vào tình cờ sẽ đụng chân phải nhau.

Thẩm Chiêu Chiêu nhấp một hớp, bị ánh mắt của Thẩm Sách bắt ngay tại trận.

Cô chột dạ cúi đầu.

"Sao hả? Em gái muốn uống rượu cũng phải quán? Em ấy lớn rồi đấy."

"Hỏi em ấy đi." Hần cười, liếc cô.

Cô chấp tay đặt trước trán, nhỏ giọng xin tha: "Hôm qua còn có chút lạ lắm nên mới gạt anh."

Thẩm Sách không nói gì, lắc đầu cười, vẫy tay gọi phục vụ mang ra thêm một ly nữa.

Người phục vụ vừa muốn lấy tiền trên tay hần, Lương Cẩm Vinh đã đề lại: "Không đi Vạn Lệ nữa hả?"

"Không đi." Thẩm Sách căn bản không có ý định lại chuyển địa điểm.

Lương Cẩm Vinh dở khóc dở cười, cảm thấy Thẩm thiếu thật là không nể mặt mũi, còn hoàn toàn lơ đi người đại diện là anh ta đến đón đây. Từ trong lời kể của Lương Cẩm Vinh, Thẩm Chiêu Chiêu mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, hóa ra ngay hôm nay trận chính là ở Loạn Từ(*), một đám người tụ tập. Mà Lương Cẩm Vinh đến đây theo lệnh áp giải Thẩm Sách qua đó, rất nhiều người đều mong chờ vào chuyến đi này của anh ta.

(*) là một khu vực đô thị nằm ở phía tây của quận Loạn Từ trên bờ phía bắc của đảo Hồng Kông

"Con bé còn nhỏ như vậy, sao mà đi được?" Cuối cùng Thẩm Sách nói.

Lương Cẩm Vinh ngẫm lại, cảm thấy cũng đúng, em gái của người ta mới vừa tròn mười tám tuổi, vẫn là thôi đi thì hơn.

Lương Cẩm Vinh rất nhanh liền rời đi, để lại hai người ngồi với nhau.

Người phục vụ đưa rượu tới, cười nói với Thẩm Sách hai ngày nữa là ngày lễ tình nhân, mang theo bạn gái sẽ được giảm giá. Hần là đã hiểu nhảm bọn họ thành một đôi tình nhân trẻ tuổi. Thẩm Sách cười cười, như nghe không hiểu nhận lấy rượu của cô ấy, lại cho người phục vụ một tờ tiền bo, nhanh chóng đuổi người đi.

Hần phải lái xe, cuối cùng cũng chỉ uống soda.

Ly đầu tiên Thẩm Chiêu Chiêu uống nồng độ cũng không cao, không đến nỗi say, nhiều nhất là khiến tâm tình vui vẻ, không nhịn được cười nhiều hơn thường ngày một chút.

Ánh mắt lơ đãng nhận ra cô gái ngồi bàn bên cạnh nhìn sang bên này, ánh mắt dừng trên người hần.

Liền men theo ánh mắt của cô gái lạ kia cũng muốn nhìn hần. Thế nhưng ánh mắt chạy được nửa đường thì thu về, nhẹ nhàng đậu trên chiếc ly thủy tinh. Cô nằm ngoài trên cái bàn tròn màu nâu đỏ, nhìn thứ chất lỏng màu vàng chanh bên trong ly thủy tinh đến xuất thần.

Năm cô mười ba hay mười bốn tuổi gì đó, thì thoảng sẽ lơ đãng nhắc đến Thẩm Sách với chị gái, chị gái cô không có ấn tượng nhiều với hần, dĩ nhiên sẽ là người nghe. Năm cô khoảng mười lăm mười sáu tuổi từng có hai lần mơ đến hần, tình ngủ lại gây ngốc ngồi ở đầu giường một hồi lâu.

Khi đó còn nhỏ nên không nghĩ sâu hơn, là tâm tư bí mật của cô gái nhỏ, đối với chị gái mình cũng không nói ra.

Trên thành ly trong suốt có giọt nước chảy xuống, cô thổi phù phù, thử thay đổi quỹ tích chảy xuôi của giọt nước.

Dần dần, xuyên qua chiếc ly thủy tinh thấy được cái cằm của hần, còn có đường nét nửa khuôn mặt phía dưới.

Nhìn từ dưới lên thế này, thấy thế nào cũng vô cùng đẹp trai.

"Say rồi?" Thẩm Sách hỏi cô.

"Không, không đâu, chỉ có chút đó, thì sao mà say được." Giọng nói mềm mại như nước, còn ngậm theo ý cười.

Hàng lông mày của Thẩm Sách hơi giương lên, không vạch trần cô.

Một câu nói phải tách ra thành từng hơi nhỏ như vậy, dù không say thì xem chừng cũng cách mốc đó chẳng mấy xa nữa.

Bọn họ đến sớm, lúc rời đi mới đúng là thời điểm náo nhiệt nhất của nơi này. Xung quanh đều là những chàng trai cô gái cầm chai bia đứng bên đường,

còn có người đi đường A, B, C, D không ngừng lướt qua. Bọn họ dọc theo con đường nhỏ bên sườn núi đi xuống, người bên cạnh rất nhiều, đúng lúc cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cách đó không xa có một cặp tình nhân đang hôn môi. Cô muốn nhìn, liền thật sự dựa vào chút men say trong người dừng bước, tập trung quan sát.

Bởi vậy nên ngoài dự tính, rất nhanh cô đã bị bốn, năm người đi cùng hướng mời đến quán rượu gần đó.

Không lâu sau thì Thẩm Sách tìm trở về, nhìn cô rất thông minh đứng tại chỗ, không vì men say mà chạy lung tung khắp nơi, điều không thông minh duy nhất chính là hiện tại cô còn đang nhìn cặp nam tóc vàng mỹ nữ tóc đen đang hôn nhau say đắm. Sau đó bị người ta nhận ra, hai người đó đều dừng lại, thậm chí còn nhiệt tình chào hỏi cô em gái nhỏ này, khiến cho Thẩm Sách đứng bên cạnh có cảm giác mình như kẻ dư thừa.

Thẩm Chiêu Chiêu có chút ngại ngùng nói với hắn, đây là lần thứ ba rồi. Trước đây rất hiếm khi gặp nam nữ hôn nhau, chỉ là cuối cùng cũng thấy khá bình thường. Ở trường nữ sinh ba năm, cô đối với mấy chuyện luyến ái này đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc.....

Hai người ngồi vào xe, cô vẫn còn ngoái đầu nhìn ra ngoài, muốn xem mấy người này không coi ai ra gì hôn nhau như thế nào, thậm chí còn thấy được đầu lưỡi tách ra như thế nào, sau đó lại quẩn lại ra làm sao.

Thẩm Sách chuyên chú lái xe, không nói những lời thừa thãi.

Xe lái vào gara, lúc cửa cuốn chậm rãi hạ xuống, cô nghiêng người dựa về sau lưng ghế. Thử âm thanh kim loại chạm đến mặt đất va chạm lung tung trong màng nhĩ, tay cô vuốt nhẹ trên đai an toàn, thoáng thất thần.

Ngày mai hai người chị họ sẽ đến, buổi chiều là ngồi thuyền rời cảng rồi, hai ngày vậy mà trôi qua thật nhanh.

"Đi tắm đi." Thẩm Sách tắt xe, cũng cời đai an toàn.

Thẩm Chiêu Chiêu gật đầu.

Ngoại trừ mẹ ra, hẳn chính là người thứ hai chăm chút cô đến mức đó.

"Chờ điện thoại của anh." Hắn lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bộ bộ sinh tiền trần (2)

Chương 05: Bộ bộ sinh tiền trần (2)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thẩm Chiêu Chiêu cảm lược gõ đứng trước tấm gương lớn trong nhà tắm, đầu óc xoay vòng vòng, nhìn khuôn mặt buồn phiền của chính mình phản chiếu trong gương.

Bởi vì không biết có nên nhận điện thoại hay không mà buồn phiền.

Cái gương này lớn cực kỳ, độ cao gấp năm lần so với những chiếc gương bình thường, thu vào toàn cảnh của buồng tắm, hai bên dùng công nghệ cát mài chạm trổ ra đỉnh đài lầu các khiến cho phía sau tấm kính phát ra ánh sáng dịu dịu, soi sáng ra bốn phía, trở thành một vòng sáng trắng khảm vào khung gương.

Đèn trong phòng tắm phát ra ánh sáng vàng, chỉ có mép khung kính này là màu trắng, giống như ánh trăng sáng.

Tiếng chuông điện thoại chọt vang lên, là nhằm ngay lúc yên tĩnh nhất mà gọi tới.

Cô đứng đó không nhúc nhích, nhìn ống nghe bên trong chiếc hộp gỗ màu nâu, cảm giác khó nói thành lời lần thứ hai tràn vào lòng.

Khi trước mẹ và Thẩm gia ở Macao bắt đầu qua lại, cô còn âm thầm vui vẻ thật lâu, nghĩ tới một ngày nào đó mẹ mời được người anh này đến nhà cô làm khách là có thể được gặp lại rồi. Sau đó hẳn là nhắc đến Macao, cô đều sẽ cẩn thận lắng nghe, muốn nghe trong đó một chút tin tức nào đó về hắn.

Đêm ngày mẹ nói sẽ kết hôn cô lẫn lộn trên giường cả đêm không ngủ được, mắt trợn trừng đến khi trời hừng sáng. Cho đến khi ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt, cô bỗng thấy tỉnh táo kỳ lạ, thật sự là không hiểu ra làm sao, cũng chỉ có gặp mặt một lần, không biết là đang khổ sở cái gì đây.

Tiếng chuông biến mất.

Rất nhanh, tiếng gõ cửa vang lên.

"Đến đây!" Cô ném cái lược vào hộp gỗ.

Tay đặt trên tay nắm cửa, lại mất mấy giây xem xét cách ăn mặc của bản thân, sau khi xác định không có chỗ nào không thích hợp mới cẩn thận mở cửa ra, không đợi thấy rõ Thẩm Sách đứng bên ngoài đã giành trước giải thích: "Em nghe thấy tiếng điện thoại rồi, nhưng chưa kịp nghe."

"Còn tưởng say không biết trời trăng gì rồi." Hần cười, có thể là vì thấy cô không có chuyện gì nên tư thế và ngữ khí đều được thả lỏng.

"Không đâu, sẽ không, sao có thể được." Thẩm Chiêu Chiêu cũng cười với hắn.

"Trà giải rượu ở dưới tầng."

Cô lắc đầu: "Không cần uống cái đó đâu ạ, thật."

Vốn là vì bị men rượu làm cho đầu óc mê muội, sau đó bị cả chính mình quay vòng đến hôn mê.

Hai ly cocktail, ly thứ hai là bởi vì Thẩm Sách không có kinh nghiệm, chưa bao giờ uống cocktail nên mới để người phục vụ đưa ra loại mạnh nhất cho cô uống, uống ra phiền phức.

Thẩm Sách nhìn ra được, mấy ngón tay của Thẩm Chiêu Chiêu nắm trên khung cửa hơi bám vào, nhưng lại không ra được một chút sức lực.

Hắn cũng không vạch trần cô: "Không muốn xuống? Vậy anh mang lên cho em?"

Thẩm Chiêu Chiêu lại lắc đầu: "Em đang đợi điện thoại."

Cố gắng tìm lý do đóng cửa, cũng bởi vì không muốn làm ra chuyện mất mặt ngay trước mặt hắn.

"Cứ mở cửa để đó, có điện thoại rồi lên nghe cũng không muộn." Nói vậy, nhưng vẫn quay người đi xuống.

Lại là tiếng gõ cửa, nhưng lần này cũng chỉ mang tính chất tượng trưng, là muốn nhắc nhở cô trà giải rượu đã mang đến. Cô vốn cho rằng đêm nay đến đó là bình an vô sự kết thúc, nhưng không như mong muốn, trà giải rượu mới chỉ là bắt đầu.

Nửa tiếng sau khát nước nên lấy trà này thay nước uống, lại không đủ thỏa mãn lần mò đi xuống tầng, thế nhưng còn chưa đi được hai bước chân, Thẩm Chiêu Chiêu đã mềm nhũn ngồi phịch xuống bậc cầu thang, móng đập vào tấm gỗ cứng rồi quên luôn mục đích xuống tầng, ôm tay vịn cầu thang, chỉ hận không thể ngủ luôn ở chỗ này. Ban đầu còn chút ý thức nên vẫn biết không thể ngủ ở đây, thế nhưng cái trán bỗng bị hoa văn trạm trổ trên lan can làm đau, trong lòng sinh ra oán trách với không khí, sau đó một giấc mộng sâu hơn dần lên lời.

Khung cảnh trong mộng là ngôi nhà sàn bên bờ hồ ở tổ trạch của Thẩm gia. Dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, cô nằm nhoài trên lan can loang loáng nước, đưa tay muốn múc nước uống, thế nhưng cổ tay bỗng bị bắt lại, còn có giọng nói vang lên, nhắc nhở cô ngồi đây rất nguy hiểm. Thẩm Chiêu Chiêu giãy dụa muốn tránh thoát, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất là phải uống nước, thế nhưng cổ vươn tay ra thế nào cũng không thể chạm đến mặt nước. Kết quả vẫn là nhờ miệng một chiếc cốc chặn lại oán niệm của cô, từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, cô nhanh chóng ghét bỏ cái cốc nhỏ này, thế là được đổi sang một cái bát lớn, uống thêm một ngụm rồi không kêu ca nữa, cơ thể cũng không còn khô nóng bứt rứt.

Có người cầm khăn mặt lau mồ hôi cho cô, gió lạnh chậm rãi lướt qua, hơi lạnh.

Đến khi được chiếc chăn ấm áp phủ lên, cô lại cầu nhàu kêu nóng. Bàn tay và cánh tay bỗng mát lạnh, cuối cùng bàn tay được cái vật thể mát lạnh đó bao lấy. Thẩm Chiêu Chiêu nhớ đến ngày nhỏ, mùa đông chạy ra ngoài xem tuyết rơi, cô và chị gái mỗi người cầm một tay của mẹ, cũng là cảm giác lạnh lẽo như thế này.

Tay bị nắm chặt, cô kháng cự muốn trốn, đối phương khẽ thả lỏng ra vài giây, sau đó lại nắm chặt.

Cuối cùng cô chỉ có thể từ bỏ, mặc cho bàn tay mình bị nắm, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ sâu.

Sáng sớm, Thẩm Chiêu Chiêu tỉnh lại.

Trên người được đắp kín bằng một chiếc chăn len, là ở trong phòng chiếu phim. Chiếc ghế sofa này rộng cực kỳ, cô nằm sát về phía lưng ghế ngủ, bên ngoài để trống hơn nửa.

Trong phòng yên tĩnh đến mức không có lấy một tiếng động, màn chiếu trên tường dừng lại ở một cảnh phim nào đó. Thẩm Chiêu Chiêu cảm thấy có chút quen mắt, so sánh đối chiếu một chút, phát hiện là một bộ phim tiếng Pháp tên « Trăm tình như biển ». Cô đã từng xem một lần, hơi buồn tẻ một chút.

Hơn nữa ký hiệu trên màn hình còn hiển thị đang xem ở chế độ tắt âm. Hấn vậy mà lại dùng hình thức này xem một bộ phim buồn chán như vậy, thật có kiên trì.

"Biết ngay là em sắp tỉnh." Cửa bị đẩy ra, trên tay hấn bung cái mâm gỗ đặt báo cháo trắng nóng hổi vừa mới nấu xong, có thể nhìn thấy lát cá ướp bên trong, còn có mấy đĩa nhỏ bên cạnh, có rau xào, có mộc nhĩ trộn mù tạc, có cả lạc ướp muối.

Cô lập tức ngồi thẳng, tìm dép lê, thế nhưng bàn chân lấm mồ nửa ngày dưới ghế sofa cũng không tìm được đôi dép nào.

Thẩm Sách đặt mâm gỗ lên bàn trà, quay đi tìm dép lê, nửa phút sau mang theo đôi dép quay lại, nhẹ nhàng đặt dưới chân cô.

"Anh nấu ạ?" Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu đập bình bịch, trên mặt cô tỏ ra không có gì, còn đặc biệt nghiêm túc ngửi ngửi bát cháo.

"Mua." Hấn phủ nhận.

Lúc trước không chuẩn bị nguyên liệu để nấu loại đồ ăn này, mà có chuẩn bị thì hấn cũng không chắc mình có thể làm tốt. Hấn từ trước đến giờ vốn không thạo việc nấu nướng.

Thẩm Chiêu Chiêu muốn hỏi tới qua mình đến đây bằng cách nào.

Nhưng sợ hỏi ra rồi lại đẩy bầu không khí vào thế lúng túng, càng sợ bản thân say rượu thốt ra lời nói thật, nói rồi lại khiến cho cả hai rơi vào khó xử. Trong đầu không ngừng suy đoán lung tung, cô chần chờ một lúc, cuối cùng vừa mở miệng lại thành thốt ra tiếng: "Anh trai."

Bầu không khí trong căn phòng thoáng chốc biến đổi, là yên tĩnh ngán ngùi.

Thẩm Sách giương mắt, ánh mắt này cứ như vậy luẩn quẩn trong lòng cô một hồi lâu không tan.

Trái tim cũng không hiểu vì sao khẽ thất lại.

Thẩm Chiêu Chiêu cười yếu ớt nói với hấn: "Cuối cùng cũng tập thành quen rồi."

Hấn vẫn không lên tiếng, đôi mắt như mặt hồ dưới ánh mặt trời chói chang, gió thổi qua, sóng nước khẽ động, phản chiếu hàng vạn tia sáng chói mắt.

Lại phảng phất như đã nhìn ra chút khôn vặt của Thẩm Chiêu Chiêu, nhìn thấu hoang mang của cô, biết cô sợ đêm qua xảy ra chuyện gì đó hoang đường nên mới dùng cách xưng hô này một lần nữa nhắc nhở quan hệ của hai người.

Thẩm Chiêu Chiêu tiếp tục: "Em thật khó khăn mới mở miệng gọi được, anh tốt xấu gì cũng đáp một tiếng đi chứ."

Tựa như cũng biết không nên ép hấn phải đồng ý như thế này.

Thẩm Sách thu lại sắc bén trong ánh mắt, chân lùi về sau một bước, rời khỏi chỗ này của cô: "Vẫn là cần nghĩ cho cẩn thận phải gọi thế nào rồi."

"Vâng ạ." Thẩm Chiêu Chiêu mỉm cười, cúi đầu ngửi bát cháo.

Sau đó cầm thìa lên: "Chúng ta sẽ vượt biển thế nào? Không phải anh nói còn có bạn bè của chú sao?"

Hấn không dùng điều khiển từ xa, trực tiếp tắt nút nguồn trên đầu phát: "Chờ hai người chị họ kia của em đến rồi chúng ta ngồi du thuyền qua đó."

Cô xúc hai thìa cho vào miệng, nhìn qua tường là đã nguội, nuốt vào hòng xong xuôi rồi mới cảm thấy nóng, nóng đến mức suýt thì trào cả nước mắt..... Xem ra là đụng phải giai đoạn xui xẻo rồi, uống chút rượu là say, ăn miếng cháo cũng bị bỏng.

Thẩm Sách không kịp nhắc cô cháo còn nóng, hiện tại nhìn cô muốn hà hơi mà cũng bởi vì có hấn ở đây nên không dám, liền bày ra dáng vẻ như người không liên quan, mở cửa rồi đi: "Từ từ ăn, thời gian vẫn còn sớm."

Hành trình của ngày hôm nay thuận lợi hơn hai ngày trước rất nhiều.

Thẩm Chiêu Chiêu ban đầu còn sợ sẽ phải ở riêng với hấn, nhưng sau đó phát hiện ra là mình suy nghĩ nhiều quá thôi. Ngoại trừ cô và hai người chị họ thì còn có bạn bè của ba Thẩm Sách, bạn bè của hấn, trên du thuyền người đi lại nườm nượp.

Lộ trình ngắn, nhưng du thuyền từng cái từng cái nối đuôi nhau, gấp gáp rồi hằn huyên, bận rộn nhất chính là Thẩm Sách.

Hấn hoàn toàn không có thời gian để ý đến cô, nhìn qua giống như không coi cô thành người ngoài, thời gian trên du thuyền nửa câu bất chuyện cũng không có. Trên boong thuyền có bốn người ngồi, hấn trước sau luôn là người ngồi cách xa cô nhất.

Chị họ Thẩm Gia Yến cười nói đùa: "Người anh trai này của em có vẻ cũng không nhiệt tình với em cho lắm nhỉ?"

"Không ạ, anh ấy rất tốt," Thẩm Chiêu Chiêu thay hấn giải thích, "Ngày hôm nay nhiều khách mời quá."

Chị họ rất có hứng thú với Thẩm Sách, nhưng bởi vì nghĩ rằng Thẩm Chiêu Chiêu không biết nhiều về Thẩm Sách nên cũng không hỏi cô nhiều về hấn,

sau đó tán gẫu với Thẩm Chiêu Chiêu về tình huống trong nhà Thẩm Sách, dù sao mẹ Thẩm Chiêu Chiêu và bọn họ trước khi kết hôn cũng từng có hơn bốn năm qua lại.

Gia đình Thẩm Sách rất giỏi "giấu".

Không lên thành phố, không công khai báo cáo tài chính, mà cô cũng chỉ có thể thi thoảng nghe được từ những lời kể của mẹ. Chủ yếu là những chuyện làm ăn phía sau, bất động sản ở trong và ngoài nước, cũng sẽ tham gia một vài hạng mục xây dựng cơ bản và sông bãi ở nước ngoài. Rất nhiều hạng mục liên quan không kiếm được quá nhiều tiền, nhưng có một sự nhất trí với chính sách đối ngoại của chính phủ, xem như là xí nghiệp dân tộc điển hình.

"Bất động sản cũng khó nói, bởi vì không có thông tin công khai. Về kinh doanh sông bãi thì em biết được đôi chút," Thẩm Chiêu Chiêu phân tích cho bọn họ hiểu, "Năm ngoái em theo mẹ học hỏi kỹ năng xem báo cáo tài vụ, có thể tính toán một chút. Macao có một khu mới mở, là người Mỹ đầu tư, người này ở Las Vegas và Macao đều có mở sông bãi, sau bốn năm tài sản danh nghĩa là 3 tỷ đô, từ khi mở thêm ở Macao, trong hai năm ngắn ngủi tài sản danh nghĩa đã vượt ngưỡng 20 tỷ đô."

"Năm ngoái, mỗi tiếng nhập sổ là một triệu đô." Thẩm Chiêu Chiêu nói.

Có thể tưởng tượng được kinh doanh về lĩnh vực này có thể kiếm lời đến mức nào.

Nửa tiếng sau, đám người vây quanh cô nói chuyện phiếm dần tản đi, giới thiệu lẫn nhau, kết giao những mối quan hệ mới.

Tâm trạng Thẩm Chiêu Chiêu không được tốt lắm, một mình đi vào khoang tàu.

Nơi này không có ai, cô ngồi trên ghế sofa, ngửa đầu về sau nhìn bầu trời xanh bên ngoài tấm kính. Cửa kính mở rộng, máy điều hòa và luồng khí nóng ẩm bên ngoài va chạm nhau, bên trái cô là gió mát, mà cánh tay phải là cuộn cuộn dòng khí nóng ẩm.

"Không vui hả?" Thẩm Sách đi vào, "Sắp đến nơi rồi còn chạy vào khoang tàu làm gì?"

"Sợ bọn họ tìm em nói chuyện," đây là lý do tốt nhất, "Ở trường nữ sinh quá lâu thành ra không quen tiếp chuyện mấy người đàn ông."

Kỳ thực là bởi vì không tài nào lên tinh thần cho nổi.

"Vì sao lại học trường nữ sinh?" Thẩm Sách đi đến quầy bar trước mặt cô, đưa cốc cho người pha rượu.

"Chỗ đó đều là trường tư, hơn nữa đều là trường giáo hội," Thẩm Chiêu Chiêu bắt đầu kể, "Em không muốn học trường giáo hội, chọn tới chọn lui chỉ còn lại hai ngôi trường có thể học, trường nữ sinh này có môn múa ba lê mẹ em thích."

Thẩm Sách gật đầu: "Đã hiểu, em không tin phương pháp giáo dục của bọn họ."

Cảm giác giữa hai người bắt đầu từ sáng nay đã có chút xa cách.

Hiện tại dù ngồi với nhau nói chuyện, thì cũng là không xa không gần.

"Cocktail chỗ này cũng không tệ," cuối cùng vẫn là Thẩm Sách lên tiếng trước, vẫy tay gọi cô, "Qua đây thử xem."

Thẩm Chiêu Chiêu như trút được gánh nặng, đi tới: "Không uống rượu nữa, có đồ uống gì khác không ạ?"

"À, dù em có muốn thì cũng không cho uống. Uống say rồi quậy lung tung, quậy xong -----" hắn mỉm cười, không nói tiếp.

Thẩm Chiêu Chiêu làm như không nghe thấy.

Bởi vì cô không muốn uống cocktail nên Thẩm Sách hỏi người pha rượu có xúc xắc hay không, để cô ngồi một bên chơi, còn mình ngồi nhâm nhi ly rượu trong tay.

Thẩm Chiêu Chiêu vừa ném một lần đã thu được song tứ, hắn không hỏi cười nói: "Vận may không tệ."

Song tứ thì có gì mà may.

Người pha rượu nghe không hiểu, lớn nhất phải là song lục chứ nhỉ?

"Xúc xắc cho em còn không?" Hắn gác tay lên quầy bar, tìm đề tài tán gẫu với cô.

"Còn chứ," cô lập tức trả lời, "Ở nhà."

Cô nói dối, kỳ thực hai con xúc xắc đó cô vẫn mang theo bên người.

Hắn không có phản ứng gì quá lớn, "Còn tưởng em mang theo đến."

"Mang theo làm gì chứ?" Thẩm Chiêu Chiêu cười cười, "Phiền phức lắm."

"Cũng đúng." Giọng điệu của hắn vẫn thường thường, không nhìn ra nửa điểm tâm tình khác.

Hai tay Thẩm Chiêu Chiêu ôm cốc nước hoa quả của mình, cúi đầu uống một ngụm, sau đó nằm nhoài xuống quầy bar làm biếng, tự kỷ với chính câu nói dối vừa rồi của bản thân. Cô chỉ không muốn để hắn nhìn ra tâm tư nhỏ bé của mình, thế nhưng câu cuối kia sợ rằng sẽ khiến hắn cho rằng cô không quý trọng món quà này. Nói thế nào thì cũng là người ta có lòng tặng cho.

"Chính là," vẫn là không đề xuống được áy náy trong lòng, cô giải thích, "Mang theo sẽ dễ bị rơi mất."

Thẩm Sách mỉm cười. Hắn cảm xúc xúc nếm đi, đôi xúc xúc bằng gỗ thông màu cam lăn mấy vòng rồi dừng lại, vẫn là song tứ, tâm trạng càng tốt hơn.

"Cũng chỉ là xúc xúc thôi mà, mất thì lại có cái mới," ngữ khí rốt cuộc đã mang theo chút ấm áp, "Anh đi tiếp đãi khách mời, em ở đây chơi một mình được chứ?"

Thẩm Chiêu Chiêu gật đầu.

Cuối cùng chỉ còn lại cô nằm nhoài ở đó và người pha rượu đang cầm khăn lau chiếc ly thủy tinh. Thẩm Chiêu Chiêu xuất thần đề ngón tay trên con xúc xúc, lại dùng đầu ngón tay đẩy nhẹ, vì chính tâm tình chấp trùng lên xuống của bản thân mà buồn phiền không dứt.

Mới chỉ tiếp xúc ba ngày mà thôi, rốt cuộc là cô bị làm sao thế này, có quý sao?

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bộ bộ sinh tiền trần (3)

Chương 06: Bộ bộ sinh tiền trần (3)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Từ đây nhìn ra ngoài cửa sổ đã có thể thấy được bến tàu bên bờ.

Thẩm Sách không bắt chuyện với khách mời nữa, vòng ra một bên khác của khoang tàu, nhìn xuống phía đuôi tàu. Nhìn những tầng sóng biển sủi đầy bọt trắng không ngừng truy đuổi theo chiếc du thuyền, nghĩ về đêm qua.

Đêm qua Thẩm Chiêu Chiêu ngồi trên cầu thang, còn rất quý trọng tính mạng của mình mà ôm chặt lan can bên cạnh. Hắn cố nhin cười, ngồi xuống nói với cô ngồi ở đây nguy hiểm lắm đấy. Thế nhưng cô đã say không còn chút ý thức nào nữa rồi, không đáp một câu, may là ôm lên cũng không quá nặng.

Hắn đặt cô nằm xuống ghế sofa trong phòng chiếu phim, muốn đi tìm chăn.

Thế nhưng một cái khom người này, Thẩm Chiêu Chiêu nằm trong lòng thỉnh thoảng xoay mặt, đối diện với hắn. Hơi thở ấm nóng ở ngay phía trước, phả lên trán và môi hắn.

Giống như bị dẫn dụ, hắn chỉ muốn đến gần cô hơn.

Loại tình cảm khó mà lý giải này, có lẽ là bắt đầu từ lần gặp gỡ trong mưa từ năm năm trước kia.

Với việc gặp gỡ cô thật ra có rất nhiều trùng hợp, nhiều đến mức khiến cho chính hắn cũng cảm thấy khó tin, khiến hắn không thể không tin vào thứ gọi là vận mệnh.

Lễ tế tổ ở Thai Châu ban đầu vốn không phải là hắn đi, nhưng bởi vì vị hòa thượng già chăm sóc hắn từ nhỏ bỗng bệnh nặng, hắn mới đặc biệt chạy về một chuyến, thuận tiện đi tới Thai Châu.

Mà ngày ấy, hắn vốn định sẽ rời đi ngay sau khi lễ tế tổ kết thúc, xe cũng đã lái ra khỏi Thẩm trạch, thế nhưng nhận được điện thoại của mẹ, nhất định muốn ăn bánh hoa trong đất liền. Những chuyện tầm thường như vậy lẽ ra sẽ do tài xế hoặc trợ lý đi làm, nhưng lần đó đi Thai Châu, để bày tỏ sự tôn trọng với Thẩm công nên hắn không mang bất kỳ ai đi theo, tài xế cũng là người ở Thai Châu do Thẩm công sắp xếp, không tiện sai bảo, sau khi hỏi địa chỉ thì một mình qua đó.

Cửa hàng bánh hoa kia, chủ quán là một bà lão, có một thói quen kỳ lạ là không đứng ở trước cửa tiệm

Lúc trước đã được nhắc nhở là phải đi về phía sau của cửa tiệm này, mua ở sân nhỏ bên trong. Thảm Sách mua bánh xong liền đi nhanh ra ngoài, không để ý đâm phải rễ bóng gắn trên thân cây, cào xước sống mũi, lại bị bà lão khuyên can đủ đường kéo lại, nằng nặc muốn khử trùng bôi thuốc các kiểu. Thuốc tìm mãi không thấy, nhưng vẫn một lòng nhiệt tình không cho hấn đi, Thảm Sách không còn cách nào khách đành kiên nhẫn ngồi chờ.

Một lần ngồi lại, lãng phí trọn vẹn hai mươi phút đồng hồ.

Không lý do bị thương, không lý do chờ đợi, không lý do kiên nhẫn với một bà lão, ngồi trên một chiếc ghế tre đan tay đặt trong sân đợi chờ.

Giống như hết thấy mọi chuyện, đều là vì muốn giữ hấn lại.

Ngày ấy, bên ngoài yên tĩnh cực kỳ.

Hấn thậm chí cho rằng ngày mưa như thế này, ngoài con ngõ nhỏ kia chắc chắn sẽ có rất nhiều nước đọng, sẽ khó mà có khách ghé mua.

Mãi đến tận khi hấn muốn rời khỏi đó, vừa muốn vén chiếc rèm cửa ra vào, chợt nghe được giọng nói vang lên: "Xin chào, cháu muốn mua bánh hoa."

Giọng nói lạnh lạnh như chuông, lại như vệt sáng nổ tung trong đầu.

Thứ cảm giác chưa từng có này, thậm chí khiến bước chân đi ra của hấn mang theo cả luồng lự thấp thoáng tia suy đoán, đây sẽ là một cô bé như thế nào nhỉ.

Bên trong gian nhà chính đặt một cái bếp lò, ánh sáng từ đó chiếu ra sáng rực cả nửa gian nhà, bên ngoài, cô gái nhỏ đưa lưng về phía ánh sáng mặt trời tầm khoảng mười ba mười bốn tuổi, ánh mắt lướt qua khoảng cách giữa hai người, sau đó như chiếc lông vũ rơi xuống người hấn. Thảm Sách hơi sững lại, trước mắt đột nhiên mờ hồ, nhưng vẫn cố chấp nhìn hình dáng không rõ ràng đó, hốt hoảng đi lên hai bước, mượn ánh sáng ngoài trời nhìn cho rõ bóng dáng thanh thuần của cô.

Là một khuôn mặt xa lạ.

Trên khuôn mặt trái xoan đó là đôi mắt quả hạnh trong trẻo. Cô gái nhỏ mặc một chiếc áo khoác gió tránh rét, mái tóc đen thả trên vai đã bị nước mưa làm ướt, người đứng trên bậc thang ngoài quầy hàng, sau lưng là một trời mưa bụi. Hấn chưa từng thấy một cô gái nhỏ nào có dáng vẻ đặc biệt như vậy, tựa như được đắp nặn ra từ dương chi bạch ngọc.

Sau đó không biết là do quý thần xui khiến thế nào, hấn lại đi đôi về máy bay, là bởi vì nhìn thấy mảnh ngọc nhỏ cô đeo trên cổ, đó là món quà đám tiệc bồi Thảm gia ở Thai Châu được Thảm công tặng, ai cũng không thiếu một phần.

Trở lại Thảm trạch, miêu tả sơ qua quần áo cô mặc trên người, liền được anh họ cô nhận ra là trong cặp "sinh đôi" kia.

Sau đó cùng Thảm công uống trà, vô tình hay cố ý sẽ nói đến cặp sinh đôi này, cuối cùng cũng theo ý nguyện gặp được. Tội đó cũng vậy, đều là cố tình. Mà cảm giác gặp lại này là gì? Hấn hoàn toàn không nói ra được.

Từ nhỏ hấn đã phải chịu đủ thứ dằn vặt, trải qua nhiều chuyện, tâm tư tự nhiên cũng sâu xa hơn kẻ khác một chút. Bất kể là chuyện gì đều sẽ tính toán trước, chi li cẩn thận, nhất định phải có mục đích, nhìn ra được kết quả, hoặc chí ít thì cũng phải thấy được có lợi cho bản thân.

Chỉ có một ngày hôm đó là ngoại lệ.

.....

Nhân vật chính trong bộ phim điện ảnh còn đang tiếp tục một cuộc trò chuyện chán ngắt. Hấn bỗng nhiên buồn bực, dứt khoát tắt âm.

Hai ngày nay không ngừng xem những bộ phim tiếng Pháp, muốn lượm nhặt lại chút kiến thức khi còn nhỏ, sợ quá mức mới lạ. Thảm Chiêu Chiêu lớn lên trong khu người nói tiếng Pháp, hai người nếu như có thể dùng thứ này giao lưu thì có lẽ cũng sẽ gần gũi hơn không ít. Bộ phim tối nay lấy thời điểm sau khi quân đội Đức thành công chiếm được Paris, là một mối tình không thể bày tỏ của một sĩ quan nước Đức và thiếu nữ người Pháp.

Thứ tình cảm khó mà mở miệng. Trong phim như vậy, mà nơi này cũng vậy.

Hồ hấp của cô rất nhẹ, cảm giác say không quá nghiêm trọng, thậm chí mùi trà giải rượu trong căn phòng này đã nồng hơn cả mùi rượu trên người cô.

"Chiêu Chiêu."

Lông mày cô hơi nhíu, lông mi khẽ động, thế nhưng giống như dồn hết cả sức lực cũng không tài nào mở mắt, giọng mũi mang theo ngái ngủ "ừm" một tiếng. Hấn cúi đầu muốn gọi cô, đúng lúc Thảm Chiêu Chiêu quay mặt sang, hàng lông mi khẽ rung, mí mắt cũng hơi động, hình như đã tỉnh rồi.

"Tỉnh chưa?" Hấn hỏi.

Cô lại nỗ lực một hồi, chậm rãi mở mắt ra, nhưng vẫn vô cùng không tỉnh nguyện "ừm" một tiếng, dáng vẻ giống như chê hấn phiền, quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

"Già bộ hay là say thật đấy?" Hấn chăm chú nhìn cô.

Từng chữ phát ra, hơi thở ấm nóng bao lấy cô. Thắm Chiêu Chiêu không chịu nổi câu dẫn kiểu này, con mắt hoàn toàn mở ra. Thắm Sách thoáng chốc sững sờ, bởi trong đôi con ngươi đen kìa hiện tại đều là hấn. Cô lại cau mày, chậm chậm nói: "Ngày hôm nay anh không có nhà, em đến nhà kính trồng hoa, trên sân thượng ấy. Măng leo rất tốt, thủy tiên cũng tốt, hoa nở rất đẹp..... bạn gái anh đã được xem bao giờ chưa?"

"Không có bạn gái." Hấn thấp giọng nói.

Hấn rút cuộc đã tin không phải cô giả vờ rồi.

Thắm Chiêu Chiêu tinh táo sẽ không nói chuyện thẳng thắn như vậy.

Cô nghiêng đầu đi, liếc nhìn màn hình đã tắt âm mà hình ảnh vẫn còn tiếp tục: "Phim tình yêu."

Người say tư duy cũng dễ nhảy cóc hơn, lời nói ra cũng vậy.

Thắm Chiêu Chiêu chăm chú nhìn bộ phim kia: "Hơi buồn đấy," cô nhẹ giọng nói, thấp thoáng mang theo ai oán, "Cuối cùng chẳng thể nói gì, thích cũng không thể nói..... buồn đến mức trong lòng đau."

"Thật muốn thay bọn họ nói." Thanh âm dần nhỏ lại.

Hàng lông mi khẽ rũ xuống, là muốn ngủ thật rồi.

Thắm Sách nửa ôm cô, ngắm nhìn Thắm Chiêu Chiêu mơ ngủ nằm trong lòng mình.

"Nói cái gì?" Hấn dẫn dắt.

Ký ức như sóng đánh bờ cát, cô hoàn toàn đã quên mất một giây trước họ vừa tán gẫu về bộ phim kia, trong mắt có tia nghi hoặc, mím môi, rồi lại buông lỏng. Hấn thậm chí có thể thấy được cánh môi cô sau cái mím đó có hình dạng như thế nào, sau khi giãn ra lại là như thế nào.

Thắm Sách đoán xem cô còn có thể nhảy cóc đi đâu nữa.

"Gọi điện thoại, là em cố ý không nhận," tông giọng của cô hạ xuống thấp, "Anh đã nhìn ra rồi."

Cũng không phải là quá khó để nhận ra.

"Vẫn sẽ gọi chứ?"

Căn phòng bỗng chốc tối đen, là bộ phim chuyển sang cảnh mới.

Sáng rồi lại tối, sáng rồi lại tối.

"Sẽ." Lòng bàn tay hấn đỡ lấy cánh tay cô, cũng không động.

Kỳ thực là không thể động được nữa.

Cô nằm đó, bỗng không có chút dấu hiệu nào báo trước đột nhiên buồn bực, bấn an dùng ngón tay vờ vò cúc áo sơ mi của hấn, sau đó lại men theo khe hở giữa hai chiếc cúc muốn len vào, không được, lại như gặp phải phản kháng gì đó, càng thêm bất mãn.

Ngón tay một lần nữa quay về giày vò chiếc cúc áo, Thắm Sách nhin lại, yết hầu khẽ lặn.

Hấn hơi ngồi thẳng lưng, chậm chậm đưa một tay cởi cái cúc áo đó.

Ngón tay của cô gái nhỏ được như ý nguyện len vào trong, đặt trên da thịt hấn không ngừng tìm kiếm. Luồng nước nóng trên người Thắm Sách bị dẫn lên cao, từng chút từng chút một bảo mòn bức tường giữa hai người.

Khi còn là thiếu niên ôm người ở trước ngực, mười ngón tay cùng gieo xúc xắc cũng không có lấy chút tạp niệm trong lòng, bởi khi đó muốn dỗ cô vui vẻ. Nhưng hiện tại, cơ thể của hấn đã bắt đầu nhận ra cô gái trong ngực.

Ở lại nhà nhỏ tuyệt đối không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Yên tĩnh từ tầng trên xuống đến tầng dưới nối liền, thậm chí giống như đã tràn xuống cả tầng hầm để xe, đốt lên ngọn lửa hoang dã này trong lòng hấn.

Thắm Sách đưa tay về phía bàn trà, muốn tìm điều khiển từ xa bật âm thanh lên. Hấn cản dùng âm thanh dập lửa.

Điều khiển từ xa bị động tác luống cuống của hấn đẩy mạnh, rơi bịch xuống đất.

Thắm Chiêu Chiêu còn đang mơ màng bị âm thanh nặng nề này dọa nhảy, ngón tay đặt trên eo hấn bắm xuống, vừa vặn gọi thêm một thùng dầu lên ngọn lửa trong lòng hấn.

Thắm Sách cúi đầu, cánh môi hơi hé, nhẹ nhàng chạm đến môi trên của cô. Cảm giác môi cô hơi run lên, cảm giác ngọt ngào lập tức xông vào lòng. Hai người có một thoáng giằng co, môi dưới lại giống như đang suy tư đây là xảy ra chuyện gì.

Xúc cảm mềm mại ấm nóng không ngừng quẩn lấy hấn.

Khiến hấn bỗng như có vô số ảo giác cuốn lấy, sống lưng lúc lạnh lúc nóng, phảng phất như nhìn thấy lửa cháy rực cả một bầu trời, bóng dáng ngọn đuốc bập bùng gào thét giữa cuồng phong, còn có một loại cảm giác tê lương trào đến từ tứ phía.

Thắm Chiêu Chiêu học theo hấn, nhẹ nhàng ngậm lấy môi dưới của hấn, mềm mại hòa với ngọt ngào cứ như vậy không ngừng quấy phá.

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ có kiên trì như vậy đối với việc hôn một cô gái, hấn chậm rãi siết chặt vòng ôm, cũng dần chuyển xuống môi dưới của cô. Hai đôi môi cùng mở ra, với cô môi lưỡi quẩn tại một chỗ.

Lòng bàn tay đặt trên cánh tay cô nhấn nạy vuốt ve.

Du thuyền cập cảng Macao, mười mấy chiếc xe Thắm Sách đã sắp xếp từ trước đưa những vị khách đưa tới từ Hồng Kông đến khách sạn, bao gồm cả hai người chị họ của Thắm Chiêu Chiêu.

Thắm Chiêu Chiêu nhìn theo đến tận khi bóng dáng chiếc xe chở hai người chị họ hoàn toàn khuất dạng, sau đó mới lên xe của Thắm Sách, cùng hấn đến Thắm gia.

Xe chạy khỏi bến tàu, không biết là bao lâu sau, Thắm Chiêu Chiêu thoáng nhìn sang biển ghi: bến tàu Ngự Nhân, quay đầu lại: "Là bến tàu Ngự Nhân trong lời bài hát à?"

Người đàn ông ngồi bên cạnh đang nhàn nhã cời bộ âu phục trên người, giống như không nghe thấy câu hỏi của cô.

Ngược lại là người tài xế ngồi phía trước cười nói: "Không phải đâu Thắm tiểu thư. Trong lời bài hát là bến tàu Ngự Nhân, ngu trong ngu muội."

Thắm Chiêu Chiêu bừng tỉnh, là cô nhớ nhầm rồi.

Nhầm lẫn trước mặt người lạ dù thế nào cũng có chút ngượng ngùng, hơn nữa Thắm Sách ngồi một bên đều nghe được toàn bộ. Sau giữa trưa, ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua cửa kính chiếu vào, rải trên mái tóc ngắn và sống mũi cao thẳng của hấn, mà cái người chìm trong biển sáng kia tựa như đang dùng ánh mắt mà cười nhạo cô.

"Bài hát kia rất hay." Cô muốn lãng sang chủ đề khác.

Thắm Sách gật đầu.

Vừa mới cảm kích vì hấn không chế nhạo mình, vậy mà một giây sau đã nghe thấy hấn lên tiếng: "Em đúng là nhện giò thật đấy, không hề hỏi chuyện đêm qua."

Trái tim Thắm Chiêu Chiêu đánh thịch một cái.

Từ trong giọng nói của Thắm Sách cũng không nghe ra được có gì không thích hợp. Thắm Chiêu Chiêu tỉ mỉ đem đoạn ký ức về đêm qua còn sót lại rà soát một lần, phác họa ra bản thân làm nũng muốn uống nước, sau đó được người ta cẩn thận chăm sóc, còn có một đoạn ngán bản thân lẩn mò sang anh là không được tốt đẹp cho lắm. Bầu không khí trong xe quá mức yên tĩnh, cô không muốn tài xế nghe được, liền nghiêng người đến gần Thắm Sách: "Không cần biết là xảy ra chuyện gì, đầu tiên em vẫn phải xin lỗi."

Thắm Sách nghiêng đầu, nhìn sang cô.

Thắm Chiêu Chiêu vốn là ghé sát thì thầm, hai người hiện tại mặt đối mặt, lời lại càng khó mà nói tiếp.

Cô tiếp tục kiểm soát âm lượng, thành khẩn nói: "Trước đây ở nhà rất thân với các anh nên mới thành thói quen. Mẹ cũng hay nói em không biết lớn nhỏ gì với các anh."

Thắm Chiêu Chiêu thấy anh không nói, tiếp tục: "Em thật sự coi anh như anh trai, uống rượu vào mới làm ra chuyện hồ đồ, anh tuyệt đối đừng để bụng nhé."

Thắm Sách cúi đầu, khí tức ép về giữa hai hàng lông mày, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn thu về.

Thắm Chiêu Chiêu không khỏi phập phồng lo sợ.

"Tán gẫu với em, là vì muốn rút ngắn tình cảm," cuối cùng hấn lên tiếng, "Khi còn nhỏ rõ ràng thấy tùy tiện với anh hơn nhiều, sao bây giờ chưa nói được

vài câu đã xin lỗi rồi?"

Cô bị anh làm cho ngập tràn trong cảm giác tội lỗi, cũng bởi vậy nên ngày hôm nay mới cố tình tránh anh như vậy: "Dù sao cũng đã mấy năm rồi không gặp."

Thẩm Sách ngồi thẳng lưng, nói tài xế bật nhạc lên.

"Tôi qua cho em uống nước, em vung tay làm nước đổ lên người anh," hần hừng hờ nói, "Nên hôm nay mới muốn trêu em một chút."

Thẩm Chiêu Chiêu lập tức thở phào một hơi.

Chiếc xe tiến vào cánh cửa sắt mở rộng, đã đến Thẩm gia.

Thẩm Sách chu đáo nghĩ đây là lần đầu cô đến đây, nên muốn cho cô xuống xe từ cổng lớn, sau đó hai người sẽ đi bộ qua thảm cỏ này vào trong. Thế nhưng Thẩm Chiêu Chiêu nghĩ đến chị gái đến trước một ngày hẳn là đã nôn nóng muốn chết, liền không xuống xe nữa. Chỉ là lúc xe lái qua thảm cỏ vẫn bị hai đứa nhỏ cản lại, cách cửa kính đã hạ xuống, một cậu nhóc ló đầu vào trong, cười gọi "Cậu nhỏ", đôi con người đen tiếp tục chuyển sang Thẩm Chiêu Chiêu, sáng lên mấy phần, "Là mợ nhỏ ả?"

Thẩm Chiêu Chiêu vội nói: "Không phải."

Hần ngồi trong, cũng nói: "Là dì nhỏ."

Khóe miệng cậu nhóc rũ xuống, vô cùng thất vọng sầu muộn.

Nhưng rất nhanh liền vẫy tay với Thẩm Chiêu Chiêu, coi như bắt chuyện.

Bởi vì tiệc cưới tổ chức vào tuần sau nên phần lớn người của Thẩm gia còn chưa đến, tòa nhà lớn vô cùng yên tĩnh.

Phòng khách ở tầng một chỉ có mấy cô bé đang quét tước dọn dẹp.

Thẩm Sách sắp xếp cho cô ở tầng hai, ngay bên cạnh phòng chị gái. Hai người đi đến cửa, phát hiện ra cửa phòng chị gái mở rộng, có lẽ là đang chờ cô. Nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn họ, chị gái chạy nhanh ra, lúc ôm lấy Thẩm Chiêu Chiêu thuận tiện quay sang lịch sự cười với Thẩm Sách: "Dù sao em cũng không ở cùng mẹ, hai chúng ta cả trăm năm có khi cũng không gặp nhau được một lần, cứ gọi anh là Thẩm Sách thôi nhé?"

Thẩm Sách không để ý lắm, gật đầu.

Mà Thẩm Chiêu Chiêu mất mấy ngày liền luẩn quẩn trong cái vòng xung hồ, nhìn thấy chị gái vừa xuất hiện đã nhanh chóng dùng một câu kết thúc thì có chút khó nói. Thảo nào hẳn nói cô khi còn nhỏ thân thiết thoải mái hơn. Thẩm Chiêu Chiêu xem xét cách ứng xử của chị gái, lại nghĩ đến cư xử hai ngày nay của mình, càng cảm thấy sáng nay trốn tránh hẳn là vấn đề của chính cô rồi.

Nhìn người ta bình thân vô tư tự tại kia, xem ra là do chính cô thần hồn nát thần tính tự mình dọa mình thôi.

"Hai người nói chuyện đi," hẳn đi lên, vỗ nhẹ vai Thẩm Chiêu Chiêu, "Com tối anh không ăn, hôm nay sẽ rất muộn mới về."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ý niệm cuối cùng trước khi bước vào vòng luân hồi (1)

Dịch: CP88

Chú Thẩm chiêu đãi hai chị em ăn com tối.

Đây là lần đầu tiên chị gái cô nhìn thấy chồng mới của mẹ, nhỏ giọng cảm thán với Thẩm Chiêu Chiêu: "Quý ông bảo thủ ha."

Ăn com với con gái riêng của vợ vẫn là sơ mi quần tây chỉnh tề, là phẳng không còn một nếp nhăn. Dù là chuyện lớn hay nhỏ, thức ăn ở xa tầm với hay thêm rượu vào cốc đều sẽ tự tay làm, chăm sóc mẹ cô vô cùng chu đáo. Nói chuyện với phái nữ cũng sẽ hạ thấp khí độ, không hề tỏ vẻ ta đây.

"Kiểu mẹ thích." Thẩm Chiêu Chiêu thì thầm. Bởi vậy nên khi trước cô mới có thể nhanh chóng kết luận đối tượng kết hôn của mẹ nhất định là chú Thẩm này.

Chú Thẩm phát hiện ra ánh mắt quan sát có chút trắng trợn của cặp sinh đôi, cười nhìn hai chị em: "Thức ăn có hợp khẩu vị không?"

"Chú Thắm, hợp khẩu vị hay không không quan trọng đâu ạ. Chỉ cần hai người hạnh phúc, tụi con ăn cái gì cũng đều là món ngon tiệc lớn," chị gái nâng ly, "Chúc hai người trăm năm hòa hợp."

Thắm Chiêu Chiêu cũng nâng ly: "Đầu bạc răng long."

Chú Thắm và mẹ nhìn nhau cười.

Thắm Chiêu Chiêu nhìn thấy bàn tay đặt trên mép bàn của mẹ được chú Thắm nắm chặt, dù là chi tiết cực nhỏ cũng để lộ ra tâm hồn tình nồng. Mẹ rất hạnh phúc.

Ngày tổ chức đám cưới là vào tuần sau.

Mà bản thân cô lại nghĩ cái gì đây? Nghĩ tới người anh trai mới chỉ gặp hai ngày. Nghĩ hẳn đi đâu, muộn thế nào mới về.

Ăn xong, mẹ lái xe đưa chị gái đi chơi, chú Thắm thì đưa Thắm Chiêu Chiêu đến thư phòng, nghe nói là thuộc về vị chủ nhân tới nơi này sớm nhất, ông cố của Thắm Sách.

Thắm Chiêu Chiêu trước giờ vẫn có ấn tượng rất tốt đối với gia đình chú Thắm, bởi vì mẹ nói cuối đời nhà Thanh, ông cố của Thắm Sách là hậu duệ dòng dõi quý tộc nổi danh trong Tứ Cửu Thành, triều Thanh bị diệt, sau nhiều lần trăn trở mới quyết định dời đến Macao, cũng là bởi vì một lòng canh cánh với tổ giới khi đó, muốn đến đây bắt đầu lại từ đầu. Từ khi bước chân vào căn thư phòng của tầng một này cô liền nhìn ra, dù là trang trí bày biện hay những cổ vật trang trí từ trước đều được giữ nguyên, từ giá sách cao đến trần nhà, chiếc đồng hồ thạch anh lớn treo lơ lửng, đến cả mấy hắt màu đen cũ kỹ cũng được bảo tồn một cách hoàn hảo, tất cả như tạc.

Gian thư phòng này tựa như vẫn luôn ở đó, sừng sững giữa thời không không ngừng rung chuyển biến động, chưa từng thay đổi.

"Ông cố được chôn cất ở Bắc Kinh, nhưng dâng một nén nhang ở đây là được rồi." Chú Thắm châm lửa rồi đưa sang cho cô.

Thắm Chiêu Chiêu làm theo lời ông.

Rời khỏi thư phòng, bên ngoài đã có mấy người bác đang chờ, đều là cùng thế hệ với chú Thắm, nhưng chỉ có chú Thắm là hơn bốn mươi tuổi, còn lại đều là những người sáu mươi bảy mươi. Thắm Chiêu Chiêu lần lượt chào hỏi từng người, nghĩ đến tiệc cưới có không ít những người anh bốn mươi năm tuổi, sắc sảo cảm nhận được vì sao mọi người lại nói vai vế của Thắm Sách rất cao.

Mấy người bác này đều mang theo quà gấp mặt, Thắm Chiêu Chiêu nói cảm ơn rồi nhận lấy của từng người.

Nhiều đến mức sắp ôm không nổi nữa, phía sau chột có cánh tay vòng qua, từ trong lòng cô ôm đi mấy chiếc hộp lớn. Thắm Chiêu Chiêu quay đầu lại, là hấn.

Vừa mới hơn tám giờ mà thôi, đây chính là "rất muộn" của hấn sao?

Bác cả hơn bảy mươi tuổi vừa thấy hấn liền lên tiếng: "Thắm Sách đã về đấy à."

"Bác cả." Thắm Sách đứng trước mặt ông ấy.

"Chiêu Chiêu sẽ là em gái ruột của con, nhớ kỹ trong lòng," tất cả mọi người yên lặng lắng nghe, có lẽ lời nói của vị bác cả đang ngồi này là có trọng lượng nhất ở đây, "Trước đây con không có anh chị em, được người trong nhà hết mực thương yêu che chở, nhưng bắt đầu từ hôm nay con cũng phải học cách yêu thương che chở em gái rồi."

Thắm Sách yên lặng thật lâu.

Lâu đến mức mọi người bắt đầu cảm thấy mơ hồ kỳ quái, hấn mới trầm giọng nói: "Con sẽ đối xử tốt với em ấy."

Hấn ngồi xuống, nhận chén trà từ bé gái đứng phía sau.

Hấn vừa từ bên ngoài trở về, cũng bởi vì có mấy người bác trong nhà đến nên không đổi âu phục trên người đi. Những vị khách tối nay Thắm Sách phải đi gặp rất quan trọng, hấn còn thất cả cả vật. Không biết có phải là vì quá mệt mỏi hay không, trong khi các vị trưởng bối nói cười, hấn lại lặng yên đến kỳ lạ.

Sau đó có một người bác nói với Thắm Chiêu Chiêu, trong nhà mỗi tháng sẽ cấp tiền sinh hoạt, không phân biệt nam nữ, chỉ khác biệt ở tuổi tác, Thắm Chiêu Chiêu cũng có, quyền thừa kế sau này cũng sẽ có. So với phía Thắm công bên kia quả thực khác nhau một trời một vực, bởi bên kia đối xử với những đứa nhỏ không cùng huyết thống sẽ không được công bằng. Xem ra "coi trọng gia đình" trong lời bọn họ là thật, cũng không phải lời ngoài miệng.

Thắm Chiêu Chiêu nói chuyện phiếm với mấy người bác, dần phát hiện ra Thắm Sách thật sự vô cùng lạc loài trong gia đình của họ.

Có lẽ bởi vì những người đàn ông trong căn phòng này đều đã lớn tuổi, chỉ có hấn là còn mang theo sự sắc bén trên người. Góc cạnh sắc bén này cũng không phải đặc biệt chói mắt, tựa như lưỡi dao chôn dưới cát sâu, mỗi lần có gió lướt qua sẽ lại mang đi một lớp cát mỏng, sau đó mới có thể thấy được bên dưới tầng cát này cát giấu thứ gì.

Hắn là lưỡi dao không rõ danh phận dưới tầng cát này, một mực giấu đi, thu liễm đến cẩn thận, không gió khó lộ.

Thẩm Chiêu Chiêu rời khỏi, Thẩm Sách vẫn còn ngồi lại. Đợi qua ba tuần trà, hắn vẫn một chữ cũng không nói.

Mười giờ hơn mẹ gọi điện thoại về, nói Thẩm Chiêu Chiêu không cần chờ bọn họ mà cứ ngủ trước đi. Ông nghe còn chưa kịp đặt xuống, chuông điện thoại lại gấp gáp reo lên, cô vốn nghĩ rằng là mẹ gọi lại.

"Dì." Bên kia là giọng nói xa lạ của một bé gái.

Giọng nói yếu ớt, nghe vào khiến lòng người mềm nhũn. Cô nhớ ra là một cô cháu gái bên ngoại nào đó của Thẩm Sách: "Ừ, chào con."

"Mau đến xem cậu nhỏ đánh quyền a."

"Đánh quyền? Ở đâu?"

"Có người đang đến đón đi đó." Bên kia điện thoại là tiếng cười đùa âm ỉ của trẻ con, điện thoại đã bị cúp.

Không lâu sau quả nhiên có một người đàn ông tên Thẩm Diễn đến đón, trên người là quần áo nhẹ nhàng thoải mái, lịch sự lễ độ, nhìn qua khoảng tầm hai bảy hai tám tuổi, vừa mở miệng liền vô cùng tự nhiên gọi cô một tiếng "dì". Người ở độ tuổi này có thể đã sớm kết hôn, xét về phương diện tiếp đón người so với Thẩm Chiêu Chiêu vừa mới thành niên cũng không biết già đời hơn bao nhiêu, chỉ dùng vài câu tán gẫu đã dễ dàng hóa giải toàn bộ mất tự nhiên trong vai vế và xưng hô với Thẩm Chiêu Chiêu.

"Hai ngày nay để cho đám nhỏ gọi trước nhiều một chút, nghe nhiều rồi sẽ quen thôi," Thẩm Diễn đưa cô ra ngoài, cười nói, "Cậu trẻ tâm trạng không được tốt lắm, lát nữa âm ỉ lên rồi lại mất vui, trước mắt chúng ta cần cố gắng để chuyện đó không xảy ra."

Thẩm Chiêu Chiêu vốn định hỏi vì sao để còn chuẩn bị tâm lý, cũng có thể giúp bọn họ khuyên nhủ một tay. Thế nhưng lời đến bên miệng lại cảm thấy thừa thãi, nơi này bất cứ ai quan hệ với Thẩm Sách cũng sâu hơn cô rất nhiều, chưa đến lượt cô phải ra mặt.

Hai người đi về phía thang máy.

Buổi chiều Thẩm Sách đã nói với cô, nơi này có phòng bowling, cũng có bể bơi và phòng tập thể hình, chia ra ở tầng dưới lòng đất và tầng trên cao nhất, thế nhưng không hề nói với cô cũng có nơi để đánh quyền.

Vào đến nơi, Thẩm Chiêu Chiêu rốt cuộc thấy được đài so quyền ở phía đông bắc của phòng tập thể hình, chiếm một khoảng lớn.

Từ xa cô đã nhìn thấy bóng lưng của hai người đàn ông trên đài. Cả hai đều để lưng trần, trên tay quần dài băng màu trắng, trên cổ chân và mắt cá cũng vậy. Quyền Thái từ trước đến nay vẫn là hình thức quyết đấu máu me nhất, bình thường đến cả những cuộc thi đấu mang găng tay da cô còn không xem, đừng nói là loại đánh tay không nguyên thủy nhất này.

Bốn phía không có một đứa nhỏ nào đứng xem, có lẽ đều đã bị mang đi chỗ khác.

Hai người trên đài đang ở vào thời điểm khó phân thắng bại.

Bước chân của Thẩm Sách vô cùng quý dị, mồ hôi trên sống lưng không ngừng chảy xuống làm nổi bật lên đường vân da trên lưng, trên cánh tay có vài chỗ bị đánh ra máu đọng, dĩ nhiên là đối thủ so với hắn còn thâm hơn rất nhiều.

Thẩm Chiêu Chiêu bỗng nghĩ đến một câu nói: ung đứng như ngủ, hổ đi như bệnh.

Đối thủ rốt cuộc mất kiên nhẫn, thỉnh linh tung chiêu.

Chính diện dùng chân nhảy đá song phi, dùng đầu gối tập kích bất ngờ, chiêu nào cũng vô cùng tàn nhẫn. Thẩm Sách cùng lúc đó thỉnh linh lùi về sau hai bước, chiêu thức thoáng qua như không có, mạnh mẽ đá trả một cú, dễ dàng đem người đàn ông lực lưỡng kia hất văng về sau hàng rào chắn.

Bốn phía xung quanh đài đánh quyền đều được chắn lại bằng tầng tầng dây thừng....

Hắn nhận một chiếc khăn lông ướt vớt lên từ dưới đài, miệng phun ra một búng máu. Thẩm Chiêu Chiêu vừa thấy được, hít sâu một hơi.

Hắn quay đầu lại, tầm mắt lướt qua khuôn mặt cô, trong mắt có gì đó chợt lóe lên.

Rất nhanh, Thẩm Sách thu tầm mắt: "Đôi dây gai."

Quần dây gai trên tay chính là quần lấy một con dao găm, thô ráp cứng rắn, lực sát thương kinh người. Vốn là phương thức sử dụng ở những đài thi đấu tổ chức chui và trận đấu quyền không công khai ở Đông Nam Á muốn tìm chút kích thích và kiếm lời từ khán giả, cù rích và man rợ.

Người đàn ông đánh quyền với hắn đứng thẳng, hai tay bám trên dây chao, thờ hỏn hển: "Giỏi thật, nhưng nhớ là chú còn phải làm phù rể đấy, mang theo thương thì còn ra cái thể thống gì?"

"Không đánh thì xuống." Hắn đuổi người ra khỏi đài đánh quyền, khăn mặt cũng ném lại.

Thẩm Sách xoay người, đi về phía một vị Quyền sư này giờ vẫn khoanh hai tay trước ngực đứng sát cạnh đài thờ ơ quan sát. Hai người trao đổi gì đó, nhưng bởi vì là tiếng Thái nên Thẩm Chiêu Chiêu nghe không hiểu. Vị Quyền sư khẽ gật đầu, cởi áo choàng màu trắng rồi đi tìm hai cuộn dây gai, sau đó khom người chui qua khoảng rộng giữa hai chiếc dây thừng được tách ra.

Một cuộn dây gai trong tay ông ấy được quăng cho Thẩm Sách. Đây mới chính là một vị Quyền sư thực thụ, là người đàn ông quanh năm tham gia những trận thi đấu chiếu trực tiếp trên tivi, vết thương chi chít khắp người, trong mắt là thứ tàn nhẫn có thể xé rách đối phương.

"Cậu trẻ của cậu ngày hôm nay trúng tà gì vậy hả? Chối ác như vậy?" Người đàn ông bị đuổi khỏi đài đi chân đất, chỉ mặc một chiếc quần đùi đi thẳng về phía Thẩm Diễm.

"Có phải quần dây gai thì vết thương sẽ rất nghiêm trọng không ạ?" Cô bỗng hỏi.

"Đương nhiên," người đàn ông kia cúi đầu nhìn cô, "Quần thứ đó vào tay, mỗi quyền tung ra đều là máu."

Hồ hấp của Thẩm Chiêu Chiêu thoáng chốc ngưng lại.

Cô nhìn theo bóng lưng hắn, nhìn hắn chậm rãi thông dong lại thuần thực quần dây gai lên tay, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn.

Quyền Sư chấp tay trước ngực, đứng trước Thẩm Sách hơi khom người cúi chào.

Thẩm Sách cũng làm y hệt, dáng vẻ thanh thoi, sau đó con người nhìn chằm chằm từng bước đi của vị Quyền sư, từng quyền đều xuất ra trong yên lặng.

Càng yên tĩnh thì càng khiến người ta lo lắng.

Thẩm Chiêu Chiêu không kim lòng được vòng sang một bên khác, đến mép đài gần với Thẩm Sách nhất, cách mấy chiếc dây chao quay nhìn hắn, lại nhìn vị Quyền sư đầy người vết thương cũ, còn có dây gai thô ráp quấn trên tay của hai người, gọi: "Anh."

Người đàn ông trên đài đánh quyền làm như không nghe thấy.

Hai người cũng đã bắt đầu xuất ra bộ pháp của chính mình. Quyền Thái chú trọng đánh vật bằng bộ pháp, hổ hành sư bộ, từng bước mang theo sát khí, càng là cao thủ lâu năm thì càng có thể từ bước chân mà nhìn ra công lực cao thấp.

Thẩm Chiêu Chiêu sợ hãi nhìn hắn, lại theo hắn vòng sang một bên khác: "Anh, anh nghe em nói một câu."

Thẩm Sách dừng chân.

Thẩm Chiêu Chiêu hạ thấp giọng, nhanh chóng nói: "Anh không đeo phòng hộ, đến cả bảo hộ răng cũng không có, đánh như thế này rồi xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ?"

Quyền sư thấy Thẩm Sách đã dừng chân thì cũng dừng lại, dù sao cũng là chủ nhân của ông, hơn nữa cũng không phải là đang ở đài đấu chui kiếm tiền mưu sinh, không cần thiết phải khăng khăng dùng máu phân cao thấp. Quyền sư chờ cho Thẩm Chiêu Chiêu nói xong, mới bình thản nói với Thẩm Sách hai câu.

Câu thứ nhất: cậu phân tâm rồi.

Câu thứ hai: cô gái này là ai?

Thẩm Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì, đành phải dùng ánh mắt gắt gao bám theo sắc mặt của Thẩm Sách, phán đoán nội dung trò chuyện của bọn họ. Nhưng Thẩm Sách không cho cô cái cơ hội đó, nửa chữ cũng không đáp.

Thẩm Sách nghĩ nghĩ, bước chân lại tiếp tục.

Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu thoáng chốc treo lên.

Hắn thỉnh thoảng dừng lại, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó đứng thẳng, khẽ lắc đầu với Quyền sư. Hắn chấp hai tay trước ngực, cúi đầu kết thúc trận ác đấu vốn là mũi tên đã lấp lên cung giữa những con mắt hồ nghi.

Trên người hắn cũng chỉ mặc một chiếc quần, một phần bàn chân và mắt cá chân quấn băng vải màu trắng, mỗi bước đi trên sàn để lại một hình mờ nước. Đến trước mặt cô, hắn nửa ngồi nửa quỳ hạ người xuống, bàn tay quần dây gai vuron ra, cuối cùng đặt trên đỉnh đầu cô: "Sao hả? Sợ anh thua?" Lòng bàn tay vẫn còn nóng hừng hực.

"Tranh thắng thua thú vị thế cơ à? Cũng không phải so đấu." Lờ ra khỏi miệng, lại có cảm giác giọng điệu của bản thân hơi kỳ quái, giống như đang oán trách một người cực kỳ thân thiết.

"Đúng là không thú vị gì hết," nét mặt hắn hơi giãn ra, nửa thật nửa giả khẽ nói, "Cũng chỉ là muốn giết thời gian chút thôi, cảm thấy nhàn rồi, cũng không có ai ép anh theo."

Hắn đứng trên đài cao đưa tay đè dây chảo xuống, sau đó cúi người chui qua, nhận chai nước Thảm Diễm đưa tới đi chân trần sang một bên súc miệng, nhỏ xuống thùng gỗ đều là nước pha với máu đỏ. Ba lần liên tiếp, máu trong miệng mới được rửa đi sạch sẽ.

Người lúc trước đánh quyền với Thảm Sách lúc này đang men theo ánh đèn chăm chú quan sát Thảm Chiêu Chiêu.

Lúc trước hắn đã cảm thấy Thảm Chiêu Chiêu không giống người nhà họ Thảm, cô bé này đứng một bên đài quyền, giống như được khí hậu Giang Nam nuôi lớn, tron mềm, mang theo hương thơm mềm mại. Đặt vào trường hợp bình thường, khuôn mặt này của cô nhất định sẽ bị xếp vào hàng vô vị, thế nhưng không, là cánh hoa đỏ thắm dưới ánh nắng sớm, cũng là từng cánh từng cánh phủ kín cả một vườn hoa rực rỡ.

Đánh mắt nhìn tới, nơi đâu cũng là cô, không nhìn ra được thứ gì khác xinh đẹp sánh bằng cô nữa.

Ban đầu anh ta cũng tưởng cô là người của Thảm Sách, bởi vì từ khi đi vào đôi mắt cô đã quét một vòng quanh đài quyền, sau đó trong mắt chỉ có Thảm Sách, không hề có ý định giấu diếm tâm tư. Sau đó nghe Thảm Chiêu Chiêu gọi Thảm Sách là anh, mới ngộ ra, chính là cô em gái mới.

"Chào em, anh họ Lương, Lương Cẩm Hoa, em trai anh đã từng nhắc đến em." Người đàn ông này một chút cũng không giống Lương Cẩm Vinh, ngũ quan kém xa, thô kệch, khoảng ba mươi tuổi.

Thảm Chiêu Chiêu vừa muốn đáp lời, Thảm Sách đã cắt ngang: "Về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Thảm Chiêu Chiêu lễ phép mỉm cười với người kia, bóng dáng nhanh chóng khuất sau cánh cửa.

Lương Cẩm Hoa đưa mắt nhìn theo cô: "Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy em gái chú, anh đã nhớ đến mấy câu thơ, nhưng có lẽ cũng không quá hợp."

Lư biên nhân tự nguyệt, hạo oán ngưng sương tuyết.

(*) cô gái bán rượu bên lò lửa đẹp như trăng, cổ tay trắng ngần như đọng sương tuyết

Nằm trong bài thơ "Bồ Tát mạn kỳ 3" của Vi Trang, miêu tả vẻ đẹp của những cô gái vùng Giang Nam

Thảm Sách khi ở quán bán bánh hoa cũng đã nghĩ tới câu thơ này.

Lương Cẩm Hoa đã quá ba mươi, đang trong giai đoạn cân nhắc tìm cho mình một cô gái thích hợp rồi kết hôn sinh con đẻ cái, khi trước nghe nói cậu em trai ở chi ba cực kỳ xun xoe nịnh bợ cô em gái mới này của Thảm gia, ngày hôm nay gặp mặt rồi cuộc anh ta đã hiểu được lý do vì sao, trong thoáng chốc đổi mặt tỏ vẻ ân cần: "Sau đó sẽ ở đâu? Mà em gái chú thích gì?" Anh ta cũng muốn lần la làm quen.

Thảm Sách vì Thảm Chiêu Chiêu mới kết thúc trận chiến còn dang dở, khát vọng được nhìn thấy máu vẫn còn chưa tan đi sạch sẽ. Hắn khề rừ mắt, tháo toàn bộ dây gai trên tay xuống, ném vào thùng nước, mu bàn tay hắn lên dấu dây ngang dọc: "Em ấy có người rồi."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ý niệm cuối cùng trước khi bước vào vòng luân hồi (2)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thảm Chiêu Chiêu vừa vào đến phòng nghỉ, một loạt những tiếng chào "Di nhỏ, cô nhỏ" liên tiếp vang lên, lớn có, nhỏ có. Người vừa ngồi xuống ghế sofa, con trai nhỏ chưa đến hai tuổi của Thảm Diễm lập tức bò lên đùi cô, gọi: "Bà di nhỏ," cắn cổ áo cô một cái rồi lại gọi, "Ông cậu nhỏ, ông cậu nhỏ....."

Trẻ nhỏ mới tập nói nên câu chữ không đầy đủ, ý là hỏi Thảm Sách ở đâu, không tìm được miệng lại méo xệch, đáng về muốn khóc òa lên. Thảm Chiêu Chiêu bất đắc dĩ đành ôm lấy đứa nhỏ miệng còn thơm sữa của Thảm Diễm, làm tận chức trách của một người bà, dỗ dành..... cháu trai.

Thảm Sách không lâu sau thì xuất hiện, quần dài che đi vết thương trên đùi, áo ngắn tay lộ ra tầng da thịt đọng máu lớn, trên trán cũng có vết máu rách. Hắn nhìn thấy Thảm Chiêu Chiêu ôm cháu trai như cặp mẹ con koala ôm chặt thân cây, cau mày khiển trách Thảm Diễm: "Mang đến lại không tự dỗ đi?"

Thảm Diễm ngượng ngừng cười, nhận lấy con trai từ trong ngực Thảm Chiêu Chiêu, ôm thẳng bé đi ngủ.

Thảm Sách ngồi xuống cạnh cô, cánh tay đặt trên phần lưng tựa phía sau.

Chỉ bằng từng ấy thời gian, hắn đã hoàn toàn đánh đuổi Lương Cẩm Hoa chạy biến. Thẩm Diễm đi rồi, nơi này chỉ còn lại Thẩm Sách và cô thuộc hàng lớn tuổi.

"Cậu nhỏ, con bôi thuốc cho cậu nhé." Cậu nhóc lúc trước từng cầm ô tô của hai người đứng một bên, tay cầm lọ thuốc trị thương.

"Cậu trẻ bảo nhóc gọi điện cho dì, nhóc không chịu, bây giờ mới nhớ ra phải lấy lòng hả?" Giọng nói của bé gái vang lên, chính là người vừa rồi gọi điện cho Thẩm Chiêu Chiêu.

Trẻ nhỏ đầu vô miệng, chẳng hề mấy may cảm thấy có gì không thích hợp.

Người nói vô tâm, nhưng không có nghĩa là người nghe không hữu ý.

Thẩm Chiêu Chiêu đảo mắt, trong đầu loạn thành một đoàn, thật sự không biết phải làm sao cho tốt.

"Có đi ở đây rồi, không cần mấy đứa nữa," Thẩm Sách hợp tình hợp lý đưa thuốc trị thương tới, "Phòng bên cạnh không có ai."

Nói xong thì nhắc mông đứng dậy.

Thẩm Chiêu Chiêu cố gắng lờ đi ánh mắt mát mẻ của cháu trai, đuổi theo hắn. Đi qua một phòng vui chơi, đến gian phòng trà nho nhỏ sát vách, có ghế sofa, còn có khói xanh từ chiếc lư hương không ngừng lượn lờ trong không khí. Bình phong ghép từ những bức tranh khắc gỗ chặn lại tầm mắt của người qua lại bên ngoài.

Căn phòng yên tĩnh vô cùng, tiếng cười đùa của đám trẻ nhỏ gần như đều đã bị chặn lại ngoài tấm bình phong kia.

Thẩm Chiêu Chiêu mở hộp tròn ra, ngón tay quét một lớp thuốc mỡ trong suốt, sau đó ngước mắt, đón lấy ánh mắt chiếu tới của hắn.

"Em muốn dùng tay?"

"Dùng tay mới có hiệu quả." Cô giả vờ trấn định, đã hoàn toàn quên mất mình còn có thể hỏi xem có mấy thứ đại loại như tắm bông hay không.

Thẩm Sách vốn định gọi người đưa chiếc khăn lông nhỏ đã làm nóng đến, trước đây đều là tự hắn bôi thuốc cho mình, cũng ghét thuốc mỡ dính dớp nên không bao giờ dùng tay. Nhưng bây giờ có lẽ không cần thiết rồi.

Hắn cởi chiếc áo ngắn tay ra. Vừa rồi Thẩm Sách ở trên đài quyền cũng để trần, nhưng khi đó cô một lòng lo lắng cho an nguy của hắn nên không có những tâm tư khác, hiện tại toàn bộ phần cơ thịt từ vai xuống đến eo đều lộ ra trước mắt cô. Phía trước, dây thun trên chiếc quần dài bằng ni-bung lỏng, cặp quần kéo xuống rất thấp.

Hắn cảm chén trà lên, nhấp một ngụm.

Thẩm Chiêu Chiêu xoa đều thuốc trong lòng bàn tay, thờnh một tiếng rồi nói: "Vai trước nhé?"

Hắn bỗng yên lặng, trong một nháy mắt ấy ánh sáng trong căn phòng tựa như cũng trầm xuống theo.

-

Có tiếng bước chân vội vàng chạy về phía này, một bóng người nhỏ bé rạch ngang bầu trời bị mây đen che mất ánh sáng chạy đến, ôm lấy thắt lưng hắn, hai bàn tay nhỏ bé ở sau lưng hắn đan lại, siết chặt, một chút cũng không chịu rời lỏng. Hắn cúi đầu muốn nhìn cho rõ khuôn mặt đó, thế nhưng nàng không chịu, ở trong lòng ngực hắn không ngừng dụi đầu, rồi lại không ngừng chất vấn hắn: Ca không cần muội nữa ư? Ca đã đi đâu? Ca, không có huynh muội sẽ chết huynh có biết hay không? Ca, muội đã chết ba mươi chín ngày rồi, huynh có biết hay không?

Hắn muốn dỗ dành nàng, nhưng nghe câu nói cuối cùng kia, hắn lại để mặc cho nàng nằm trong ngực khóc rống, mặc cho nàng nhìn thấy vết thương trên tay.

Bách tử nhất sinh, suýt chút nữa đến cả hài cốt cũng không còn. Hắn không để tâm được bất cứ điều gì khác, cũng không thể chờ thêm nữa muốn được nghe muội muội khóc náo nói nhớ hắn, mặc cho nàng cuộn tay áo lên trên.

Tiểu nhân nhi bị kinh hãi khóc liên tục, chạy đi, lúc trở về đã ôm theo đầy trong lòng thuốc trị thương và vài băng bó, trên tay còn cầm một túi đường đỏ. Đường đỏ nhét vào giữa kẽ răng hắn, ngón tay khoét một tảng lớn thuốc mỡ, cái miệng nhỏ chu lên thổi một hơi vào lòng bàn tay, sau đó hai tay xoa vào nhau, giống như muốn làm ấm thứ thuốc kia lên trước. Nếu không sẽ lạnh, làm hắn lạnh.....

Những ngày cuối năm, tình thế nguy nan, khung cảnh héo tàn, than trong chậu cũng không thể ấm bằng đôi tay non nớt của nàng.

-

"Ừ, vai đi." Nửa khuôn mặt Thẩm Sách chìm trong bóng tối, ánh mắt một mực nhìn về phía cô.

Thẩm Chiêu Chiêu tiếp tục xoa hai tay vào nhau, sau đó cẩn thận từng li từng tí đặt trên bả vai hắn.

Bắp thịt dưới lòng bàn tay rắn chắc vô cùng.

Tay cô khẽ run lên.

"Nhớ phải xoa." Hấn không báo trước bất chợt thốt ra một câu.

Lòng bàn tay cô như có lửa, đốt là chính cô, khuôn mặt cũng dần nóng lên, xoa xoa hai cái đã vội vàng muốn thu về. Thẩm Sách căn đúng thời cơ nói: "Phải xoa nóng lên thì máu tụ mới tan ra được."

"Thế nào mới coi là nóng?" Cô hỏi, bất giác điều chỉnh tư thế ngồi. Vừa rồi toàn bộ tâm tư đều đặt trên nơi da thịt tiếp xúc, không để ý tới hai đầu gối đã tê cứng từ bao giờ. Tê tê lâm lâm, giống như nhìn thấy cả máu trong người mình đang chảy xuôi ra làm sao.

"Khi nào nóng sẽ nói cho em."

Trong lòng Thẩm Chiêu Chiêu có ngàn vạn cái không phục.

Thẩm Sách đúng lúc liếc sang, bắt được vẻ mặt của cô, tựa như cũng nghe được tiếng lòng của cô.

"Thẩm Tề," hấn hỏi vọng ra ngoài, "Mỗi lần cháu bôi thuốc có phải đều cần xoa nóng không?"

"Đúng, đúng," tiếng bé trai đáp lại, "Dì, dì phải dùng sức xoa nhé, xoa đến khi nào nóng lên mới thôi!"

"Dì, dùng sức!" Mấy đứa nhỏ bên ngoài vốn đang nhàm chán, tìm được cơ hội lập tức ồn ào náo nhiệt.

Thẩm Sách hí híp mắt nhìn sang cô, ánh mắt đó như đang cười cô nghĩ quá nhiều.

Thẩm Chiêu Chiêu không lên tiếng, toàn tâm toàn ý xoa khối máu ứ đọng này, đợi đến khi da thịt hấn hoàn toàn nóng lên, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác thành tựu. "Tạm được rồi, chuyển sang chỗ khác đi." Thẩm Sách thấp giọng nói.

Tiếp theo, tiếp theo là sau thắt lưng.

Cũng không biết có phải bởi vì là vị trí đặc biệt hay không, Thẩm Chiêu Chiêu không tài nào ép cho bản thân bình tĩnh được nữa, khoảnh khắc lòng bàn tay áp lên khối máu tụ này, toàn bộ lỗ chân lông trên người cô cũng theo đó mở ra, thân nhiệt lúc lạnh lúc nóng.....

"Thật muốn gọi anh trai?" Người đàn ông quay lưng về phía cô thỉnh thoảng hỏi.

Cô dừng lại.

Hai tiếng anh vừa rồi hoàn toàn là buột miệng nói ra, không mang theo bất kỳ một ý nghĩ khác nào. Nên cô cũng không biết phải giải thích ra sao.

"Sau này ở trước mặt người ngoài thì gọi bằng tên," trong bầu không khí yên tĩnh thuộc về chỉ riêng hai người, hấn nói với cô, "Khi ở riêng, em muốn sao cũng được."

Thẩm Chiêu Chiêu "ừm" một tiếng, muốn chạy trốn.

Nhưng Thẩm Sách dĩ nhiên sẽ không cho cô toại nguyện, thỉnh thoảng vươn tay về sau, dễ dàng khóa chặt cổ tay khi cô còn chưa kịp phản ứng. Thẩm Chiêu Chiêu hoảng sợ nhìn hấn, cổ tay nóng rực trượt lên, phủ lên mu bàn tay cô..... Thuốc mỡ khiến bàn tay của cả hai người đều trơn như cá chạch, một muốn nghỉ đủ mọi thủ đoạn giữ lại, một hao tâm tổn trí muốn rút đi.

Hấn thậm chí còn không quay đầu, một tay cầm chiếc chén đã sớm cạn đáy, một tay chế trụ cô.

Cũng chính là dùng nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể thiêu cháy cô.

Mãi đến khi có người bên ngoài tầm bình phong hỏi vào có cần thêm trà hay không, thứ ám muội nhỏ bé len lỏi trong không khí này mới theo đó mà tan biến mất.

Thẩm Chiêu Chiêu nhân lúc người kia xách chiếc ấm đi vào nhanh chóng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, đứng sang bên cạnh tầm bình phong, nhìn chằm chằm khối trắng lờ lờ tỏa ra từ lư hương. Cô chấp hai tay sau lưng, còn vì chuyện vừa rồi mà hoảng hốt. Thẩm Sách cũng không giữ, giật một tờ giấy ăn, chậm rãi từng chút một chà sát ngón tay.

"Đây là hương gì ạ?" Cô sợ người thêm trà cảm giác được bầu không khí khác thường, chủ động hỏi.

"Trầm hương Đẳng Lưu Mi." Hấn nói.

Thẩm Chiêu Chiêu "à" một tiếng, vừa nghe liền biết cái tên là lấy từ một điển cổ nào đó. Cô chăm chú nhìn lư hương này thêm một hồi, lúc xoay người lại, Thẩm Sách đã đứng ngay sau, vẫn đề trần.

Người thêm trà đã đi rồi.

Thời gian đã khá muộn, đám nhỏ bên ngoài hò hét chào tạm biệt. Phía sau tấm bình phong, Thảm Sách bình thần đối diện với cô, thông dong đáp lại từng đứa nhỏ, mãi đến khi người đã tản đi hết.

Thảm Chiêu Chiêu thăm nghĩ, cũng đã đến nước này rồi, xem ra khó mà tiếp tục bôi thuốc: "Trên lưng xong rồi. Còn lại, phía trước -----"

"Phía trước anh sẽ tự làm."

Cách một khoảng cô giống như vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ phát ra từ người hắn, hơi thở khi nặng khi nhẹ. Bày biện bốn phía xung quanh đều là bình phong, vây lấy hai người bọn họ như ẩm trà, chén sứ, lư hương, thậm chí là giấy dán tường cũng có bóng dáng thấp thoáng. Cái bóng này chồng lên cái bóng khác, vây quanh hai người, cũng che đi hết thấy những gì diễn ra trong căn phòng.

"Tiệc cưới -----"

Hơi thở của hắn rơi xuống mái tóc trước trán cô, đầu khẽ cúi, vô cùng kiên nhẫn chờ cô nói xong.

"Bạn gái anh sẽ đến chứ?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Thấp thoáng như có tiếng cười, lại giống một nụ cười trong yên tĩnh hơn, bởi cũng chỉ có cô ở một khoảng cách gần như vậy mới cảm nhận được.

"Chị dâu em ấy à....." Hắn còn cố ý dừng lại mấy giây, nửa úp nửa mở, "Khó nói đấy."

Lần này hắn có thể hoàn toàn chắc chắn Thảm Chiêu Chiêu đã quên hết chuyện đêm qua.

Không ai ngốc đến mức thăm dò một chuyện hai lần liên tiếp, thăm dò xem hắn có bạn gái hay không.

Thảm Chiêu Chiêu bị ba chữ kia quấy phá cho đầu óc loạn tung phèo. Vậy vừa rồi là ý gì? Là trong khoảnh khắc không tự kiểm chế được mình sao?

Thảm Sách quay lưng lại, cười đặt cô về chỗ cũ trên ghế sofa, sau đó đi rót trà. Vừa ngẩng đầu, đã thấy cô vòng qua bên kia tấm bình phong rồi. "Thật không muốn nghe hết?"

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô lo đi hắn triệt để, nửa bước cũng không chậm lại, chớp mắt cái đã không thấy bóng dáng.

Thảm Sách nhìn tấm bình phong trước mắt.

Đặng Lưu Mi.....

-

Bóng dáng nhỏ bé ngồi trên đùi hắn, đầu tựa về lồng ngực vững chãi phía sau, quơ quơ quyển sách trước mặt. Ca, hương Đặng Lưu Mi, đốt một mảnh thời cũng đủ cho cả căn phòng, mùi hương ba ngày không tan. Ca, sau này huynh làm đại tướng quân rồi, nhất định sẽ mua được rất nhiều rất nhiều ruộng như vậy, sau đó cất giữ trong nhà chúng ta. Thời điểm nàng nói những điều ấy, sợi tóc mềm mại khẽ quệt qua bàn tay hắn, là làm nũng, cũng là cử chỉ thân mật của tiểu hài tử. Đặng Lưu Mi, Đặng Lưu Mi, ba chữ ấy không ngừng niệm trong đầu hắn, từ trước khi mặt trời lặn đến sau khi đèn lồng ngoài con đường nhỏ đã được thắp lên, hắn bị một tiếng này không ngừng thôi thúc. Trái tim như bị ngọn lửa thiêu đốt, đừng nói là Đặng Lưu Mi, đến cả tàn hương hắn cũng không mua nổi. Không bao lâu nữa phải chia xa rồi, ai sẽ ở bên bảo hộ nàng đây..... Hắn thậm chí đã nghĩ tới để phản dung mạo hơn người này lọt vào mắt một thị thiếp đắc sủng của một gia đình nào đó, hoặc là một danh kỹ nào đó ở Sài Tang, dùng chính hắn đổi lấy com ngon áo đẹp, hàng đêm yên giấc cho nàng.

Mọi thủ đoạn trên thế gian, không cần biết là đề tiện đến đâu hắn đều có thể làm, đương nhiên bao gồm chính hắn. Ngoại trừ Chiêu Chiêu.

.....

Thảm Sách tựa lưng về sau, nhìn chằm chằm hoa văn trạm trổ ở nơi cao nhất của bức bình phong. Từ lần đầu nghe đến cái tên Chiêu Chiêu, nghe được hai chữ quáng gà, hắn đã mơ hồ cảm nhận được sắp có thứ gì đó phải quay về rồi.

Cho đến đêm nay, hắn mới chính thức nhìn thấy. Hắn hóa ra từng có người thân, có một người em gái tên Chiêu Chiêu. Thảm Chiêu Chiêu.

Thảm Chiêu Chiêu về đến phòng, chị gái cũng đúng lúc quay lại.

Những năm qua hai chị em mỗi lần gặp nhau sẽ đều trò chuyện tâm sự đến khi trời sáng, đêm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là Thảm Chiêu Chiêu đặc biệt lơ đãng. Mẫu chuyện gần về một người con trai chị gái thăm mền vừa kết thúc, cô uể oải nằm xuống giường, nhắm mắt.

Tấm bình phong giống như vẫn còn vây quanh căn phòng này, còn có hắn vẫn luôn hiện diện, nắm lấy tay cô, cũng không hề đứng im bất động. Buổi tối trước khi người thêm trà đi vào, hắn đã dùng ngón tay gãi nhẹ lên mu bàn tay cô, các khớp ngón tay cô.....

Tiếng chuông điện thoại làm cô thức giấc.

Chị gái vừa rửa mặt xong, thuận tay giúp cô nghe điện thoại.

Sau đó nhanh chóng nhét điện thoại vào lòng cô: "Thắm Sách tìm em."

Thắm Chiêu Chiêu mất một hồi lâu mới phản ứng lại, tỉnh linh đứng bật dậy, dây điện thoại bởi vì không đủ dài nên chiếc điện thoại bị hành động của cô đập mạnh vào đầu giường, đôi lấy ánh mắt kỳ quái của chị gái. Cô đè lại trái tim đang đập thình thịch vì sợ chị gái đứng một bên nghe được gì đó, mắt thấy cửa đã đóng lại, không còn người ngoài nữa, trong đầu mới bắt đầu hiện lên hình ảnh đêm qua.

"Người đi rồi?"

Cô không đáp.

"Vẫn còn giận hả?" Giọng nói trầm thấp như người ở ngay bên cạnh, "Không chịu nghe cho hết, tức giận một đêm, có đáng không hả?"

"Anh, anh tìm em có việc gì không?" Thắm Chiêu Chiêu cứng nhắc hỏi.

"Tìm em nói chuyện."

"Sáng sớm ngày ra, có cái gì mà nói?"

"Đã mười giờ sáng rồi."

"....."

"Không phải em muốn hỏi chuyện chị dâu à?"

"Cũng không hẳn, chỉ hỏi khách sáo vậy thôi," Thắm Chiêu Chiêu tự cảm thấy bản lĩnh giả ngu của mình không thuộc hàng bậc nhất thì ít nhất cũng phải là hạng thượng thừa, "Em cũng không thường ở đây, cuộc sống riêng của anh thế nào dĩ nhiên không quá cần biết chi tiết."

Cầm cái tay thôi chứ có phải chuyện gì quá to tát đâu, dù sao cũng là tự cô không từ chối trước, tùy hấn đi vậy. Có trách thì trách bản thân kinh nghiệm non nớt mới dễ dàng bị dụ dỗ. Thắm Chiêu Chiêu nỗ lực rút kén lột tơ, khách quan phân tích, lừa mình dối người cho xong chuyện.

"Thật không muốn hỏi?" Hấn hỏi lại.

"Hỏi cái gì ạ? Không lẽ hỏi anh khi nào kết hôn?"

Hấn bật cười.

.....

Như là tính được chính xác thời điểm nào cô bắt đầu muốn nổi giận, thời điểm nào cô sắp cúp điện thoại, hấn nói nhanh: "Anh xin lỗi. Hôm nay sẽ ở với em, coi như là bồi tội."

Thắm Chiêu Chiêu muốn hỏi hấn bồi tội gì, là vì cái nắm tay hoang đường đêm qua sao. Thế nhưng cuối cùng vẫn nén được xuống, hấn đã không nhận, thì cô cũng chẳng việc gì phải khơi ra trước: "Không cần."

"Chiêu Chiêu," Thắm Sách bỗng nghiêm túc nói, "Anh chỉ có một mình, vẫn luôn là như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ý niệm cuối cùng trước khi bước vào vòng luân hồi (3)

Dịch: CP88

Cô còn đang suy nghĩ hàm ý trong câu nói này, càng nghĩ càng muốn cười. Không phải trên mặt, mà là ở trong lòng. Trên đôi mắt bỗng nhiên ảm áp, có tia nắng sớm rơi xuống đầu gối cô, khiến cơ thể cô cũng như được ánh nắng làm tan chảy.

"Không muốn nói gì hả?" Hấn lại trở về giọng điệu nửa thật nửa giả vốn có, "Biết thiếu mất một phần quà rồi nên thất vọng?"

Ý chỉ, nếu như hấn có bạn gái, cô làm em gái sẽ thu được một phần quà gấp mặt nữa.

"Đúng vậy ạ, rất thất vọng." Thắm Chiêu Chiêu giả vờ tiếc nuối, "Như thế này cũng chỉ có anh đưa em đi chơi, vẫn là con gái với con gái để nói chuyện hơn."

"Đúng là oan ức em rồi," hấn bắt chước giọng điệu của cô, chặc lưỡi, "Chỉ có anh đi với em."

Hai người không hẹn mà cùng dừng lại, không tiếp tục nói, cũng không cúp máy. Sự im lặng này không khiến cho người ta lúng túng, trái lại theo mỗi giây trôi qua càng trở nên đậm đặc hơn, dung hòa thành thứ bầu không khí không cần dùng lời nói để biểu đạt cũng khiến người ta không nỡ kết thúc trò chuyện.

Dẫu là sau khi gác máy sẽ có thể lại gặp nhau ngay dưới tầng rồi.

Thắm Chiêu Chiêu muốn đi ngắm nhìn phong cảnh Macao, lên đến xe, hấn lại nói sẽ đưa cô đi xem nhà kính trồng hoa bên này. Xe đi đến nơi, rẽ vào một căn nhà nhỏ theo phong cách Châu Âu cổ điển khá yên tĩnh, Thắm Sách dẫn cô vòng về sau nhà, tiến vào nhà kính trồng hoa.

Thắm Chiêu Chiêu vừa bước chân vào, cảm giác nhà kính trồng hoa ở tầng cao nhất tại nhà nhỏ ở Hồng Kông nhất định có mối liên quan nào đó với nơi này lập tức ập đến.

Nhà kính trồng hoa được những con đường nhỏ phân chia ra làm các khu trồng hoa nhỏ, trên mặt đất đặt mấy cái chậu sứ lớn, Mạn Đà La(*) từng đóa từng đóa trở thành bức tường vây tự nhiên. Cô ngửa đầu nhìn lên, thấy những chậu hoa treo trên cao rủ xuống từng chuỗi từng chuỗi màu xanh lục, hỏi: "Cái này gọi là gì ạ?"

(*) Hoa Bỉ Ngạn có hai loại được biết đến nhiều nhất là Mạn Châu Sa Hoa (Bỉ Ngạn đỏ) và Mạn Đà La Hoa (Bỉ Ngạn trắng)

"Mạn Đà La theo về cõi Phật

Mạn Châu Sa ở lại cạnh Hoàng Tuyền..."

Có một bài viết về truyền thuyết và ý nghĩa của hai loài hoa này ta thích cực kỳ:

"Một loại trắng ngần tinh khiết, một loại rực rỡ hoa lệ; một loại gọi nhớ gọi thương, chia ly đau khổ, một loại vô dục vô cầu, vô khổ vô bi; một loại trầm luân trong nỗi sầu nhân thế, một loại thân thân đẳng đẳng nơi Phật quốc thanh cao..."

"Phi Thúy Cảnh Thiên."

(*) cái này ở Việt Nam gọi là Sen đá chuỗi ngọc hay Sen đá chuỗi ngọc bi rủ gi đó

"Trong nhà kính trồng hoa bên kia cũng có, em nhận ra thủy tùng, còn có mẫu đơn, nhưng không biết cái này."

"Thế à?" Hấn cười hỏi, "Em còn đến nhà kính trồng hoa ở nhà nhỏ?"

Thắm Chiêu Chiêu "ừm" một tiếng, bị nụ cười của anh làm cho chột dạ không yên.

Trước mắt bỗng xuất hiện bóng lưng của một người phụ nữ, mặc một chiếc chân váy dài đến mắt cá chân khá đơn giản, màu sắc của chiếc váy gần với màu Mạn Đà La nở rộ ở bên cạnh. Người phụ nữ kia đang vun đất cho cây xương rồng bát tiên, nghe thấy tiếng nói chuyện thì quay đầu lại, vừa nhìn thấy Thắm Sách, khóe môi lập tức giương lên thành nụ cười vui vẻ: "Cuối cùng cũng chịu đến thăm rồi."

Người phụ nữ nhìn thấy Thắm Chiêu Chiêu đứng bên cạnh Thắm Sách, dường như so với chuyện nhìn thấy hấn còn kinh ngạc hơn gấp bội, nhìn Thắm Chiêu Chiêu thêm mấy lần, sau đó lướt mắt qua Thắm Sách, tựa như đang dùng ánh mắt hỏi, cô bé này ở đâu đến thế này, sao lại có thể xinh đẹp đến thế.

Thắm Sách nhận được ánh mắt tán thưởng của người phụ nữ kia, tâm trạng càng vui vẻ hơn, giới thiệu hai người với nhau: "Đây là Chiêu Chiêu, đây là mẹ anh."

Hai mắt Thắm Chiêu Chiêu tròn tròn, khó tin nhìn hấn.

Ngần vạn lần không ngờ tới cô vậy mà lại bị mang đến gặp mẹ anh, vợ cũ của chú Thắm.....

Vô cùng may mắn là mẹ của Thắm Sách căn bản không quan tâm việc ba hấn tái hôn, trái lại tỏ ra đặc biệt hứng thú với chuyện Thắm Sách lần đầu mang một cô gái nhỏ đến gặp mình, sau khi hỏi han một lượt tình hình học tập của Thắm Chiêu Chiêu, rất có thâm ý hỏi: "Cặp xúc xắc kia con có thích không?"

Thắm Chiêu Chiêu ngần ra: "Thích ạ."

Mẹ Thắm Sách cười nói: "Cặp xúc xắc này là ông ngoại để lại cho thằng bé đấy. Ba của di chỉ có một mình di là con gái, mà di cũng chỉ có một đứa con trai này thôi, sau này -----"

"Hôm nay con đến chọn hoa," Thắm Sách đứng một bên vẫn im lặng không nói bỗng lên tiếng, "Nhà kính trồng hoa bên kia phải đổi mới rồi."

Hắn nhìn ra được Thảm Chiêu Chiêu thích nhà kính trồng hoa kia. Say rượu cũng nhắc, tỉnh táo cũng nhắc.

"Để đó mẹ giúp con chọn, rồi cho người đưa qua biển." Mẹ Thảm Sách cũng đã nhìn ra hắn là vì cô em gái mới này.

Thảm Chiêu Chiêu đã sớm nhìn ra Thảm Sách có chuyện muốn nói với mẹ hắn, chủ động chạy đi đằng xa chơi đùa với một cặp mèo trắng.

Hắn đứng bên này, ánh mắt hơi trầm ngâm dừng lại trên bóng lưng cô, sau đó thu về, nhìn thấy bông hoa sen đang chậm rãi nở trong chiếc ấm trà bằng thủy tinh. Nụ hoa đã được phơi khô, được nước ấm trợ giúp nở bung, giống như một lần nữa được tái sinh: "Trà hoa này -----"

"Cũng sẽ đưa qua đó cho con," vẫn là muốn chuẩn bị cho cô em gái mới này, mà mẹ hắn cũng không hề nề nang bóc trần, "Trước khi con bé đi."

Thảm Sách cười cười, lại đưa mắt nhìn về phía cô.

Mái vòm trên nhà kính trồng hoa phủ vải bạt màu trắng giúp chặn lại không để cho ánh nắng chiếu trực tiếp vào trong. Cô ôm mèo ngồi dưới bóng râm, dưới chiếc váy ngắn là một đôi chân trắng ngần.

Hắn như thấy được cô của trước đây.

-

Thân ảnh thiếu nữ nghiêng người dựa vào chiếc bàn thấp bên cạnh, gác cằm lên đầu gối hắn. Đôi chân cô không bao giờ chịu đi tất, mắt cá chân trắng ngọc ngà áp lên sàn nhà, tầm mắt dừng lại ở đâu cũng là trắng trời. Trong sân phủ kín một màu xanh biếc và tiếng ve kêu rả rích, từng tiếng quấy nhiễu lòng người, hắn cầm trong tay chén trà đã uống cạn từ lâu, ngồi đó không nhúc nhích, không muốn động. Cô nằm trên chân hắn không ngừng riu rít, ca, vùng sông nước bờ Bắc huynh đang đóng quân đúng là có rất nhiều nữ nhân, nhưng nghe nói nơi đó thần bí kỳ quái, ca, đó là người của địch quốc, làm sao huynh dám chắc một người nào đó không phải mật thám kẻ khác gài vào chứ, ca, nếu huynh muốn nữ nhân..... Sau đó nữa là đạo lý lớn này đến đạo lý lớn khác, hắn vô cùng hứng thú lắng nghe, so với tiếng ve sầu kêu râm ran kia thú vị hơn vô cùng nhiều.

Tuy là không biết ai kể mấy tin này cho nàng, nhưng ít nhất đối với hắn cũng có lợi nhiều lắm, có thể nghe nàng nói thêm một câu ghen tuông. Hắn như còn chề chưa đủ, cố tình cho hiểu lầm trong lòng nàng lớn hơn chút nữa: "Bây giờ bờ Bắc cũng là của ta rồi, chớ nên nói nữ nhân của địch quốc nữa."

Khuôn mặt nàng trong nháy mắt trắng như tờ giấy, tức giận bùng bùng bỏ đi. Hắn chắc hẳn nàng chỉ đi nửa nén hương là sẽ quay lại ngay thôi, Thảm Chiêu Chiêu luôn luyện tiết thời gian ở bên hắn, bởi vì mỗi lần có thể gặp nhau đều vô cùng ít ỏi ngăn ngại, một khắc cũng không muốn lãng phí. Thế nhưng có vẻ lần này nàng đã giận thật rồi, hắn ngồi đợi mòn mỏi hết một nén nhang mới quay về, cầm dao cạo râu và một chiếc khăn màu trắng ấm áp. Lưỡi dao kề bên gò má hắn, sợ cắt phải da thịt nên đôi mắt hạnh mở lớn, chăm chú không chớp lấy một cái. Trong đó chỉ có hắn, tất cả đều là hắn. "Ca..... huynh ngắm lại đi, nữ nhân của địch quốc, sao huynh dám? Huynh không sợ hả?"

Tâm tư của tiểu nữ nhi thay đổi nhanh hơn cả thời tiết, mà chuyển như thế nào hắn cũng không thể nào biết được.

Còn có cánh môi gần bên tai hắn chốc chốc khép mở sớm đã động đến tâm can hắn. Hắn thần thơ ngồi đó ngắm nhìn cô gái nhỏ trước mặt. Chiêu Chiêu của hắn.

-

"Trước năm ba tuổi," Thảm Sách nhìn mẹ, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mẹ Thảm Sách còn đang dùng ánh mắt yêu thích không dứt ngắm nghía cô bé xinh đẹp ngồi một góc nhà kính trồng hoa đùa nghịch chú mèo trắng, nghe được câu hỏi này, trong giây lát ngây người, sau đó cẩn thận trả lời: "Trước năm con ba tuổi vẫn là ba bảo vệ, mẹ không có ở bên cạnh nên cũng không biết nhiều."

Bà và con trai đôi mắt có mấy giây đồng hồ, trong lòng dần dâng lên sợ hãi. Sợ nhìn thấy ánh mắt đêm hắn tròn ba tuổi đó.

Năm ấy con trai không buồn quan tâm đến bất kỳ thứ gì hay bất kỳ ai xung quanh, không nghe cũng không nói, mỗi ngày bà đều ôm hắn khóc, cuối cùng cũng coi như nhận được ánh mắt đầu tiên của hắn. Thế nhưng trong đó giống như đều là phiền chán, phiền chán khi bị một người phụ nữ xa lạ ôm mình khóc không ngừng. Bà không dám thừa nhận bản thân khi đó bị ánh mắt kia dọa cho suy sụp đến tận cùng tuyệt vọng, để lại mình ba Thảm Sách ở Giang Nam chăm sóc cho đứa con trai duy nhất.

Sau đó mỗi khi ngồi một chỗ ngẫm nghĩ về ánh mắt đó, bà lại càng khẳng định hơn đó là ánh mắt thuộc về một người đàn ông đã trải qua sinh tử, nhìn quen chết chóc, một thân ngâm trong biển tội nghiệt. Một đứa nhỏ mới chỉ ba tuổi lại có cái ánh mắt như vậy, quá đáng sợ rồi.

Khi đó bà mới chỉ vượt cái ngưỡng tuổi đôi mươi, chưa từng phải trải qua gấp ghềnh trắc trở của đời người, hoàn toàn không dám đón nhận một ánh mắt như vậy.

Dù là hiện tại.... tuổi đã qua bốn mươi, nhưng chỉ cần hồi tưởng lại thì toàn thân sẽ lại bị ỷ lạnh quán lấy.

"Là vậy sao?" Thảm Sách chuyển tầm mắt về bông hoa sen trong ấm trà.

"Ba con nói..... Vị đại hòa thượng đó nói con phải chịu khổ quá nhiều, phải chịu đựng đau đớn mà vô số người bình thường không thể nào chịu được, nên mới không chịu nổi, dù sao khi đó con vẫn còn quá nhỏ."

Hắn không đáp lời.

"Ngộ nhờ con có -----" hai chữ "chết thảm" không tài nào thốt ra khỏi miệng, cuối cùng nuốt xuống, không thể tưởng tượng được một lần nữa phải trải nghiệm cái cảm giác đau đớn sống không bằng chết có bao nhiêu tàn nhẫn, "Nói ra những lời này có thể con không tin, có thể nghe rất hoang đường, nực cười..... Thậm chí chính mẹ là người nói ra còn cảm thấy bản thân thật buồn cười."

Bà thà cho rằng đó chỉ là một loại ảo giác, một thứ bệnh trên tinh thần gì đó.

Bởi vì mẹ của Thẩm Sách từ nhỏ đã không thường xuyên ở bên cạnh con trai nên trước sau vẫn luôn mang theo hồ thẹn áy náy mỗi lần phải đối diện với hắn. Hơn nữa bà lại chỉ có một đứa con trai này, hồ thẹn có thêm thứ máu mủ tình thân, hiện tại lại càng coi Thẩm Sách như trân bảo, một chút cũng không mong hắn lại phải chịu thứ dằn vặt tuổi thơ từng phải đối mặt.

Bà nhẹ giọng hỏi: "Thứ gì khiến con khó chịu sao? Vậy thì tránh nó đi, tránh thứ khiến con phải nhớ lại."

Vì sao phải trốn?

Làm sao mà trốn được đây?

Hắn đã bóc ra được một góc rồi, hiện tại chỉ muốn liều mình nhìn ra toàn bộ.

"Con đến là muốn nhờ mẹ lập di chúc."

"Di chúc? Con mới có bao nhiêu tuổi? Mẹ và ba con vẫn còn đây, con lập di chúc gì chứ?"

Vì sao à?

Hắn sợ chết sớm, hắn không yên tâm về cô.

Không yên tâm để cô lại nơi này một mình không có nơi nương tựa. Hắn không tin bất kỳ ai, cũng không tin ba mẹ cô có thể bất cứ lúc nào cũng toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô mà không có lòng riêng nào khác. Trừ chính hắn ra, ai cũng không thể.

Cắt ngang hai người là tiếng kêu đau của Thẩm Chiêu Chiêu.

Thẩm Chiêu Chiêu thả tay, cười đàm phán với con mèo to hơn kia: "Nhẹ nhàng một chút nha -----" sau đó phát hiện ra hai người đứng ở cách đó không xa đã dừng lại cuộc trò chuyện, cười áy náy nói với Thẩm Sách và mẹ hắn, "Hai người tiếp tục đi ạ."

Thẩm Sách rời khỏi cuộc trò chuyện với mẹ, đến bên cạnh cô, nửa ngồi nửa quỳ hạ người, hai con mèo kia vốn không bị tiếng hét của Thẩm Chiêu Chiêu dọa chạy, vừa nhìn thấy bóng dáng Thẩm Sách đi tới lòng toàn thân lập tức dựng đứng, một chui vào chiếc ghế mây trong góc, một cuộn người giấu mình phía sau chậu hoa. Hai cặp mắt mèo màu vàng nhìn sang, từ hai góc nhìn thẳng vào hắn.

Thẩm Sách muốn nắm lấy tay cô kiểm tra xem có bị thương hay không, nhưng Thẩm Chiêu Chiêu đã nhanh chóng tránh đi.

Mẹ hắn còn đang đứng ở đó.....

Thế nhưng một khi hắn đã muốn làm gì thì khó kẻ nào có thể chạy thoát, bao gồm cả cô. Đem qua Thẩm Chiêu Chiêu giấu hai tay sau lưng còn bị bắt lại dễ dàng huống chi là hiện tại, Thẩm Chiêu Chiêu hoàn toàn không có cách nào lánh đi, đôi tay nhanh chóng nắm gọn trong lòng bàn tay hắn.

"Đám hoa này của mẹ anh được chăm sóc thật cẩn thận," cô bắt đầu đi đánh cụng ngắc tò ra tự nhiên, mắt hết đảo sang trái lại qua phải, "Chậu hoa kia tên là gì ạ?"

"Hoa Phù Tang(*)." Hắn đáp.

(*) Ở Việt Nam gọi là hoa dâm bụt đó, hì hì

"Nghe rất êm tai." Thẩm Chiêu Chiêu nảy sinh một sự yêu thích không tên với loài hoa này.

Hắn nhìn cô.

Cô giải thích: "Có một chữ Tang, đọc ra rất có ý vị."

Mèo con từ phía sau cô mon men đến gần. Cặp mèo trắng sợ hắn, nhưng lại cực kỳ thích cô.

Sau một hồi do dự khiến lá gan dần to hơn, hai con mèo lần lượt xúm đến, yêu thích đã vượt qua sợ hãi, nằm rạp dưới chân Thẩm Chiêu Chiêu, dĩ nhiên cái đuôi vẫn rất quy củ, không dám quét một cái nào về phía Thẩm Sách.

"Là vậy à?" Thật lâu sau mới nghe thấy hắn trả lời.

"Vâng, anh đọc thử mà xem," cô chậm rãi đọc ra chữ "Tang", thanh âm từ đầu lưỡi phát ra vô cùng nhẹ, sau đó cười hỏi hần, "Rất êm tai có đúng không?"

Hần chăm chú nhìn cô: "Tự nhiên anh muốn nghe em gọi anh trai rồi."

"....."

"Lại không muốn gọi nữa rồi hả?"

Khuôn mặt cô bị ánh mắt của hần thiêu đốt, tâm tư không ngừng xoay vòng: "Chẳng lẽ anh muốn em gọi là em phải gọi luôn à? Phải xem có chỗ tốt nào không đã chứ?"

"Chỗ tốt?" Hần cười, "Chỗ tốt chính là, cả một đời này sẽ không cho em tìm chị dâu."

Khuôn mặt Thẩm Chiêu Chiêu vốn đã đỏ ửng như tôm luộc, bị câu nói này của hần chọc cho hồi lâu không nói nên lời, sau đó ôm con mèo đi thẳng. Lần này là bị chọc tức thật sự.

Cả một quãng đường sau đó, đến tận khi trở lại bãi đỗ xe của Thẩm gia cũng không nói nửa chữ.

Bãi đỗ xe nơi này khá lớn, chiếm gần nửa khu lòng đất phía dưới.

Thẩm Sách không tắt máy, khí lạnh len lõi lướt qua cánh tay cô, da thịt lạnh toát.

Thẩm Chiêu Chiêu tháo dây an toàn, nghe thấy hần hỏi: "Cứ vậy mà đi?"

Cô vẫn không để ý đến hần, tự mình tháo dây an toàn. Phía Thẩm Sách sau đó cũng có tiếng lạch cạch vang lên, dây an toàn trở về vị trí. Tiếng động rất nhỏ, nhưng bởi vì hầm để xe không có ai nên đặc biệt yên tĩnh, âm thanh này vì thế mà cũng bị phóng đại ra gấp chục lần.

Thẩm Chiêu Chiêu tưởng là hần cũng chuẩn bị xuống xe, hoàn toàn không ngờ được hần thành linh đưa tay qua, đè lại bả vai cô: "Đưa theo em ra ngoài là vì có chuyện quan trọng cần làm, đến bây giờ mới có thời gian rảnh rồi ngồi một lát." Thái độ bỗng nhiên thành khản đến lạ.

Nói xong, lại hỏi: "Hiếm lắm mới có cơ hội ở riêng thế này, thật muốn đi?"

Rõ ràng là ngày nào cũng thấy. Trong lòng cô âm thầm phản bác.

Một giây trôi qua, hai giây trôi qua, Thẩm Chiêu Chiêu không thấy hần nói thêm lời nào nữa, không kim lòng được len lén liếc qua, bị hần chờ sẵn túm được. Thẩm Sách cúi người thay lời đáp lại ánh mắt cô: "Mềm lòng rồi?"

"Không có." Cô đây là bị bức phải nói ra.

Khung cảnh bên ngoài đều đã bị nửa thân trên của hần chặn lại.

Ban đầu Thẩm Chiêu Chiêu còn không để ý đến hần, thế nhưng bả vai dần bị hơi ấm từ lòng bàn tay của Thẩm Sách thiêu đốt, trái tim dần không yên. Thật ra hần vẫn ngồi đó không nhúc nhích, chỉ có bàn tay là trước sau giữ trên bả vai cô. Thẩm Chiêu Chiêu cũng không biết bàn tay mình đặt trên ngực hần từ bao giờ, dùng sức đẩy: "Anh, đừng nghịch."

Tiếng động cơ phát động, phát ra từ một nơi nào đó trong hầm đỗ xe.

Có người.

Hai mắt cô tròn trũng, hồn vía đã lên đến chín tầng mây, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập không ngừng phóng đại bên tai. Máu xông lên mặt, đỏ bừng, màng nhĩ cũng bị thứ âm thanh kia dọa cho chấn động..... Đền xe vun vút chiếu qua, cô nhắm hai mắt lại vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên.

Xe dần đi xa, bầu không khí dần khôi phục lại vẻ thanh tịnh.

Thẩm Chiêu Chiêu giống như thoát khỏi đại nạn, mở mắt ra, ánh đèn đã đi rồi, ở lại chỉ còn bóng tối.

Thẩm Sách dường như vẫn luôn kiên nhẫn chờ cô, chờ đến khi cô mở mắt mới ghé lại gần. Thẩm Chiêu Chiêu trốn về sau, đầu đụng phải lưng ghế, không còn chỗ nào để trốn nữa rồi. Lần này có muốn tránh cũng vô dụng.

Chưa từng ở khoảng cách gần như vậy với bất kỳ người đàn ông nào, cơ thể Thẩm Chiêu Chiêu thoáng chốc căng cứng, tại một nơi vô cùng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhìn thấy này, dây thần kinh trong não bộ con người lại càng bị kích thích mạnh hơn.

"Anh....." Cô là hoảng thật rồi, bị chính tiếng tim đập thình thịch của mình rung lắc cho trước mắt mờ hồ.

Hần dừng lại: "Không muốn?"

Bát Bát: Dành cho những ai đọc đến cuối vẫn còn thắc mắc. Không biết mn có nhớ không, trong Sài Tang cũng có một chữ Tang (桑)^^~

Thẩm Sách nói "cả một đời này sẽ không cho em tìm chị dâu", hàm ý chắc mn đều đã hiểu, còn Chiêu Chiêu giận là vì... Chiêu Chiêu không hiểu hàm ý trong câu đó kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trần duyên mỏng như giấy (1)

Dịch: CP88

Nằm dưới bàn tay cô là nhịp tim hắn, so với cô nặng hơn, chậm hơn.

Mỗi nhịp đập là một lần gõ lên trái tim cô, lại nặng nề đè xuống, ép cho cô thở không thông.

Hầm đồ xe tối thui, mỗi góc đều như đang có cặp mắt nhìn chăm chăm về phía họ. Lòng tơ khắp người Thẩm Chiêu Chiêu đều dựng đứng, bởi vì khoảng cách hiện tại của hai người quá gần.

"Chúng ta mới chỉ gặp nhau vài ngày," cô đẩy trước ngực hắn, muốn để hắn tránh về sau, "Mới có bốn ngày thôi."

Tính cả một ngày nhiều năm trước thì chính là năm ngày. Dù là với một người đàn ông xa lạ nào mới chỉ quen biết năm ngày cũng chưa từng gặp phải cái tình huống này, cùng lắm là ăn cùng nhau được một bữa cơm. Huống chi hiện tại bọn họ còn có thêm một mối quan hệ đặc biệt, không phải sẽ càng cần phải thận trọng hơn sao?

Thẩm Chiêu Chiêu tự cảm thấy chút sức lực của mình khó mà đẩy được hắn, bất đắc dĩ đành nhỏ giọng cầu xin, lại gọi một tiếng "anh".

Hắn không chút nào bị cô làm lung lay: "Có gọi thế cũng vô dụng thôi, anh là muốn hỏi, em muốn hay không muốn."

Đúng, cô muốn.

Hoàn toàn không giấu được tình cảm của mình, nhìn hắn đứng trên đài muốn đấu đến cùng sẽ lo lắng đến phát điên, ngẫu nhiên thấy hắn cười cũng sẽ mỉm cười theo, ngay trong lúc nghĩ xem đến cùng hắn có bao nhiêu phần là thật lòng, một giây sau nghĩ đến hắn có thể đã có bạn gái rồi trái tim sẽ lại quặn đau.

"Vừa mới có người đi qua đấy." Nhưng điều cô sợ hơn chính là bị người bắt gặp.

Dù sao đi chăng nữa cũng không nên ở ngay trước tiệc cưới của ba mẹ để người khác nhìn thấy bọn họ thân mật.

Sau đó sẽ phải giải thích thế nào đây? Không lẽ nói anh em mới chỉ quen biết nhau mới ngày, vừa thấy mặt đã gắn bó như keo sơn, hoàn toàn ném về sau đầu tiệc cưới tổ chức vào tuần sau của ba mẹ, bất chấp tất cả mà hẹn hò trước sao? Tự cô đã thấy quá vô liêm sỉ rồi. Ba mẹ qua lại bốn năm, suy xét cân nhắc vô số lần mới quyết định đi đến một bước tái hôn, sau đó cùng nhau xây dựng lên cái gia đình này. Hai người họ thì sao? Vừa mới gặp mặt, không có bất kỳ suy nghĩ nào đã bỗng bột làm như vậy.

Lòng ngực nóng hổi chống trên bàn tay cô cuối cùng cũng rời đi.

Thẩm Sách trở lại ghế tài xế.

Thẩm Chiêu Chiêu còn đang chinh đốn lại nhịp tim của bản thân, tìm lại cái cảm giác toàn thân run rẩy.

Trong xe nhất thời yên tĩnh.

Hắn cũng không vội xuống xe, ngồi ngay ngắn ở đó.

Không nói một lời, ngồi đó lẳng lặng bồi tiếp cô. Ban đầu Thẩm Chiêu Chiêu còn sốt sắng nghĩ xem nên xuống xe luôn hay không, sau đó bình tĩnh lại, nghĩ ngợi một chút, cảm thấy vào đó lại phải ứng phó với mấy người bạn bè họ hàng của Thẩm gia, chi bằng ở đây ngồi đợi.

Chuyện Thẩm Sách muốn hôn cô vừa rồi lại như chưa từng xảy ra. Cô sau đó thậm chí hoài nghi hắn chỉ là nhất thời nổi lên ý định muốn làm như vậy, căn bản chẳng hề quan tâm đối tượng là ai.

Cô nhìn sang hắn.

Thẩm Sách trong lần đầu gặp gỡ ở Thái Châu còn mang theo hơi thở thiếu niên tràn trề, ánh mắt sắc bén đến mức có thể cắt thương người, cũng bởi vậy mà che đi toàn bộ thâm sâu và ôn nhu vốn có trong đôi mắt song phượng. Lần này gặp lại, ánh mắt có thể đã thương người kia gần như đã không còn, chỉ có một lần duy nhất đứng trên đài quyền, Thẩm Chiêu Chiêu thấy được lệ ý không chút nào giấu đi tràn kín đôi mắt, trong con ngươi đen cũng không có lấy một tia sáng.

Người bình thường đôi con ngươi có đen thế nào thì trong đó cũng sẽ có ánh sáng, có hình ảnh. Nhưng Thẩm Sách không có, ngày đó ở trên đài quyền là hoàn toàn không có.

Sống mũi của hắn rất cao, bởi vậy mà hốc mắt từ sống mũi lên đến lông mày lại càng sâu hơn. Nên nói là, mặt hắn quá gầy, quá có góc cạnh, mỗi đường nét đều giống như vốn thuộc về một bức tranh chân dung đắp son dầu nghệ thuật.

Như hiện tại là lúc hắn không cười, môi mỏng cũng hơi mím lại. Rất hung dữ.

Chị gái luôn không quá thích nói chuyện với hắn, đánh giá về hắn chính là: quá dữ rồi.

Cô bệnh vực hắn, nói với chị gái, nếu như cảm thấy hắn hung dữ thì có thể nhìn mắt, ánh mắt của hắn là ôn nhu nhất, mỗi khi cười lên có thể khiến người nhìn vào đó liên tưởng đến bức tranh trời biển cùng một màu xanh, hồng nhạn bay lượn xung quanh.

Chị gái nghe xong thì vô cùng ngạc nhiên phản bác cô, nói rằng cả khuôn mặt hắn thứ đáng sợ nhất mới chính là đôi mắt đó.

Có hả? Cô không hề cảm thấy vậy.

Thẩm Sách biết cô còn đang nhìn hắn, không cần nhìn lại cũng có thể mường tượng ra ánh mắt của cô.

Đó là ánh mắt dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, thời điểm nào cũng có thể nhốt lại linh hồn hắn.

Năm năm trước, hắn đến núi Phở Đà thăm hỏi lão tăng thuở nhỏ đã chăm sóc mình, người hòa thượng già đã không còn nhiều thời gian luôn miệng dặn dò vẫn là câu nói kia, từ nhỏ đã đi theo hắn: tức niệm hại người, buông bỏ chấp niệm, nếu không sẽ khó mà tránh khỏi đại kiếp nạn.

Trước khi cô trở về, mọi người đều hết lần này đến lần khác cảnh cáo hắn: phải thả xuống.

Trước khi nhớ lại Thẩm Chiêu Chiêu, hắn không biết thứ gì sắp trở về, còn nghĩ, so với sống chết thì có thứ gì mà hắn không thể bỏ xuống được chứ? Sau khi nhận ra Thẩm Chiêu Chiêu, mới biết cô so với sống chết còn quan trọng hơn gấp vạn lần.

"Tôi anh đi tìm em." Hắn lại chột nói.

Thẩm Chiêu Chiêu ngẩn ra.

"Em ở ngay cạnh phòng chị gái," cô nghĩ đến vài khả năng có thể xảy ra, lắc đầu một cái, "Chị ấy sẽ đến tìm em, hoặc là cùng ngủ."

"Em đến phòng anh." Hắn lại nói.

Thẩm Chiêu Chiêu mơ màng, thế nào mà nói qua nói lại một hồi vẫn là phải vào phòng riêng.

Không ngờ Thẩm Sách rất nhanh đã thay đổi: "Hoặc là em đến đài đánh quyền."

Thẩm Chiêu Chiêu vừa nghe đến ba chữ này, nghĩ đến hình ảnh hắn súc miệng vào toilet, cả một thùng nước đều là máu đỏ, trái tim thoáng chốc treo lên.

"Lại muốn đánh quyền Thái?" Cô không giấu được lo lắng trong lời nói, buồn bực nói: "Anh muốn đánh thì cứ đánh, em sẽ không đến xem. Quá máu tanh, không muốn xem."

Thẩm Sách nhìn cô một cái, ý cười trong mắt tan ra, nghe được lo lắng của cô đối với bản thân.

Kỳ thực là bởi vì muốn cho cô một lý do, một cái cớ, cho cô một lời biện minh để tự lừa mình dối người. Cũng là, cho cô thấy được vị trí của hắn. Hắn căn bản không nghĩ đến quyền Thái kia.

Thẩm Chiêu Chiêu bị hắn nhìn, khuôn mặt dần đỏ lên.

Nghẹn một lúc, cuối cùng nói: "Đề xem đã, không nhất định là đi được."

Bởi vì toilet mẹ đưa chị gái ra ngoài nên cô mới có thời gian rảnh rỗi chạy đi chạy lại, toilet nay chưa chắc đã có được cái cơ hội này.

"Anh lúc nào cũng ở đó, khi nào em tới cũng được."

Cô gật đầu.

"Sau bảy giờ." Trước khi hắn xuống xe đã bỏ lại câu nói đó.

Hai người từ trong nhà để xe đi ra, phòng tiếp khách ở lầu một có một người quen cũ đang đợi sẵn, là Thẩm Gia Hằng.

Từ sau buổi lễ tế tổ, Thẩm Gia Hằng có lẽ là người anh họ có liên hệ nhiều nhất với Thẩm Chiêu Chiêu, thậm chí so với số lần cô gặp được chị gái còn nhiều hơn. Ngày thường vô cùng cưng chiều Thẩm Chiêu Chiêu, hơn nữa hai anh em cũng có nhiều chủ đề tán gẫu chung. Thẩm Chiêu Chiêu vừa thấy người liền cười vui vẻ nghênh tiếp, theo thói quen cho Thẩm Gia Hằng một cái ôm "Anh, giờ mới đợi được anh đến, vậy mà còn nói sẽ đến sớm."

"Nói đến lại bức mình, mà thôi không nói nữa. Tóm lại là cả đồng chuyện quần lấy thân, mãi mới dứt ra được để đến gặp em đây." Thẩm Gia Hằng ôm Thẩm Chiêu Chiêu, lên tiếng chào hỏi với Thẩm Sách đứng sau cô, "Làm phiền cậu chăm sóc cho con bé mấy ngày nay rồi. Hai người vẫn ổn chứ? Ở chung à?"

Thẩm Sách bình thản liếc Thẩm Chiêu Chiêu một cái, còn có Thẩm Gia Hằng đang ôm lấy cô: "Cũng khá ổn. Vốn không có nhiều thời gian ở chung, mấy ngày nay xã giao nhiều, không quan tâm được em ấy."

Thẩm Chiêu Chiêu bị ánh mắt của hắn làm cho đặc biệt cảm thấy bàn tay đang ôm vai mình là một thứ gì đó vô cùng sai trái, thế nhưng rõ ràng Thẩm Gia Hằng là anh họ của cô, chuyện gì khác cũng không có, là không thể có, thế tục vốn không thể nào được hôn anh họ của chính mình.

"Vậy cậu cứ bận rộn chuyện của mình đi, giao em ấy cho tôi là được rồi." Thẩm Gia Hằng cười nói.

"Bây giờ ngược lại không có chuyện gì làm, hiếm khi mới gặp một lần." Thẩm Sách nói.

Thẩm Gia Hằng vừa cười vừa đi với Thẩm Sách đến chiếc ghế sofa gần đó, tán gẫu vài ba câu.

Năm đó hai người đứng một chỗ gần như là cao xấp xỉ nhau, hiện tại Thẩm Sách đã cao hơn Thẩm Gia Hằng không ít. Hai ngày nay đứng là hắn phải tiếp đón khách khứa vô cùng nhiều, vậy nên trên tay lúc nào cũng vắt chiếc áo com lê, cần gấp khách sẽ mặc vào, tiện lợi. Như hiện tại ngồi xuống, nghe Thẩm Chiêu Chiêu và Thẩm Gia Hằng nói chuyện phiếm, chiếc áo đó sẽ tùy tiện đặt ở một bên, sau đó ngồi xuống, tư thế mười phần thư thái.

"Thiếp mời lần này là ai viết vậy?" Thẩm Gia Hằng cười hỏi, "Tôi xem qua mấy lần, không giống chữ của Chiêu Chiêu. Không tận dụng thật là lãng phí. Nhưng hai người cũng mới chỉ gặp nhau thôi, không có cơ hội nhìn thấy là chuyện thường tình. Sau này có cơ hội nói con bé viết cho cậu hai tám, rất đẹp đấy."

Chiếc đồng hồ Cảnh Thái lam(*) đã trải qua nhiều năm tháng trong chiếc lồng thủy tinh vang lên từng chuỗi âm thanh rồi rạc lại vang vọng.

(*) Cảnh Thái lam còn được coi là "Pháp lang với sợi khảm trên đồng", là đồ thủ công mỹ nghệ truyền thống nổi tiếng của Trung Quốc, cũng là một trong tám tuyệt tác của Yến Kinh (tức Bắc Kinh ngày xưa), có lịch sử lâu đời, tháng 5/2006 được công nhận là di sản văn hóa phi vật thể quốc gia Trung Quốc. Do màu men trên phối kim loại lấy màu lam là chính, cũng vì đồ mỹ nghệ này ra đời và thịnh hành vào niên hiệu Cảnh Thái nhà Minh (từ 1450-1457), nên được gọi là Cảnh Thái lam.

Thẩm Chiêu Chiêu ngẩng đầu cười với Thẩm Gia Hằng, trong một khoảnh khắc nào đó tiếng chuông vang lên trong lòng bỗng hoảng hốt. Ánh mắt cũng không nghe theo sai khiến, chốc chốc lại muốn nhìn về phía hắn.

"Hai người tiếp tục." Thẩm Sách đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng mất dạng.

Sau đó, đến tận bữa cơm tối vẫn không thấy người.

Hôm nay không chỉ có Thẩm Gia Hằng, mà cả những họ hàng bên nhà mẹ cô cũng có mấy người đến, hiện tại cũng mới coi như là bữa ăn có người thân quen trong nhà Thẩm Chiêu Chiêu. Thẩm Chiêu Chiêu nói chuyện uống trà với bọn họ, đôi lúc sẽ thất thần nghĩ đến bóng lưng không mấy bận tâm đến người ngoài kia của Thẩm Sách, trong lòng không khỏi dâng lên buồn phiền, chống cằm ngáy người, đi không được, chỉ đành nhìn đồng hồ, nhìn chiếc kim chỉ màu phi thủy, tiếng nói chuyện của mọi người từ tai trái lại chui qua tai phải. Nhìn qua giống như đang chăm chú lắng nghe mọi người nói chuyện, kỳ thực là vì muốn tìm một thời cơ thích hợp, chờ đến khi có ai tán gẫu một chút, hoặc ai đó có ý muốn đi thì theo đi.

Dù sao ở đây cô cũng coi như là chủ nhà, không thể bỏ lại khách khứa rồi chạy mất dạng được.

Chờ đến hơn mười giờ rồi cuộc cũng có người nói buồn ngủ.

Thẩm Chiêu Chiêu như con thú nhỏ thoát khỏi cũi giam chạy đi tìm hắn, một giây cũng không ngừng lại.

Tối nay ở đây không có ai, trong ngoài đều là một mảnh yên tĩnh.

Thẩm Chiêu Chiêu còn đang suy nghĩ, nhiều khách và người giúp việc như vậy, vậy mà lại không có ai đến phòng tập thể hình hay phòng giải trí, thật là kỳ quái. Đi qua phòng nghỉ ngơi đến trước tấm bình phong, mùi trầm hương lập tức xông vào khoang mũi, giống hệt với mùi hương đêm qua.

Vòng qua tấm bình phong khắc gỗ, người đàn ông ngồi trên ghế vậy mà lại đang ngồi đó bất động, mắt nhìn khói hương trôi lơ lửng, kiên trì chờ đợi. Tối qua ở trên đài là hồ đi như bệnh, tối nay lại là ung đứng như ngủ. Bản lĩnh giết gà dọa khỉ làm giảm khí thế của hắn vẫn mạnh như vậy, không cần dùng một lời, không tốn chút sức nào, chỉ dùng một tư thế chờ đợi đó cũng đủ khiến cô mềm lòng.

"Hôm qua về phòng nghỉ lại cái tên Đặng Lưu Mi này, em nhớ ra rồi." Hai tay Thẩm Chiêu Chiêu chắp sau lưng, giấu đi hơi thở dồn dập do vội vàng chạy đến, giả vờ như bình thản đánh giá hương thơm trong phòng.

Thẩm Sách có chút ngạc nhiên im lặng mấy giây, sau đó hỏi: "Nhớ cái gì?"

"Khi còn nhỏ từng đọc trong sách."

Thật ra ngay ngày hôm đó cô đã biết Đăng Lưu Mi là một địa danh cổ ở Thái Lan.

Thẩm Sách vẫy tay gọi cô tới, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh hắn.

Khoảng cách từ bức bình phong đến chỗ hắn có chẳng năm, sáu bước chân, theo mỗi bước cô đi vào, thứ an tĩnh quá mức bên trong sẽ lại giảm đi một bậc, sau đó tăng thêm một phần hơi thở người sống, thêm một phần âm thanh: "Không nghĩ tới sẽ muộn như vậy mới đi được, bọn họ tán gẫu vui đến quên cả trời đất."

"Dù sao cũng rảnh rồi, chậm rãi chờ thôi."

"Anh không ăn cơm tối hả?" Lúc này cô mới phát hiện ra ngồi sóng vai như thế này cũng quá mất tự nhiên rồi, quá ngay ngắn.

Dùng tư thế quá đổi nghiêm chỉnh như thế, vừa không giấu được gì, lại nhìn qua có vẻ chột dạ. Hơn nữa chiếc ghế sofa này mềm hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều, chỉ vừa mới hơi tựa về sau một chút, cơ thể liền cứ như vậy rơi xuống, lưng cũng như rơi vào khoảng không, cảm giác vô cùng không chân thật.

Thẩm Sách hơi động, cô gần như là ngay tức khắc nhìn sang hắn.

Hắn nhìn cô một cái, nhòm người, sau đó bình tĩnh thông dong rót trà cho cô: "Từ chiều anh đã ở đây, không hề đi đâu cả."

Trà rót xong rồi, hắn lại không đưa chén tới mà để lên bàn, dáng vẻ tựa như đang đoán đo gì đó. Thẩm Chiêu Chiêu còn đang kỳ quái hắn lại muốn làm cái trò gì, không ngờ chưa tới một giây sau Thẩm Sách đã không có chút dấu hiệu báo trước nào xoay người lại, trực tiếp ôm lấy cô.

Cả cơ thể Thẩm Chiêu Chiêu đều chìm sâu vào chiếc ghế sofa, so với khi ở trong xe cũng chỉ có phần phía sau càng mềm mại hơn, vẫn như trước không có cách nào trốn tránh, chỉ có thể ngơ ngác hồ đồ nhìn khuôn mặt hắn. Kỳ thực trước khi đến đây cô đã sớm đoán được chuyện sắp xảy ra, nói gì nữa cũng có vẻ như bản thân đang ra vẻ quá đáng rồi. Nhưng là đến khi hô hấp của hắn rơi xuống hai hàng lông mày, Thẩm Chiêu Chiêu vẫn không nhận được thấp giọng gọi: "Anh."

Trên mi mắt cũng có hơi thở ấm nóng của hắn.

"Anh có từng nghĩ....." Môi cô hơi động, muốn hỏi hắn có từng nghĩ đến hay không. "Sẽ rất phiền toái."

Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu như bị bàn tay hắn đè lên, mỗi nhịp đập đều mang theo dồn nén bí bách vô cùng, đến mức gần như đã nghĩ đến chuyện để mặc nó liều lĩnh xông ra.

Mãi đến khi hắn khẽ hé môi, ngậm cánh môi dưới của cô.

Cảm giác ngọt ngào vô cùng chân thật, còn có nóng ấm.

"Đây chính là hôn môi" là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cô, sau đó dần dần trở về với thứ bản năng thành thật nhất, cảm giác hắn đang ngậm lấy cánh môi dưới của chính mình, cả người tê dại.

Đôi mắt cô bỗng nhiên cay cay, mở ra không nổi nữa, như bị khói trắng từ cái lư hương cách xa vô cùng kia hun vào mắt. Còn có chua xót từ trong đáy mắt không ngừng trào ra.

Bàn tay cô lần tìm đến vị trí trái tim hắn, đặt trên đó, cảm nhận nhịp đập của hắn.

Lần này là môi trên dần được hắn làm ướt, cô cũng dần bỏ mặc bản thân theo khát vọng trong bản năng, hơi hé môi, học theo hắn ngậm lấy môi của đối phương. Cảm giác ngọt ngào càng lúc càng trầm trọng, bọn họ giống như đã từng hôn nhau vô số lần, nhiều lần như vậy, cũng hơi hột như vậy. Cô dần mất kiên nhẫn há miệng ra, cùng với đầu lưỡi hắn chạm nhau.

Hóa ra lưỡi của người đàn ông cũng mềm như thế, còn trơn ướt như thế.....

Thẩm Sách không biết màu đỏ là như thế nào, nhưng hắn biết con mắt của mình hiện tại đang hắt tia đỏ.

Tại khoảnh khắc này bóng tối lại đột nhiên bao trùm lấy, có tiếng than nỏ tí tách, lửa trong chậu nhảy nhót không ngừng, bàn tay của thiếu nữ cướp đi những tờ giấy cuối cùng trong tay hắn, sau đó nhét lung tung vào trong. Lửa cháy thi thoảng phụt lên liếm qua cổ tay nàng, bóng cũng không rên một tiếng. Thiếu nữ ngày thường hề mở miệng là không ngừng gọi ca, hiện tại đã trở mặt với hắn thật rồi. Bàn tay so với ngọc còn mịn màng hơn đã đỏ ửng, thế nhưng vẫn cắn răng không chịu đi bôi thuốc. Hắn biết nàng muốn bảo vệ những tờ giấy này được đốt cháy hoàn toàn, không để hắn nhìn thấy nửa chữ viết trên đây, cũng là chữ của nàng.

Hắn sớm đã biết được trên đó viết gì, thiếu nữ hoài xuân cũng quanh đi quẩn lại những câu chữ đại loại như "Trái tim này của ta, Nhật Nguyệt chứng giám." Dĩ nhiên nàng sẽ không viết như vậy, lửa than đã đốt toàn bộ thành tro, hắn có thể đọc được, lại không thể bóc trần.

Là: Trái tim này của Chiêu Chiêu, Mực cũng có thể giám.

Nàng không cần Thiên Địa chứng kiến, không cần Nhật Nguyệt chứng kiến.

Chỉ cần hần biết, cần một mình hần, cần Thảm Mực cũng thấy được trái tim của nàng. Chỉ là cho đến cuối cùng nàng vẫn không dám để hần nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trần duyên mỏng như giấy (2)

Dịch: CP88

Ngón tay hần từ sau cổ Thảm Chiêu Chiêu len vào giữa những lọn tóc cô.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng sạt trên chân tóc, truyền đến cho Thảm Chiêu Chiêu một trận tê dại nháy nháy, lan ra khắp phần xương cột sống. Cô giấy dựa muốn tránh thoát.

Quả nhiên là như vậy. Trước đây mỗi khi gọi đầu cho cô, ngón tay chà xát đến chân tóc Thảm Chiêu Chiêu đều sẽ mất tự nhiên mà di bàn chân đặt trên mặt sàn. Hóa ra không phải là khó chịu, mà bởi vì quá khoan khoái.

Hần nhẹ nhàng vỗ về cái gáy nhỏ của cô, ngược lại càng khiến máu trong người Thảm Chiêu Chiêu xông lên mặt, lại như chú cá chép gắm được hần mò ra từ trong bể nước, nhưng bởi vì tay trơn mà trượt xuống sàn nhà, một lần quẫy là có thể trượt một đoạn rất xa. Thân thể này của cô hiện tại cũng giống như đang nằm trong nước, không ngừng trượt xuống.

Thảm Sách ôm lấy thân thể sắp trượt xuống đất của cô, hai người từ ngòi chuyển sang nằm.

Không bị một ý niệm nào ở thực tại ảnh hưởng, một lần rồi lại một lần, chỉ đơn giản lặp lại như vậy, muốn làm như vậy.

Cô bị hần ấn vào ghế sofa, lại giống như cả hai người đều bị rơi vào trong đó, cô nằm giữa tấm vải màu đỏ, còn hần đè lên chân cô.

Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Lý trí cô tê dại, hô hấp cũng chợt ngừng. Cánh môi đặt trên đó vẫn không rời đi, cũng không tiếp tục động.

"Cậu trẻ?" Là Thảm Diễn, "Nghe nói cậu không ăn cơm tối, có cần cháu cho người chuẩn bị bữa khuya đưa tới không ạ?"

"Không cần." Hần đáp lại, giọng nói không có lấy một chút tâm tình chấp trùng lên xuống.

Cách một tấm bình phong, bên ngoài chính là một người lớn sống sờ sờ, cháu trai ngoại của hần.

Thảm Chiêu Chiêu cau mày, giật giật, có ảo giác như trên đó đang có một chiếc kim treo lơ lửng, không biến mất, cũng không rơi xuống....

Bước chân dần đi xa, cô mới phát hiện ra trên người mình còn một cơ thể nóng rực khác đang đè lên, vội vàng đưa tay đẩy hần.

Thảm Sách vẫn còn muốn tiếp tục, nhưng nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng vẫn buông cô ra.

Chén trà vừa rồi rót cho cô, hiện tại đổi lại người uống là hần, một hơi uống cạn.

Cô giấy dựa ngòai thẳng dậy, nhìn chằm chằm gò má hần, nghĩ xem hai người rốt cuộc là đang làm cái gì. Hẹn hò? Tính được sao? Từ góc độ này nhìn sang hần, cô luôn cảm thấy ánh mắt kia quá sâu, quá tối tăm, cánh môi kia tựa hồ lúc nào cũng là mím nhẹ như vậy. Cương nghị nhưng không thô, có thứ góc cạnh thuần túy nhất của người đàn ông.

"Anh." Cô nhẹ giọng gọi hần.

Hần nhìn cô.

"Chuyên ngành của anh là gì? Học trường nào?"

"Nhân loại học. Sao hả?"

"Không sao cả," Thảm Chiêu Chiêu đỏ mặt nói, "Đến cả chuyện anh học chuyên ngành gì em cũng không biết, tốt nghiệp hay chưa cũng không nắm"

được."

"Đã tốt nghiệp, năm ngoài."

"Anh học rất sớm," cô cười, "Nóng lòng muốn về giúp ba hả?"

Thẩm Sách bỗng mỉm cười.

Cười gì chứ. Thẩm Chiêu Chiêu kỳ quái nhìn hắn.

Cái đêm cô say rượu ở Hồng Kông, những vấn đề này cô đều đã hỏi một lượt. Hắn đương nhiên sẽ không vạch trần, tính tình của Thẩm Chiêu Chiêu so với trước đây không hề thay đổi chút nào cả, nói ra quá thẳng thắn nhất định sẽ bị cô trở mặt. Bầu không khí giữa hai người trước mắt đã khá tốt rồi, hắn cũng không muốn nó bị chính tay mình phá vỡ.

Cô nhìn hắn uống nước, nhìn theo hầu kết nơi cổ hắn trượt lên xuống mấy lần.

Chưa từng một lần thật sự quan sát người đàn ông trước mắt cho kỹ càng, đánh mắt nhìn sang, một lát sau lại không nhìn được, lại đánh mắt nhìn sang.

Thẩm Sách cũng cảm nhận được cô đang nhìn cái gì.

Đêm đó ở Hồng Kông cô đưa tay ra sờ hầu kết của hắn, còn hôn lên nơi đó.

"Em thích mùi hương này?" Hắn bỗng hỏi, giọng nói ép xuống vô cùng thấp, như là gió thổi qua rừng trúc, xào xạc xào xạc.

"Vâng."

"Ngày mai cho người mang đến phòng em."

Thẩm Sách đặt chén trà xuống, lại xoay người ôm lấy cô. Được Thẩm Sách ôm khác rất nhiều với người ngoài, so với những người anh khác cũng không giống, chỉ cần nằm trong lòng hắn, cơ thể và trái tim cô đều sẽ chìm xuống, trở nên mềm mại vô cùng.

Cái lưỡi được thấm nước trà lại càng thêm trơn mềm. Thẩm Chiêu Chiêu đắm chìm.

Chỉ là lần này không tài nào thả lỏng được như lần trước nữa, chỉ cần cô nghĩ tới Thẩm Diễn vừa tới đây, có thể tiếp theo sẽ lại có ai đó đến gọi vị chú nhỏ, cậu nhỏ này đi ăn khuya. Cô cảm giác bị hắn đẩy từ trên bờ xuống, ngã nhào lên mặt nước, mà trên đó chỉ có một tầng băng mỏng đỡ lấy khiến Thẩm Chiêu Chiêu không dám dùng sức, sợ rằng bất cứ lúc nào tầng băng mỏng đó cũng có thể bị sức nặng của cô làm cho vỡ vụn, còn cô sẽ cứ thế bị nước nhấn chìm.

Cảm giác nguy hiểm vờn quanh không ngừng đè lên trái tim cô, cuối cùng không thể chịu nổi nữa, Thẩm Chiêu Chiêu nghiêng đầu né tránh, từ môi lưỡi hắn đào sâu.

"Phải trở lại rồi," đáng vẻ cô như kẻ gian làm chuyện xấu, nhẹ giọng giải thích với hắn, "Hơn mười giờ còn chạy ra ngoài, chị gái sẽ đi tìm em."

Đến chưa được một phút đã muốn đi, cứ như vậy coi như hẹn hò xong, phui tay một cái liền quay lưng bỏ lại người. Thẩm Chiêu Chiêu thật có cảm giác mình chính là một kẻ phụ bạc.

Thẩm Chiêu Chiêu và hắn đối mặt, chìm trong bóng tối nồng đậm kia, cuối cùng cô nhẹ giọng nói: "Ngày mai sẽ gặp nhau sớm hơn," như vậy sẽ có thời gian ở với nhau nhiều hơn, "Chúng ta cũng có thể đi ra ngoài."

"Đi ra ngoài làm gì?" Hắn thấp giọng cười hỏi.

Cũng không thể nói là để tìm nơi nào đó không ai biết làm chuyện thân mật được.

Sau đó Thẩm Sách làm thế nào để mình chạy thoát Thẩm Chiêu Chiêu đều mơ hồ không rõ, hoàn toàn không nhớ gì hết.

Về đến phòng, mới phát hiện ra chị gái lại theo mẹ ra ngoài mất rồi. Cô nên sớm đoán ra, chị gái quanh năm không được gặp mẹ, vậy nên mỗi lần tranh thủ được kỳ nghỉ chạy đến mẹ đều sẽ tận lực sắp xếp dành ra thời gian đưa chị gái đi đây đi đó chơi. Nơi Macao này vốn là chốn ăn chơi không phân biệt ngày đêm, tuy tuổi của chị gái vẫn chưa đủ để qua cửa những khu vui chơi công khai, nhưng dĩ nhiên vẫn không thiếu những chỗ để đi.

Thẩm Chiêu Chiêu nằm trên giường, lại bắt đầu hối hận vì đã chạy về sớm.

Điện thoại đặt bên gối, nhưng lại không biết làm thế nào để gọi sang phòng hắn, cô không có số hắn.

Vốn nghĩ sáng mai nhất định sẽ có người gọi đến.

Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, chiếc điện thoại bàn màu trắng đặt trên tủ đầu giường trước sau vẫn không có động tĩnh, Thẩm Chiêu Chiêu lại đoán, biết đầu ngày hôm nay hắn muốn chờ để gặp mặt trực tiếp thì sao? Thế nhưng bữa sáng trên bàn ăn không hề thấy bóng dáng người.

Ăn xong, Thẩm Diễm phụ trách tiếp đón mọi người đến phòng chơi bowling nằm ở tầng trên cùng, sau đó thay Thẩm Sách tỏ ý xin lỗi, nói cậu trẻ hôm nay khó chịu trong người, không thể cùng tham gia, hi vọng mọi người thông cảm.

Hai đường băng không ngừng có bóng được ném ra, rầm một tiếng đánh đổ mấy chiếc chai. Bình thường Thẩm Chiêu Chiêu cũng rất thích nghe âm thanh những quả bóng này va chạm với đường băng và kegel, hôm nay lại cảm thấy đặc biệt ồn ào nhức óc. Thẩm Gia Hằng nhìn ra cô gái nhỏ đã sớm để cho tâm hồn bay xa, cười hỏi cô có phải Macao quá bí bách, không được tự do như ở nhà hay không: "Thẩm Sách cũng không mang em ra ngoài đi đó đây à?"

"Có chứ ạ," chị gái đứng một bên thay cô trả lời, "Chẳng qua không quá nhiều thôi."

"Người anh trai mới này của em," Máu tán gẫu của Thẩm Gia Hằng sắp nổi lên, "Lòng dạ sâu, có thủ đoạn."

"Lúc trước không phải ông họ cũng nói hần còn nhỏ tuổi nhưng lòng đã sâu không ai nhìn ra được à?" Chị gái cũng nhớ lại, "Đại loại là như vậy đó, dù sao thì em cũng cảm thấy hần rất....." Chị gái không tìm được từ ngữ thích hợp, cười cười, để cho Thẩm Gia Hằng lựa lời thay mình.

Trong đám con cháu của Thẩm gia, Thẩm Sách có thể coi là người được chiều chuộng yêu thương nhất, mà lý do lớn nhất trong số đó chính là vì tuổi thơ của hần phải chịu quá nhiều đau khổ.

Chuyện của hần trước năm ba tuổi Thẩm Gia Hằng cũng đã từng nghe nói, mà sau khi ba tuổi cũng không được bình yên. Sáu tuổi bị bắt cóc, Thẩm gia chuẩn bị hơn trăm triệu tiền mặt mới chuộc được hần về, nhưng hần cũng chịu không ít khổ, suýt chút nữa mất mạng. Sau đó là năm tám tuổi, đám người kia sống sung sướng ung dung bằng số tiền từ trên trời rơi xuống quen rồi, lại muốn dùng lại chiêu cũ, tuy là sau đó không thành công, nhưng vẫn liên lụy đến người tài xế của Thẩm Sách mất mạng tại chỗ.

Một nhóm người gây ra án mạng, chạy trốn sang Thái Lan, sau đó biệt tăm không còn tin tức.

Chuyện này xảy ra đã từ rất lâu về trước.

Sau đó Thẩm gia lên kế hoạch đưa hần sang Anh học sớm, năm tháng dần trôi đi, không có ai nhắc lại nữa, coi như đây là một bài học để đời. Mai đến tận năm ngoài, Thẩm Sách ở nước ngoài bỗng nhiên đào ra gốc rễ của từng kẻ từng kẻ lúc trước, cần đền mạng thì đền mạng, toàn bộ những chứng cứ phạm tội còn sót lại cũng được tìm về đầy đủ, kẻ nào cần tổng vào tù cũng sẽ không bỏ sót một tên. Dĩ nhiên, những kẻ nào khi trước đã ngược đãi tuổi thơ của hần, đều sẽ phải trả lại hần trước tiên.

Đây không phải chuyện một sớm một chiều là có thể chuẩn bị một cách hoàn mỹ, hần đã ghi nhớ chuyện đó trong bao lâu, lại sắp xếp trong bao lâu, ai cũng không biết được. Hơn nữa còn tuyệt nhiên không mượn tay người khác, không cần biết trên con đường này đã ủy thác cho bao nhiêu người, cuối cùng vẫn nhất định phải do chính hần tự mình kết thúc tất cả.

Bản án cũ từ khi hần sáu tuổi, kết thúc ở cái tuổi hai mươi, một lần chờ đợi là 14 năm. Với hần, mọi việc đều phải có một ngày đặt dấu chấm kết thúc, không cần biết là mười năm, hai mươi năm, hay là ba mươi năm.

Hần không sợ chờ, chậm rãi đi, món nợ nào rồi sớm muộn cũng phải thanh toán.

Người như vậy, ai sẽ dám đắc tội đây?

Chị gái nghe được thì hải hùng khiếp vía, phải chạy đi ném bóng để tạm quên đi.

Thẩm Chiêu Chiêu vẫn còn mãi suy nghĩ đến Thẩm Sách khi ở trên đài so quyền, khó trách hần lại luyện quyền, luyện năm này qua tháng khác. Cô đại khái đã có thể tưởng tượng ra hần làm cách nào đòi lại món nợ khi xưa.

Thẩm Diễm nói hần là bữa cơm chiều hần sẽ xuất hiện, bởi vì có một vài vị khách quan trọng nào đó sẽ đến.

Nhưng vẫn không có.

Thẩm Chiêu Chiêu không đợi được nữa, bóng gió hỏi ra được vị trí căn phòng của Thẩm Sách.

Đi đến cửa trùng hợp gặp chú Thẩm và mẹ vừa từ trong đi ra, mẹ nhìn thấy cô, hỏi: "Đến thăm anh trai?"

"A, vâng," Thẩm Chiêu Chiêu đáp, "Nghe nói anh ấy bệnh rồi."

Mẹ cười nói với chú Thẩm, xem ra quan hệ của hai đứa cũng không tệ cho lắm.

Cánh cửa trước mắt đột ngột bị kéo mở, Thẩm Chiêu Chiêu còn đang chống tay trên đó, trong thoáng chốc nắm huyệt, trái tim bất giác đập nhanh hơn vài nhịp. Cô quay đầu lại nhìn, trong căn phòng không hề bật đèn, bóng người hần thấp thoáng sau cánh cửa, từ trong bóng tối nhìn cô, nhưng vô cùng kỳ quái là, lại giống như không hề nhìn thấy cô.....

"Chúng ta xuống trước thôi," Mẹ đã nắm tay chú Thẩm đi được một đoạn, "Chăm sóc anh trai cho tốt nhé."

Thẩm Chiêu Chiêu vâng dạ.

Tuy là không bị nhìn ra sơ hở, nhưng Thẩm Chiêu Chiêu vẫn im lặng cho đến tận khi trên hành lang đã hoàn toàn không còn một bóng người mới nhẹ giọng hỏi: "Sao anh không bật đèn?"

Thẩm Sách cúi đầu, mỉm cười nhìn cô: "Bật đèn làm gì?"

"Không bật đèn, em sẽ cho là anh đang làm chuyện xấu." Thẩm Chiêu Chiêu cười giấu hân.

Hắn cười.

"Không lẽ có giấu người bên trong?" Thẩm Chiêu Chiêu giả vờ ngó nghiêng, "Còn không cho em vào nữa."

May là không có ai. Rèm cửa sổ được thả xuống kín kẽ không chừa một lỗ hổng, giống như phía đối diện chính là một bức tường thật sự, một tia sáng cũng không thể lọt vào.

Thẩm Sách nghiêng người tránh ra một lối nhỏ cho cô đi vào phòng. Hắn do dự một lúc, giống như đang do dự xem có thể bật được đèn chỗ nào, cuối cùng đưa tay vặn mở chiếc đèn trên bàn sách, nhưng ánh sáng cũng để ở mức thấp nhất, yếu nhất.

Thẩm Chiêu Chiêu muốn mượn ánh đèn nhìn hắn, thế nhưng Thẩm Sách không cho cô cái cơ hội đó, xoay người, tùy tiện rút ra từ giá sách một quyển, lật xem.

"Anh có thể gọi điện cho em sớm hơn mà, em đến thăm anh." Thẩm Chiêu Chiêu nhìn bóng lưng hắn, luôn có cảm giác hắn đang lảng tránh cô.

Hắn không đáp.

Thẩm Chiêu Chiêu thả nhẹ bước chân đi đến sau lưng hắn, thỉnh thoảng gác cằm lên cánh tay hắn, cười hỏi: "Vì sao không để ý đến em?"

Cánh tay hắn khẽ run lên, kim nén không để trên mặt có biểu tình khác lạ nhấc tay, rút một quyển sách trên hàng cao nhất, thuận tiện tránh thoát khỏi cô.

Thẩm Chiêu Chiêu ngẩn ra.

"Tôi nay không theo em được rồi," hắn cười nói, "Phải đợi một cuộc gọi."

Thẩm Chiêu Chiêu nỗ lực đè xuống trái tim bất an, dò mặt ra, nhìn thấy khuôn mặt hơi tái nhợt của hắn, có lẽ là không thoải mái thật: "Bệnh rồi vẫn còn muốn chờ điện thoại? Quan trọng như vậy sao?"

Hắn lại im lặng không nói.

Thẩm Chiêu Chiêu vốn muốn mượn chuyện hắn đổ bệnh ở lại thêm một chút nữa, nhân tiện chăm sóc cho hắn. Thế nhưng rõ ràng là Thẩm Sách không hề cảm động, biết rõ mục đích của cô, lại dùng đủ cơ đẩy cô ra xa.

"Vậy anh nói điện thoại xong rồi em quay lại?" Bỏ đi, không tính toán với người bệnh.

Thẩm Sách từ đầu đến cuối đều không nhìn cô lấy một cái: "Thật sự không có thời gian," trong lời nói đã mang theo thấp thoáng mệt mỏi, còn có một loại chống cự không muốn nhiều lời, nhưng vẫn duy trì tông giọng vững vàng, "Ngày khác anh đi tìm em."

"Ngày khác?" Ý cười trên môi và khuôn mặt cô đã hoàn toàn tan biến, "Không phải ngày mai sao?"

Thẩm Sách mỉm cười: "Muốn gặp anh như vậy?"

Cô không thể nào hiểu được, không hiểu được vì sao hắn đến cả đèn cũng không bật, vì sao cô đến thăm mà hắn lại chỉ chăm chăm lật sách. Thẩm Chiêu Chiêu bị thái độ lạnh nhạt của hắn căn quấy lợi hại, dựa người bên giá sách nhìn hắn, muốn nhìn một chút hắn rốt cuộc yêu mấy quyển sách này đến thế nào.

Thẩm Sách đặt quyển sách kia về chỗ cũ, đổi sang quyển thứ ba, thứ tư..... vô cùng kiên nhẫn chờ, chờ cô chán mà rời đi.

Sắc mặt Thẩm Chiêu Chiêu hơi thay đổi, cúi thấp đầu, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn muốn giữ lại cho mình chút thể diện, ngẩng đầu, cười thật tươi nói: "Anh cứ từ từ đọc."

Chút ý chí cuối cùng của Thẩm Sách biến mất sau khi cánh cửa một lần nữa đóng lại.

Hắn muốn đặt quyển sách trên tay về chỗ cũ, lại không vưon tới nơi, bàn tay không kịp bám lấy giá sách, cơ thể tự do rơi xuống, nhanh chóng bị đau đón chưa từng có một giây ngừng nghỉ nhấn chìm.

Bầu trời phủ kín khói lửa, hắn nằm trên lưng ngựa không ngừng lao qua từng ngọn lửa nóng rực, đôi con người bị khói đặc hun đốt không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có từng vệt từng vệt lửa xẹt qua, cơ thể thoáng chốc mất trọng lượng nghiêng sang một bên rồi rơi phịch xuống đất, toàn bộ vết thương đang không ngừng chảy máu trên thân thể rách toạc, như có một trăm cây roi gai quật lên da thịt. Có người nhắc lên, có kẻ gào to, có ai đó hô tìm quân y, trong bóng tối chỉ còn lại cảm giác đau đớn là chân thật nhất, cũng là thứ kích thích duy nhất kéo lại ý chí con người..... Trong phút chốc xương đùi được nối lại, cơ thể rốt cuộc không thể chịu nổi, hắn nghe thấy tiếng gầm gừ của chính mình.

Bàn tay của quân y bên cạnh run lên: hồ cốt, bại quy, tỳ thảo, tục đoạn..... Nhanh! Không! Không! Trước tiên chưa được! Giữ mệnh trước! Mang nhân sâm ra đây!

Có người rống to, tham lĩnh của đội quân tiên phong còn sống không?!

Hắn không nhìn thấy quân y, túm bừa lấy một cái bóng đen trước mắt, giữa những kẽ răng không ngừng rỉ ra dòng máu đỏ tươi, đôi mắt đỏ ngầu uy hiếp: ta còn một muội muội nữa, không thể chết được, đã biết chưa.....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trần duyên mỏng như giấy (3)

Dịch: CP88

Một tham lĩnh quân tiên phong chỉ mới mười lăm tuổi sẽ chẳng có mấy ai nhớ đến.

Ánh nền chiếu lên người thiếu niên nằm trên sạp, cái bóng hắt lên chiếm hơn nửa bức màn trướng. Đêm đến, nơi này chỉ còn lại một đồ đệ của quân y ở lại túc trực. Lấy đâu ra nhân sâm giữ mệnh đây? Cả quân doanh này chỉ có vài cây, hắn không có cái tư cách được sử dụng ấy. Lĩnh một đội kỵ binh khoác chiếc áo mưa bằng rơm đã thấm ướt, xuyên qua cánh rừng chìm trong ngọn lửa dữ giữa ngày đông tập kích quân địch, cuối cùng chỉ còn hai người sống sót trở về, hơn nữa hoàn toàn là nhờ vào linh tính của chiến mã. Một đã chết, một chính là hắn vẫn còn nằm nơi này chịu đựng.

Đồ đệ kia thì thoảng sẽ bắt chuyện với hắn, đảm bảo vị tham lĩnh quân tiên phong này còn tỉnh táo, chưa xuôi tay chịu chết.

Khói đặc quần lấy yết hầu, còn làm tổn thương đến mắt, giữa cơn sốt cao, hắn ngẩng đầu nhìn một màn tăm tối trước mắt.

"Ta..... có một muội muội," hắn chậm chậm nói, "Rất ngang ngược. Mỗi lần trước khi đi đều ép ta thề, không được chết, không được chết trước muội ấy. Giờ tay thề độc, hướng lên trời mà thề. Tiểu huynh đệ, nếu như ta đi rồi, muội ấy cũng không sống nổi."

Nàng vẫn còn nhỏ lắm, ban đêm còn không nhìn thấy gì, lại còn xinh đẹp như vậy. Không còn hắn nữa, làm sao có thể tiếp tục sống ở nơi thế gian hiểm ác này đây?

Bách chiến sa trường, giáp sắt đã vỡ, đến cả giáp sắt cũng vỡ rồi, con người rốt cuộc còn không bằng bùn nhão.

Nếu số mệnh thật sự phải chết đi, là kẻ phạm trần sao có thể chống lại đây?

Đêm ấy, đồ đệ của vị quân y ngồi nghe hắn tỉ mỉ kể bảo muội thích cái gì, ghét cái gì, tường tận đến mức mỗi tháng tóc dài ra bao nhiêu cũng có thể dùng ngón tay mô tả. Hắn vẫn luôn tỉnh táo, trong đầu lặp đi lặp lại một câu nói của Thẩm Chiêu Chiêu, ca, nếu huynh bỏ mình nơi chiến trận, muội sẽ đập đầu vào tường, rồi lại uống thuốc độc, để bản thân đau đến chết. Nàng nói, ca, huynh có biết hay không, muội cũng chỉ có huynh.

Hắn đương nhiên biết, không cần chờ đến khi không còn người chăm sóc, bị người bỏ đói, bị người ức hiếp, chỉ cần tin tức hắn đã chết trận truyền về, nàng sẽ lập tức nghĩ mọi biện pháp đuổi theo hắn.

Toàn bộ tàn nhẫn của Thẩm Chiêu Chiêu trước nay chỉ vì hắn mà nảy sinh.

.....

Thẩm Sách ngồi rạp bên giá sách, trong suốt quá trình nhớ lại đều vô cùng tỉnh táo, thật sự khâm phục bản thân trước đây có thể trong lúc trọng thương như vậy duy trì lý trí.

Nhiệt độ cơ thể rõ ràng vẫn bình thường, nhưng hắn lại luôn có cảm giác bản thân đã phát sốt rồi.

Hắn cố gắng mở to đôi mắt "bị khói hun", mơ hồ nhìn thấy khung cảnh thực trước mắt, tìm thấy hướng đi về phía giường, người vừa nằm lên giường, cơn đau khắp cơ thể liền dồn dập kéo đến. Trên người không có lấy một vết thương, nhưng trên da thịt luôn có cảm giác đau đớn như có đao chém qua.

Cánh tay hắn khi đó cũng có một vết chém. Tối qua Thẩm Chiêu Chiêu gác cằm lên cũng là vị trí này.

Hắn không thể gặp bất kỳ ai, chuyện này không những không thể để cho Thẩm Chiêu Chiêu biết, mà ai cũng không được nhìn thấy. Chỉ cần bị người nhà phát hiện ra tình trạng của hắn nghiêm trọng đến thế này, sẽ không nói hai lời lập tức mang đến bệnh viện, sau đó sẽ phát hiện ra không thể chữa trị, bởi nó đều chỉ là đau đớn cùng cực sinh ra từ ảo giác.

Theo tốc độ hồi phục hiện tại của thị giác, thì có lẽ sau một, hai ngày sẽ tốt lên.

Khi đó vị tham lĩnh quân tiên phong cũng chỉ là người mới tới, khó trách ai cũng muốn ngăn hấn cản hấn khuyên bảo hấn. Phía trước là núi đao biển lửa, một bước đi vào là biển máu dân thân.

Áo sơ mi đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng bao nhiêu lần hấn hoàn toàn không nhớ nổi, vô cùng hao tổn sức lực nhấc cánh tay lên, giống như theo động tác đó có thể nghe thấy, cảm nhận thấy da thịt rách toác, máu me đầm đìa. Nhích cái chân phằng phất như đã bị gãy lìa, Thẩm Sách đưa mắt nhìn về phía chén trà đặt trên bàn sách, nghĩ, phải tìm cách uống chút nước trước đã.

Mồ hôi lạnh đầm đìa, cổ họng bị khô đặc làm "thương", hấn có chút khó kìm được làm động tác nuốt xuống, hầu kết khê lẩn hai cái.

Trong đầu chợt hiện ra hình ảnh ở phòng chiếu phim, nhớ đến đôi môi mềm mại của cô hôn lên hầu kết hấn, tiếng hít thở thoảng chốc càng thêm kiềm nén.

Thẩm Chiêu Chiêu gấp lại hấn đã là hai ngày sau.

Mọi người hẹn nhau đến hồ bơi ở tầng cao nhất, cô từ nhỏ đã sợ nước, rất muộn mới đến. Không nằm trong dự liệu là Thẩm Sách biệt tăm biệt tích đã lâu đột nhiên xuất hiện. Thẩm Chiêu Chiêu mặc một chiếc váy ngắn liền thân trễ vai, trở thành cô gái duy nhất ở hồ bơi không mặc đồ tắm, mà hấn, cũng là người đàn ông duy nhất ở nơi này chưa từng mặc đồ bơi.

Bệnh nặng mới khỏi, hấn giống như không đủ sức lực tựa người một bên quầy bar trên bờ, áo sơ mi trắng tinh có chút tùy tiện, cổ áo không bẻ thẳng, lộ ra mềm mại. Ngón tay thon dài cũng đã đỡ xuống một phần sức lực, đặt một bên thành cốc thủy tinh, đầu ngón tay lướt nhẹ trên chiếc lót cốc màu nâu. Hấn ngồi đó, nghiêng đầu lắng nghe người chị họ Thẩm Gia Yên của cô nói chuyện.

Cô từ trong góc rẽ ra, ban đầu Thẩm Sách còn không nhìn thấy cô, mà cô lại nhìn thấy hấn đầu tiên. Cũng nhìn ra, thứ ôn nhu hiếm gặp kia hóa ra hấn không chỉ dành riêng cho cô, mà trong giờ khắc này, trong con người kia cũng đang có thứ ánh sáng nhu hòa, còn có thấp thoáng ý cười.

Vốn là khi đi vào thấy được sắc mặt xanh xao ốm yếu của hấn, Thẩm Chiêu Chiêu đã nhanh chóng mềm lòng muốn tha thứ cho hành động Thẩm Sách làm ra hai ngày trước. Thế nhưng vừa nhận ra hấn và chị họ ngồi với nhau có thể dựng thành khung cảnh hòa thuận như vậy, lại nghĩ đến hai ngày trước hai người ở phòng nghỉ dưới tầng thấp nhất gặp nhau cũng phải giấu giấu điểm điểm, mới hiểu được hấn và cô là mối quan hệ không thể đưa ra ngoài ánh sáng so với những mập mờ bình thường như thế này còn không bằng.

"Chiêu Chiêu đến rồi." Đã có người phát hiện ra cô.

Mọi người ở trước mặt đều gọi cô là Chiêu Chiêu, nếu như có cả chị gái thì sẽ dùng "Chiêu Chiêu lớn" để phân biệt.

Thẩm Chiêu Chiêu cảm giác được ánh mắt của hấn đang nhìn về phía này, cô nghiêng đầu đi, giả vờ như không thấy Thẩm Sách ở đây: "Em ghé thăm mọi người một lát rồi đi ngay thôi, ai cũng biết em không bơi mà."

Thẩm Gia Yên nhìn thấy cô, liền vui vẻ rời khỏi quầy bar: "Đến rồi đi luôn, như vậy sao được?"

Chị gái đã ép cô ở lại, Thẩm Chiêu Chiêu cũng không tiện không nể mặt, chọn một cái ghế cách bể bơi khá xa rồi ngồi xuống.

"Còn tức giận?" Thẩm Sách chọn vị trí gần cô nhất ngồi xuống, thả người dựa vào tay vịn, lên tiếng hỏi cô.

Giọng nói của người đàn ông vô cùng xa lạ, thấp, khàn, bởi vì không quá có sức lực nói chuyện mà càng lộ ra mờ ám trầm thấp.

Nếu không phải hấn đang sờ sờ ngay trước mặt, Thẩm Chiêu Chiêu nhất định sẽ cho rằng là ai đó xa lạ lên tiếng bắt chuyện với mình. Cô không nhìn được nhìn sang Thẩm Sách. Không hề giống như bị cấm, không đứng, dù là tình trạng mất giọng nghiêm trọng nhất cũng không thể làm giọng hấn thay đổi đến mức này.

Thẩm Sách đoán được cô kinh ngạc cái gì, cười cười: "Nghe nhiều sẽ quen thôi."

Thẩm Chiêu Chiêu tận lực để bản thân không lại nhìn về phía hấn, thế nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng cười của hấn.

"Phải ngồi bao lâu nữa em mới muốn nói chuyện với anh đây?" Hấn lại hỏi.

Thẩm Chiêu Chiêu mím môi nhìn mặt nước hồ bơi, không trả lời.

Thẩm Sách nhìn gò má cô, chợt phát hiện ra nhìn từ góc độ này lại càng xinh đẹp hơn, cũng không giống như trắng nữa. Sống mũi cô cũng rất cao, có thêm nét thanh tú của cô gái nhỏ mới lớn, nơi khóe môi luôn có một đường cong nhỏ nhỏ.

Người đẹp ngồi đó, dáng vẻ mê hoặc lòng người, lại có nét thanh nhân không bận tâm đến sự đời.

Từ nhỏ cô đã thường xuyên bị người xung quanh nhìn chằm chằm, thế nhưng bị người khác nhìn và bị Thẩm Sách nhìn lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Trong lòng như có một cái dây cung đang căng ra, bị ánh mắt của hắn ép tới mức càng ngày càng kéo căng.

Ngay một giây trước khi dây cung này vang lên một tiếng đứt phụt, hắn thỉnh thoảng đứng lên rồi đi. Thẩm Chiêu Chiêu cũng không tiện quay đầu lại nhìn, sợ bị hắn bắt được bản thân vẫn còn để ý, tiếp tục giữ sống lưng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng về phía bể bơi. Nhưng đầu sao cũng chỉ là chút kiên trì ít ỏi, chẳng bao lâu đã bị sóng nước xanh lam dập dờn vỗ về, từng chút một lùi trở lại.

Khoảng nửa tiếng sau, có người đến gọi Thẩm Chiêu Chiêu đi thử váy phù dâu. Thẩm Gia Yến cũng nghe thấy, vui vẻ khoác tay cô cùng đi.

Thử váy ở ngay phòng tiếp khách dưới tầng một, bên trong có phòng xếp nghỉ ngơi và phòng thay quần áo, còn có phòng rửa tay cũng khá tiện lợi nếu có quá nhiều người muốn thay quần áo. Người thợ may ngày hôm nay đến cô đã từng gặp một lần, là khi trước đặc biệt bay đến Montreal một chuyến lấy số đo của cô.

"Con người Thẩm Sách kia thật khó kết giao, lấy chủ đề gì ra tán gẫu với anh ta đều nhanh chóng chết yểu, may là chị và anh ta còn cùng quen biết một người, mới có cái đề tài mà tán gẫu." Chị họ đi qua đi lại trước tấm gương cô đang soi, kể lể với cô.

"Ai cơ?" Thần trí của Thẩm Chiêu Chiêu đã sớm không có ở nơi này, đứng trước gương giả vờ ngó nghiêng xem xét. Kỳ thực là bởi vì sợ nghe được nội dung nói chuyện của bọn họ, càng sợ chị họ muốn cô nghĩ cách để lộ ra tin tức hai người đang có mập mờ không rõ.

"Em đó," chị họ cười, giống như đang trả lời một vấn đề cực kỳ rõ ràng, nhanh chóng đem cô ra trêu chọc, "Lúc em tới là đang nói đến chuyện sợ nước."

Đầu ngón tay lần mò chiếc cúc cao nhất ở phía sau, Thẩm Chiêu Chiêu "ừ" một tiếng.

Trái tim cũng như nước dưới hồ bơi kia, từng đợt sóng nhỏ xô nhau, cuối cùng tràn lên cạnh bờ, một thoáng trôi lên, thoáng sau chỉ còn lại vệt nước đọng.

"Anh ta rất thích em." Chị họ nói.

"Vậy à?" Cô phủ nhận theo bản năng, "Em không thấy thế."

"Nếu không phải vì bị ngăn cách bởi mối quan hệ hiện tại, thì nhất định sẽ rất có cơ hội phát triển."

"Làm sao có thể," Thẩm Chiêu Chiêu không sao lần đến được chiếc cúc ở chỗ cao nhất kia, "Hình như anh ấy có bạn gái rồi," ý niệm muốn rũ sạch quan hệ của bản thân và Thẩm Sách càng lúc càng choán kín tâm trí, "Mấy ngày ở Hồng Kông em có gặp được mấy người bạn của anh ấy. Nghe mấy người bạn đó nói có một cô gái học cùng anh ấy ở Cambridge, thường xuyên cùng nhau đi đi về về, hành trình thế nào còn giấu không cho người nhà biết, chưa biết chừng đã sớm ở cùng nhau rồi," đề đảm bảo ngộ nhỡ có sơ hở, cuối cùng cô còn nói, "Chẳng qua anh ấy không muốn thừa nhận mà thôi."

Chị họ còn đang thất vọng bĩu môi, trong gương đã xuất hiện thêm một người đàn ông khác, là Thẩm Sách.

Thẩm Chiêu Chiêu bấy giờ mới nhớ ra hắn là phù rể, dĩ nhiên cũng phải đến thử đồ, thậm chí là thời gian gần như trùng nhau. Thế nào lại quên mất.

Thẩm Sách giống như đi ngang qua rồi nhìn thấy hai người ở đây, bước chân dừng lại, thấy Thẩm Chiêu Chiêu đã mặc đồ xong xuôi mới bước vào trong. Hắn tìm lựa một chiếc cà vạt từ trên chiếc ghế sofa đơn thêu sợi vàng cũ kỹ, sau đó quay lưng về phía hai chị em.

Cô rút cuộc đã tìm được chiếc cúc nhỏ kia, thế nhưng ngón tay trơn, không tài nào móc vào được.

Muốn gọi chị họ giúp mình một tay, thế nhưng chị họ cũng không kém tình trạng hiện tại của cô, chột dạ bởi vì thảo luận chuyện riêng sau lưng chính chủ suýt chút nữa thì bị phát hiện, nhanh chóng nói với Thẩm Sách: "Đúng lúc có anh ở đây với Chiêu Chiêu rồi, vậy em đi trước." Rồi lên đi mất dạng.

Thẩm Chiêu Chiêu từ bỏ cuộc chiến với chiếc cúc khó chơi, rũ mi mắt, chỉ mong sao hắn mau mau đi đi, hoàn toàn quên mất bản thân mình cũng có thể rời đi trước..... Cũng chỉ là một cái nút cài, ra ngoài tìm thợ may là được.

Thẩm Sách ném chiếc cà vạt lên lưng ghế sofa bên cạnh, đi tới, đưa tay khép hai cánh cửa lại.

Thẩm Chiêu Chiêu từ trong gương nhìn thấy, theo bản năng nhích sang bên cạnh một bước, nhường cho hắn một chỗ để soi gương.

"Anh đã có bạn gái?" Hắn đi đến phía sau lưng cô.

Thẩm Sách sau khi bị dồn giọng không khỏi mang đến cho người khác thứ cảm giác bất ngờ lại lạ lẫm, đặt vào tình huống này lại càng giống như đang có cuộc gặp gỡ vụng trộm nào đó.

"Chỉ nói linh tinh vậy thôi, ai bảo anh nghe trộm làm gì." Cô thấp giọng nói, sợ sẽ bị ai đó bên ngoài cánh cửa nghe được.

Thẩm Sách đẩy tay cô ra, muốn giúp Thẩm Chiêu Chiêu cài chiếc cúc này vào, hạt cúc nhỏ nhỏ, bàn tay to lớn của hắn cũng phải mất mấy lần mới có thể cầm được vật thể nhỏ bé đó, thấp giọng hỏi lại: "Nghe trộm?"

"Không lộ mặt, không phải nghe trộm thì là cái gì?"

Hắn gật đầu: "Hai người thợ may, sáu thợ học việc, bốn nữ giúp việc cùng nghe trộm. Thế trận không nhỏ."

.....

"Còn không đi vào chắc là có cả con riêng luôn rồi," hần cười hỏi, "Em định cho anh mấy trai mấy gái đây?"

Hỏi lời này, lại giống như với cô..... Thẩm Chiêu Chiêu dứt khoát không để ý tới hần.

Từ khi biết được toàn bộ nội dung tán gẫu của hần và chị họ bên bể bơi đều là về mình, thứ gì đó lấp đầy trong lòng dường như đã dần tản đi, tan tác bốn phương tám hướng. Cô nhìn hần trong gương, thấp thoáng có cảm giác hai người lại trở về thứ tình cảnh lúc trước. Là bí mật của riêng hần và cô.

"Ai biết, chưa biết chừng là có thật." Cô không chịu thua đáp trả.

Thẩm Sách lần này không buồn tranh luận với cô, cơ thể nhẹ nhàng ép lên trước, đề cô về chiếc gương phía sau. Phần da thịt trắng nõn trước ngực và sau lưng lộ ra bởi thiết kế của bộ lễ phục đã đốt cháy con mắt của hần ngay khi Thẩm Sách bước vào. Lòng bàn tay đầy mồ hôi của Thẩm Chiêu Chiêu áp lên kính để lại mấy dấu mồ hôi tay trên tấm gương, đầu ngón tay cũng in lên mấy dấu tròn nhỏ.

Một giây trước khi hần kịp cúi đầu in xuống môi cô một nụ hôn, Thẩm Chiêu Chiêu xoay phát đầu sang một bên, chỉ là vẫn không trốn thoát khỏi không gian trời đất dựng lên giữa hai cánh tay hần.

"Xem ra anh làm không nổi rồi," cô cao giọng nói, âm lượng vừa đủ cho người bên ngoài nghe được, "Thôi, anh thất cả vật của anh đi, em tự làm được rồi."

Hần không đáp, mặc cho cô tự biên tự diễn.

"Ngày đó anh hung dữ với em" Cô nhỏ giọng chất vấn, ngực phập phồng lên xuống, lưng áp trên mặt kính. Cô và hần mãi là tình cảnh này, một phút trước còn trên chín tầng mây, phút sau ngoảnh mặt đã tự mình nhảy xuống mặt đất, trở về với thực tại. Bên ngoài kia đang có người, cô muốn lớn tiếng mà chất vấn hần cũng không được.

Cô khẳng định sẽ không bỏ qua món nợ cũ, điều này đã nằm trong dự liệu của Thẩm Sách.

"Có phải bệnh nặng quá nên tâm trạng mới không tốt hay không?" Thẩm Chiêu Chiêu hỏi.

Cô sẽ đau lòng hần, thay hần tìm một lý do, điều này cũng nằm trong dự liệu của Thẩm Sách.

"Chút bệnh vặt thôi." Hần thông thả phủ định.

"Vậy còn hai ngày nay không thấy người đâu thì sao?"

"Nhiều việc," hần cười, "Làm thế nào bây giờ?"

"Làm thế nào là làm thế nào?" Cô không nói lại hần, thấp giọng oán trách, "Ai biết là nói thật hay nói dối chứ."

Màu máu trên môi Thẩm Sách đã nhạt đi gần hết, nhưng vẫn mím môi, mang theo ý cười nhìn cô.

Thẩm Sách vượt nhẹ sườn mặt cô, cuối cùng dừng lại dưới cằm, nâng lên, người lại đổ về phía trước. Hần có cảm giác một khoảnh khắc trước khi môi hai người chạm vào nhau, cơ thể cô thoáng chốc cứng ngắc, hàng lông mi cũng run run, vừa muốn nhắm lại, vừa muốn liều chết cũng không nhắm. Hần nhìn cô, muốn xem cô còn có thể chống cự được đến bao giờ.

Cô bị ánh mắt này khiến cho cả người mềm nhũn, eo cũng mềm oặt, trong đầu tưởng tượng ra bên ngoài cánh cửa kia đang có bao nhiêu người, có thợ may, thợ học việc đều đang đợi bọn họ thay lễ phục, hần là đều đang chăm chú đóng tai nghe ngóng từng tiếng động nhỏ phát ra từ căn phòng này.

Chờ đợi quá lâu khiến trái tim cô co rút từng đợt, tựa như còn cảm nhận được máu huyết đang tắc nghẽn nghiêm trọng, tại mạch máu từng đoạn từng đoạn ngắt quãng chẳng thể nối liền. Thẩm Chiêu Chiêu rũ mắt, ánh mắt từ trên cằm hần rời xuống, hoàn thành chuyện bản thân đã muốn làm từ rất lâu rồi nhưng chưa thành công, dán môi lên yết hầu hần. Cảm nhận yết hầu của hần dưới môi cô khẽ rung.

Thẩm Chiêu Chiêu hơi hé môi, sau đó ngậm lại nơi đó, bên tai bị chính tiếng tim đập thình thịch của mình làm cho phiền lòng không thôi. Cô đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ, yết hầu dưới cánh môi cũng thuận theo động tác của cô khẽ trượt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tình ý không có tạp sắc (1)

Dịch: CP88

Cô muốn gần hắn hơn, tự bản thân đã không giữ lại được chính mình.....

Không phải bị Thẩm Sách ép buộc, mà là chính cô muốn. Đôi môi của Thẩm Chiêu Chiêu rời đi, lại dùng chóp mũi dụi nhẹ yết hầu của hắn, hô hấp nóng rực vây lấy như đang không ngừng dụ dỗ chính mình, vừa muốn cắn một lần nữa, nơi đó đã lần đi, biên độ so với vừa rồi lớn hơn rất nhiều.

Hình ảnh của họ chiếu lên tấm gương, thu hết vào mắt Thẩm Sách.

Bàn tay hắn từ sườn mặt cô trượt xuống, muốn đi xuống dưới ôm lấy cô, thế nhưng lại không muốn phá hỏng bầu không khí hiện tại. Hắn có thể nhìn thấy tất cả qua chiếc gương kia. Nhìn thấy những lọn tóc của cô trượt qua vai mình, nhìn thấy ánh mắt cô đang hướng về phía hắn.

Hô hấp của người đàn ông rơi trên chóp mũi cô, hắn đã vô cùng muốn hôn cô.

Thẩm Chiêu Chiêu lại kìm không được, hai hàng mi khép lại.

Trên người Thẩm Sách có thứ hương vị rất mỏng chỉ thuộc về riêng hắn, pha lẫn trong mùi kem cacao rêu thoang thoảng phát ra là thứ mùi hương vô cùng khó mà ngửi thấy từ những người bình thường, là thứ mùi sau khi hương cháy hết, cạn mà nồng đậm.

Có thứ cảm giác kiệt sức đêm dài đi mãi không đến đoạn cuối, lại có cảm giác kết cục sẽ chỉ có thể là vạn sự hóa thành tro.....

Cô bỗng bị mùi hương đó khiến cho hít thở không thông, cánh môi khẽ run, tuyệt vọng trong nỗ lực muốn vượt qua. Nhưng cảm giác này rất nhanh lại biến mất không còn vết tích, chỉ lưu lại trái tim nặng nề gấp gấp đập từng nhịp: "Anh." Cô có chút không thể kiểm soát gọi hắn.

"Ừ." Vậy mà hắn cũng đáp lại.

"Hình như em.... không thở được. Có chút khó chịu."

Bên ngoài chợt vang lên âm thanh trò chuyện rất nhỏ của mấy người thợ may.

Eo bị hắn ôm lấy, cô theo bản năng đổ người về phía trước, áp người lên lồng ngực hắn. Đây là lần đầu tiên Thẩm Sách ôm cô như thế này, giống như đang thật sự được ôm người anh trai của mình. Thẩm Chiêu Chiêu vòng tay về sau lưng hắn, eo của Thẩm Sách cũng rất nhỏ.

Thẩm Sách đã tạm đặt ý nghĩ muốn thân mật với cô sang một bên, ngón tay tìm kiếm động mạch dưới cổ cô.

Thẩm Chiêu Chiêu hơi buồn, đẩy tay hắn ra.

Vẫn biết là hắn chỉ muốn xem thử nhịp tim của mình, thế nhưng vẫn không muốn để cho hắn động, cứ ôm như thế này thôi cũng quá thoải mái rồi.

Thẩm Chiêu Chiêu lại được dịp để cho tâm tư bay xa, như hương khói lượn lờ, phát tán ra bốn phương tám hướng. Nghĩ đến phòng trà ở tầng hầm, nghĩ đến phòng chiếu phim ở Hồng Kông, sau đó nghĩ, những chỗ đó hình như đều không treo băng hiệu gì cả.

"Anh có tên tự không?" Cô hỏi, "Có thời gian em sẽ viết chữ cho anh, tặng anh."

Thẩm Sách thật lâu không đáp.

Tiếng gõ cửa bên ngoài đánh vỡ tĩnh lặng.

Thợ may ở bên ngoài không thấy người đi ra, hỏi có phải lễ phục không vừa hay không.

Thẩm Chiêu Chiêu muốn đi, bàn tay đặt sau lưng đã khẽ siết lại, không thể nào nhúc nhích. Thẩm Sách nói vọng ra bên ngoài, cho mấy người thợ may đến phòng nghỉ uống trà trước, bên ngoài sau khi đáp lại một tiếng, âm thanh trò chuyện theo đó cũng biến mất.

"Mục Dã." Hắn cúi đầu thấp hơn một chút, chậm rãi nói.

"Mục Dã?" Cô cẩn thận suy nghĩ về cái tên này, "Chú Thẩm thích Chu Vũ Vương?"

Mục Dã mênh mông, xe gỗ đàn hương sáng loáng, là chiến trận của thống soái tam quân, cũng là cuộc chiến Mục Dã vang danh lịch sử của vị Chu Vũ Vương này.

Hắn bắt ngờ sửa lại: "Là 'Dã' trong Thành dã Tiêu Hà(**)."

(*) Chữ "Dã" trong tên tự của Thẩm Sách là "也", Chiêu Chiêu nhầm với "野", Dã, hoang dã đó

À, chữ "Dã" trong tên nhân vật nam9 Mục Dã của bộ Chí Dã - Đình Mặc là "野" này ^^~

(**) "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà" - Thành cũng do Tiêu Hà, bại cũng do Tiêu Hà: Câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, rồi cũng chính Tiêu Hà lập kế đồ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông.

Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng cười nói: "Anh cứ nói "Dã" của đã hứa(*) là được rồi, đơn giản hơn nhiều."

(*) 也许 - cũng có thể là...

Đúng là đơn giản, nhưng hẳn lại thích dùng câu này hơn.

Bởi vì thời ấy thiên hạ có một câu, Thâm Sách hẳn chính là: thành dã Chiêu Chiêu, bại dã Chiêu Chiêu.

Bởi vì Thâm Chiêu Chiêu phải hứng chịu đau đớn người thường không thể chịu được, bị người ta nhục nhã xỉ nhục, bị đẩy vào tình cảnh cừu tử nhất sinh(*). Sông nước rộng lớn đều của Vương, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, cuối cùng cũng đều chỉ như khói mây, Thâm Chiêu Chiêu chết rồi, mọi nỗ lực của hắn đều trở thành vô dụng.

(*) ví dụ trong mười cánh cửa trước mắt thì có 9 cửa là cửa tử, chỉ có duy nhất một cửa sống nằm đâu đó, tình huống vô cùng nguy hiểm

Hắn sớm đã nhìn được kết cục của mình, là mai kia khi vương hầu lưu lạc nơi khói bụi, trước mắt chẳng còn lại gì, tương lai tăm tối mù mịt.

Hắn bây giờ giống như thầy bói xem voi, ếch ngồi đáy giếng. Ông trời đã thiết kế sẵn cho hắn một cái bẫy, ký ức về kiếp trước vẫn là một mớ bong bong, ngày mai sẽ ra sao, tốt hay xấu, đau khổ hay vui vẻ đều không thể đoán trước, đều chỉ đang dựa hết vào một thứ suy luận không có cơ sở.

Như trước đây đối đầu với quân địch, quần hùng tranh giành, thiên hạ năm phần, ngày hôm nay ai là địch ai là bạn, ai sẽ kéo binh đến đánh phá, ai sẽ trở thành đồng minh nhất thời, ngày mai lại là ai ở sau lưng đâm cho một kiếm, đều không thể lường trước được.

"Vì sao lại là "Dã" này?" Rất hiếm thấy, bình thường đều là Dã kia.

"Anh có một.... người em gái ở chi họ xa, ba tuổi học viết chữ, viết Dã kia luôn chê phiền toái, sau đó anh mới đổi lại."

Lại là em gái, còn là họ hàng xa.

Thâm Chiêu Chiêu không quá thoải mái trong lòng, làm như không để tâm hỏi: "Người em họ đó bao nhiêu tuổi rồi?"

Thâm Sách từ trong gương quan sát sắc mặt của cô, nhìn dáng vẻ hắn là không quá khó chịu, bèn hỏi: "Hiện tại rảnh không? Anh đưa em ra ngoài đi dạo, ở nhà bức bối khó chịu."

Cô nhìn ra hắn đang tránh né câu hỏi của mình, trong đầu không nhận được vẽ ra hình ảnh một cô em gái yêu kiều luôn quần quýt quanh hắn không rời nửa bước, buồn bực rút một tờ khăn giấy chà xát mấy đầu tay trên gương. Thâm Sách mở cửa, không nhìn thấy cô đi theo, nhanh chóng hiểu ra.

"Kém anh mười tuổi." Hắn đứng cạnh cửa nói.

Cũng chỉ là một nhóc con mười tuổi, vậy còn được.

Nhưng dù sao hắn như vậy cũng thật quá chiều chuộng cô em họ đó rồi. Thâm Chiêu Chiêu chợt nghĩ đến đám trẻ trong nhà đều vô cùng thích hắn, nhìn thấy là sẽ quần quýt, chưa từng nói hắn hung dữ. Xem ra là hắn đối với trẻ nhỏ đều như vậy, Thâm Chiêu Chiêu liền không nghĩ nhiều nữa.

Hai người coi như kết thúc vấn đề này trong hòa bình, sau đó là cả một ngày bên nhau không rời.

Có người tới gọi hai người đến ăn cơm với trưởng bối, Thâm Sách cho người truyền lời lại, nói họ không có nhà, sau đó đưa cô đi Đài Loan ăn cơm trưa, nhân tiện đi tới bên kia bến tàu Ngự Nhân. Thời tiết khá oi bức, Thâm Chiêu Chiêu lại không mang theo mũ, Thâm Sách bèn mua một chiếc mũ rom ở bên đường đội lên cho cô, khăng khăng muốn đưa cô lên cầu. Thâm Chiêu Chiêu không hiểu, chỉ là một cây cầu lớn bắc ngang mà thôi, có gì hay ho chứ?

Như để giải đáp cho nghi vấn này của cô, phía sau chợt vang lên tiếng của người hướng dẫn viên du lịch nào đó: "Đây là cây cầu tình nhân, mọi người cùng đi đi, biết đâu đi ra được một đoạn nhân duyên thật."

Thâm Chiêu Chiêu nhất thời cảm thấy tiếng sống ở đây cũng không quá khó nghe cho lắm, đưa mắt về phía bến tàu thu nhỏ phía xa sau hàng rào sắt lại càng có thiện cảm, đến cả tia nắng gắt từ mặt trời chiếu xuống xuyên qua vành mũ đậu trên chóp mũi hay cánh môi đều chuyển thành nhiệt độ vừa phải, chỉ khiến lòng người hơi ngứa một chút. Chỉ là vành mũ này chặn lại tầm mắt, bởi vậy cô không thấy được vẻ mặt của Thâm Sách đứng bên cạnh.

Mãi đến khi lòng bàn tay hắn ở góc độ người ngoài không thể nhìn thấy khẽ gãi lên cằm cô.

Buổi tối trở lại Macao, hắn vẫn bên cô không rời. Tuổi của Thâm Chiêu Chiêu không đủ nên không thể vào những khu giải trí chân chính của Macao.

Thâm Sách mời đến hai người chia bài giới nhất, mở một phòng chiều đãi mấy người Thâm Gia Hằng. Như ban đầu ở căn nhà gỗ bên hồ tại Thâm Trạch, lễ nghi của Thâm gia ở Macao cũng không thiếu một phần, trước đó được chiều đãi thế nào thì hiện tại cũng sẽ trả lại y như vậy.

Chỉ là lễ nghi quá đầy đủ, tính toán quá rõ ràng lại trở thành thứ phương thức không nể tình cũng không nể mặt nhất, bởi vì mục đích chính là trả lại sạch sẽ tình cảm.

Người chia bài mở ra một bộ bài mới rồi nhét vào máy chia bài, giữa một chuỗi âm thanh "loạch xoạch" vang lên, Thẩm Chiêu Chiêu ngồi ở góc trong cùng, chống cằm quan sát. Chân Thẩm Sách rất dài, ở dưới bàn mở ra. Ban đầu chân hai người đặt song song nhau, sau đó cô thấy hơi mỏi, bèn dựa vào đùi phải hắn.

Sắc mặt Thẩm Sách không có gì thay đổi, ngón tay khẽ cong lại rồi gõ hai cái lên bàn: "Đổi bài."

Giống như gõ cả lên người cô.

Người chia bài làm theo yêu cầu của hắn, mở một bộ bài mới, lại tiếp tục đặt vào máy chia bài. Nhân khoảng thời gian trống đó, Thẩm Sách đưa tay xuống găm bàn nhắc chân cô lên, để cho cô thoải mái gác lên chân mình.

Thẩm Diễm ngồi cùng bàn không nhìn thấy, Thẩm Gia Hằng cũng không nhìn thấy, nhưng người bung trà rót nước đứng phía sau bọn họ, còn có một người chia bài khác đứng chờ một bên đều thấy rõ.

Thẩm Diễm cầm lên hai lá bài, liếc mắt nhìn: "Di nhỏ có bạn trai rồi? Thấy anh vợ cháu nói vậy."

Cô không hiểu: "Anh vợ?"

"Là người ngày hôm đó đánh quỵên với cậu trẻ," Thẩm Diễm giải thích, "Lương Cẩm Hoa, là anh trai của phu nhân nhà cháu."

"Bàn về vai vế thì phải gọi em một tiếng dì." Thẩm Sách bình tĩnh bổ sung.

Là người kia.

Thẩm Chiêu Chiêu càng không hiểu hơn: "Anh ta nói tôi có bạn trai? Quen biết gì đâu chứ!"

"Cũng không hẳn là anh ấy nói," Thẩm Diễm lắc đầu, cười lịch sự giải thích với Thẩm Chiêu Chiêu, "Là cậu trẻ tiết lộ với người ta."

Thẩm Chiêu Chiêu tròn tròn mắt nhìn Thẩm Sách.

"Từ bao giờ vậy?" Thẩm Gia Hằng ngồi bên trái bọn họ, cũng đặc biệt ngạc nhiên nhìn Thẩm Chiêu Chiêu.

Thẩm Sách đang hỏi người phía sau đưa mình khăn lông ẩm và nước.

"Là..... trước khi đến đây." Thẩm Chiêu Chiêu đáp, không đoán được vì sao Thẩm Sách lại nói như vậy với người nhà.

Cô liếc mắt sang, thấy Thẩm Sách không chút biến sắc nhận khăn lông ẩm lau tay, sau đó lấy gói giấy bạc bọc thuốc bên trong mở ra, cầm lấy hai viên bỏ vào miệng..... có chút không quá chú ý đáp lấy lệ, "Vừa mới thôi, chưa được mấy ngày."

Hắn uống thuốc, có lẽ là có chỗ nào đó không thoải mái.

Chỉ trên lớp giấy bạc đã bị ngón tay hắn che đi, Thẩm Chiêu Chiêu muốn nhìn, hắn lại không cho cô cái cơ hội đó.

"Chú nhỏ là người như thế nào?" Thẩm Diễm cười hỏi.

Thế nào mà đã gọi thành chú nhỏ luôn rồi.

Thẩm Chiêu Chiêu muốn nói lại thôi, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy như có ẩn tình, nhưng thực chất là bởi vì không biết phải trả lời ra làm sao. Đặc biệt là ở tình huống hiện tại, trừ Thẩm Diễm và Thẩm Gia Hằng ra thì toàn bộ người bên trong căn phòng này đều nhìn thấy hành động thân mật của cô và Thẩm Sách, cuộc trò chuyện của bọn họ cũng đã bị mấy người giữ im lặng đứng một bên này nghe được.

Thẩm Sách đón lấy chiếc cốc thủy tinh, dùng nước nuốt thuốc.

"Anh ấy," Thẩm Chiêu Chiêu chậm chạp nói, "Rất cao, lớn lên cũng.... rất đẹp trai, nhìn thì hung dữ nhưng cũng chỉ là con hổ giấy mà thôi, còn thích trêu chọc em."

Thẩm Sách đặt cốc trở về chiếc khay trên tay người phục vụ.

"Anh gặp bao giờ chưa?" Thẩm Gia Hằng hỏi.

"Đương nhiên là chưa," Thẩm Chiêu Chiêu lập tức nói, còn không quên dạn dò Thẩm Diễm, "Đừng nói nghe nghiêm túc như thế, đặc biệt là đừng nói chuyện này ở trước mặt trưởng bối nhé." Nghe ra quá nghiêm túc chín chu, mẹ nhất định sẽ tra hỏi cô.

"Ừ, chuyện này cũng bình thường thôi," thế nhưng Thẩm Gia Hằng lại hiểu sai ý cô, hùa theo, "Ai nói cứ quen bạn trai là phải coi như đinh đã đóng vào ván, định luôn chuyện cả đời được chứ? Nói chuyện hợp nhau thì cứ qua lại cho vui đi."

Thẩm Chiêu Chiêu hết biết phải đáp thế nào, im lặng thu chân về.

Thẩm Sách dùng mắt ra hiệu cho Thẩm Diễm, để hắn mang Thẩm Gia Hằng xuống bên dưới chơi. Thẩm Diễm không nghĩ nhiều, cho là đi nhỏ một rồi nên cậu trẻ mới muốn anh ta đi chiêu đãi người họ hàng xa này. Dễ dàng dùng đôi ba câu lừa được Thẩm Gia Hằng ra ngoài.

Thẩm Sách khẽ gật đầu với người chia bài, xem như là cảm ơn.

Người chia bài cũng gật đầu, mang theo những người khác đi ra.

Người đã đi hết, Thẩm Chiêu Chiêu buồn chán để lại một lá bài, xoay tròn trên tấm khăn trải bàn bằng nhung. Thẩm Sách gác khuỷu tay lên mép bàn bên cạnh, ngón tay thon dài đặt trên tấm vải nhung xanh lục, chỉ nhìn riêng đường nét của mấy khớp xương đó thôi cũng thấy phong lưu vô cùng.

Hắn hơi cúi đầu, nhìn cô xoay lá bài, trong đầu có ý nghĩ hôn hay không hôn không ngừng xoay chuyển. Cuối cùng vẫn là Thẩm Chiêu Chiêu nghiêng đầu hỏi: "Đuổi người đi là vì muốn làm chuyện này sao?"

Hắn cười.

"Không lẽ anh không muốn?" Thẩm Chiêu Chiêu lườm hắn.

"Ừ, anh muốn." Hắn không phủ nhận.

Thế nhưng kiếp trước người ôm hắn ngủ có cái tay luôn không yên phận lấn vào vật áo hắn rõ ràng là cô, mấy ngày trước ở Hồng Kông giờ lại ngón cũ cũng là cô. Nếu nói là muốn, thì cô cũng có muốn vài chút đấy.

Bàn tay đặt dưới gằm bàn của Thẩm Sách đặt lên đầu gối cô.

Thẩm Chiêu Chiêu ngồi im không động. Hắn thỉnh thoảng ghé ra, người rời khỏi bàn. Phía sau lưng nhanh chóng vang lên tiếng mở cửa. Cô khó hiểu quay đầu lại, thế nào lại đi ra ngoài rồi? Rất nhanh, Thẩm Sách cầm một chiếc chăn len màu xám trắng quay lại.

Hắn cầm cổ tay cô kéo qua một bên, sau đó ôm cô đặt trên đùi mình, lấy chiếc chăn lông quần quanh người cô, cuối cùng mới ôm vào ngực. Vừa rồi khi sờ thử đầu gối cô, cảm giác truyền về lòng bàn tay là lạnh lạnh, xem ra nhiệt độ của phòng này đã bị chinh xuống khá thấp.

"Co chân lại." Hắn nói.

Thẩm Chiêu Chiêu sớm đã thấy lạnh rồi, chỉ là không nghĩ sẽ lạnh đến mức này thôi. Cô co chân lên, cuộn người ngồi trong lòng hắn. Thẩm Sách quấn chăn cho cô chặt chẽ không chừa một lỗ hổng, sau đó mới cẩn thận vòng tay ôm lấy cô gái nhỏ phía trước. Thẩm Chiêu Chiêu theo bản năng dựa về sau, lưng qua một lớp chăn áp lên ngực hắn, giống như buổi sáng.

"Anh đối với em không giống như em nghĩ," hắn áp má bên mặt cô, thấp giọng nói, "Dù em có ở với anh cả ngày lẫn đêm, rồi lại yêu cầu anh cả đời này không được động vào em, anh cũng làm được."

Hắn không biết phải nói thế nào để cho cô hiểu, rằng hai người họ khác biệt với những người khác, rằng hắn và những người đàn ông bình thường khác cũng không giống.

Ôm cô như vậy, giống như trước đây khi hai người còn nhỏ, cô gục đầu bên cổ hắn ngáp một cái thật dài; giống như khi hắn cõng cô trên vai, một đường cuốc bộ từ Lâm Hải đến Sài Tang; giống như khi cô lấy chiếc chăn ép lại rồi xếp thành một vòng tròn bao quanh vây lấy hắn và cô, chống lại nỗi sợ hãi với ma quỷ; giống như khi bị tỉnh giấc giữa đêm, cô sẽ ngồi dựa vào cạnh cửa, chờ bên tai vang lên âm thanh khi thanh kiếm của hắn đặt lên sàn nhà, sau đó có vòng tay ôm lấy cô, dỗ cô ngủ.

Giống như mỗi khi cô ngồi trước gương trang điểm, hắn đều sẽ mượn cơ nào đó đến gần ngắm nhìn cô. Hắn đối với vẻ đẹp của Thẩm Chiêu Chiêu không giống như những tên nam nhân tầm thường muốn giữ lấy, chiếm lấy, mà là muốn bảo vệ che chở, giấu đi thật kỹ, tuyệt đối không để cho kẻ khác thấy được rồi nảy sinh ý đồ xấu.

Mà cô mỗi khi nhìn gương hắn đều rất trắng trợn, thường xuyên không hề giấu đi vẻ mặt say mê xuất thần, sau khi hoàn hồn lại sẽ không quá vui vẻ, than hắn được sinh quá tốt, hỏi cho tầu tầu tương lai. Cô đối với hắn mới chính là..... thường xuyên có suy tính trong đầu.

Đây chính là sự khác biệt của họ với những người bình thường khác.

Hắn nghĩ đến đêm hôm đó ở phòng chiếu phim bọn họ đã kết thúc như thế nào.

Cô ương ngạnh muốn cởi hết áo hắn ra, khẳng định phải ôm hắn ngủ. Thẩm Sách tắt điều hòa, nhưng vẫn rất lạnh, cuối cùng bất đắc dĩ đành đi tìm một chiếc chăn bọc lại hai người kín kẽ, ôm lấy nhau nằm trên chiếc ghế sofa lớn ngủ qua một đêm. Cô vẫn là người duy nhất kiếp trước kiếp này hắn đều không thể trêu chọc, cô muốn hôn, hắn trước tiên uống một chén trà cho trơn miệng, cô muốn thò tay vào trong áo, hắn chủ động cởi bỏ cúc vì sợ sẽ khiến cô bức bối chê phiền.....

Nếu như nói tình ý không có tạp sắc, thì cũng không hoàn toàn đúng.

Thẩm Sách ôm eo cô, nơi cổ là hô hấp chân thật nhất chỉ thuộc về mình Thẩm Chiêu Chiêu, nhẹ nhưng kéo dài, quần lấy thứ rung động gấp gáp giấu kín không thể nói ra giữa người đàn ông và người phụ nữ.

Chương 14: Tình ý không có tạp sắc (2)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

"Chính anh vừa nói là muốn, tự mình mâu thuẫn." Cô cố bóc trần hắn.

Thẩm Sách bị giọng điệu của cô chọc cười.

Hắn chỉ muốn nói, là hắn đã từng như vậy, từng một ngón tay của cô cũng không hề chạm tới.

Không phải là không muốn, là không thể.

Chỉ cần là điều gây bất lợi cho em, anh nhất định sẽ không làm. Ôm trong tim một thứ tình yêu mãnh liệt nhưng lại một mực giấu kín, đây không phải chuyện người đàn ông nào cũng có thể làm được. Thậm chí nếu giữa chúng ta chỉ nói tình yêu cũng quá ít ỏi rồi, không chỉ có tình yêu, còn có cả tình thân. Túc niệm của một người có thể khắc sâu đến mức dù đã chết một trăm lần vẫn không thể quên được quá khứ tuyệt đối không thể chỉ dựa vào duy nhất thứ gọi là tình yêu, còn bởi vì là người thân duy nhất. Một người có thể đối với mọi thứ trên đời đều không quan tâm, hết thấy nhớ nhưng đều hóa thành tro bụi, nhưng tuyệt đối không thể mất đi một thứ mà dùng hai từ tình ái cũng khó mà mô tả trọn vẹn.

Nghĩ đến đó, chợt cảm thấy bản thân của trước đây cũng thật vô dụng, giữ không được người yêu, cũng bảo vệ không được người thân.

Sau cùng.... Hắn là hối hận vô cùng cực đi.

"Ừ, anh muốn," Thẩm Sách khẳng định một lần nữa. Hắn là một người đàn ông, đối với người mình yêu không có lý nào lại không muốn được.

Sau đó vừa cười vừa nói: "Mấy lời vừa rồi là vì muốn dỗ dành em thôi."

Thẩm Chiêu Chiêu ngược lại không hề tức giận, còn cười khá vui vẻ.

Cô cũng không ngốc, hai người mấy ngày rồi không hề gặp nhau, câu nói như thế đương nhiên chỉ để nghe ngoài tai, dỗ cô vui.

Hướng Thẩm Sách nhìn tới là tấm kính một chiều. Bên ngoài là hàng cột đèn chiếu sáng khoảng đất rộng phía dưới.

Hai ngày trước hắn còn nghĩ, khi trước cô thông minh là thế, vì sao lại không nhìn ra được tình yêu tha thiết của anh trai mình chứ? Yếu đến mức không dám liên tục trở về Thẩm Trạch, yếu đến mức khi cô tắm rửa sẽ không dám đứng lại lâu. Toàn bộ "không dám" một đời đó của hắn đều là vì cô mà có.

"Nóng rồi?" Hắn sờ nơi da thịt dưới tai cô, chân tóc đã khá ẩm.

Thẩm Chiêu Chiêu "ừm" một tiếng. Tay hắn đang đặt trên động mạch ở cổ cô, da thịt nhảy lên theo nhịp tim không ngừng va vào lòng bàn tay hắn.

Hắn gạt mái tóc cô sang một bên, nhìn bên trong.

Thẩm Chiêu Chiêu ngồi bất động, có loại cảm giác nguy hiểm khi bị mãnh thú nhìn chằm chằm, thứ cảm giác nguy hiểm này cũng quá kích thích, cứ thế đến khi môi hắn đặt lên, cả người lập tức run lên. Hô hấp của Thẩm Sách tụ tập sau vành tai cô, cổ hạ thấp, còn có chiếc cảm thon gầy khẽ lướt qua, cảm giác run rẩy trên người cứ như vậy tới rồi lại đi, đi rồi lại tới.

Như từng lớp sóng vàng lúa mạch trĩu bông lấp lánh dưới vạn dặm mây xa, cả một biển sóng mênh mông xô đến trước mắt, vỗ về linh hồn cô.

"Anh khóa cửa chưa?" Cô liếc mạng kéo lý trí của bản thân quay về.

"Không khóa." Hắn tìm được môi cô.

Thẩm Chiêu Chiêu đánh mắt về phía cánh cửa, dựng thẳng tai nghe ngóng động tĩnh từ bên ngoài truyền vào, thế nhưng vẫn nhớ khi hắn hạ môi xuống khẽ hé miệng ra, để hắn đi vào. Lưỡi hắn đè nặng cô, ép đến cổ họng, khiến Thẩm Chiêu Chiêu có chút vật đáp lại cái hôn của hắn. Nụ hôn này quá mạnh mẽ, hơn nữa còn mang theo hô hấp trầm đục.

"Ngộ nhờ có người đi vào -----"

Hắn cười: "Không có ngộ nhờ."

Nụ hôn kéo dài, chiếc chăn len vốn quấn kín cô, giờ phút này đã rơi rớt tứ phía, Thẩm Chiêu Chiêu ban đầu là ngồi nghiêng, hiện tại đã chuyển thành dạng chân ngồi trên đùi hắn. Nặng rồi lại nhẹ, môi lưỡi quấn quýt không rời.

Nụ hôn kết thúc, cô vẫn còn lưu luyến ép ngón trở lên môi hắn rồi di nhẹ. Chỉ muốn mỗi giây mỗi phút đều có thể yên lặng bên hắn thế này, không phải đi đâu khác nữa.

Cô chú ý đến ánh phản chiếu của chính mình vẫn luôn trong đôi con ngươi của hắn, lại nhìn đôi mắt khép hờ. Đã muốn thử từ rất lâu với đôi mắt ôn nhu nhất trần đời này rồi. Cô muốn hôn, lại chú ý thấy trong mắt Thẩm Sách có đốm sáng chợt hiện rồi biến mất, như hồng nhan lướt qua đập nhẹ lên mặt nước, mà một thoáng này cũng chỉ có cô là nhìn thấy.

Thẩm Sách rũ mi mắt, che đi đôi con ngươi của chính mình.

Thẩm Chiêu Chiêu cúi đầu, cánh môi lần lượt in lên cặp mắt kia một nụ hôn. Giữa hai người sau đó chợt rơi vào tĩnh lặng. Khuôn mặt Thẩm Chiêu Chiêu nóng lên, vùi đầu vào bả vai hắn. Rõ ràng hôn môi phải so với hành động đó của cô thân mật hơn nhiều, nhưng lại có vẻ không hoàn toàn là như vậy. Từ môi truyền đến cảm giác tê dại, bèn cắn vào chính môi mình, muốn dùng cách này tự kiềm chế bản thân. Dù thế nào cũng có cảm giác cô đã làm ra hành động tán tỉnh khó mà tin được với hắn.....

Lại ngước mắt nhìn lên, thấy Thẩm Sách đã mở mắt ra, dáng vẻ giống như cũng bị hành động vừa rồi của cô làm cho mất hồn mất vía.

Cô thủ thi: "Mắt anh đẹp thật đấy."

Thẩm Sách mỉm cười.

Thẩm Chiêu Chiêu lại dụi dụi khuôn mặt mình trên vai hắn một hồi, dần phát hiện ra căn phòng đang tối đi một cách kỳ lạ, còn ngỡ là ảo giác của bản thân. Cô ngẩng đầu nhìn đèn, hình như đúng là đã tối đi thật, vừa muốn hỏi, Thẩm Sách đã ở bên tai cô thấp giọng giải thích: "Không có tiếng nói chuyện là sẽ tối đi."

Thẩm Chiêu Chiêu như đang được chiêm ngưỡng khung cảnh mặt trời lặn, mắt thường đủ thấy, ánh đèn từ màu vàng sáng loáng chuyển thành vàng cam, cuối cùng chuyển qua đỏ ráng chiều.....

"Đỏ ráng chiều là đẹp nhất." Cô ghé vào tai hắn thì thầm.

Nói xong lại hối hận, bởi vì hắn không nhìn thấy.

Nhưng Thẩm Sách vẫn đặc biệt theo lời cô ngước mắt lên nhìn đèn trần.

Hắn đã rất lâu rồi không nhìn thấy màu đỏ, đã từng vì hiếu kỳ đỏ là như thế nào mà dùng loại kính đặc biệt xem thử, tuy nhiên cũng không có mấy cảm giác kinh điển. Sau đó có đoạn thời gian tưởng bối trong nhà thích sưu tầm hồng ngọc, đặt trước mắt hắn chỉ có âm ỉ u tối.

Chưa bao giờ cảm thấy đáng tiếc cho cuộc đời mình vì thiếu đi mất một màu đỏ, trong khoảnh khắc này lại dâng lên bất lực vô cùng tận.

"Cũng chẳng có gì hay cả, anh không cần nhìn làm gì." Thẩm Chiêu Chiêu bị ánh mắt chăm chú đến mức nỗ lực đỏ của hắn làm cho lòng chua xót.

Thẩm Sách bỗng quay mặt lại nhìn cô, trong đôi con ngươi lại phản chiếu hình bóng cô.

Hắn muốn nhìn môi cô, hồi tưởng lại màu môi khi đó rồi đối chiếu tưởng tượng ra ánh đèn đỏ trước mắt. Thế nhưng lục tìm thế nào cũng không ra, không có, mọi thứ đều vẫn như mới ở tại đó, chỉ không có màu đỏ này.

Hắn rũ mi mắt, giấu đi mất mát trong đáy mắt mình, cười nói: "Vẫn không tưởng tượng ra được."

Coi như cuối cùng đã phải nhận thua.

Thật ra ánh sáng trong phòng bởi vì tiếng nói chuyện của hai người mà đã sớm trở lại màu vàng rực rỡ.

Nhưng hắn hoàn toàn không để ý thấy.

Đêm đó, Thẩm Chiêu Chiêu lăn qua lộn lại, vì một chuyện này mà hối hận day dứt cả một đêm.

Trên người Thẩm Sách vốn không nên xuất hiện loại ưu tư "chịu thua" này. Hoặc là chính cô đang tự chuyện bé xé ra to, người mù màu trên thế giới này có nhiều như vậy, cũng không phải bệnh nặng gì. Chỉ là đặt trên người hắn lại cứ khiến lòng người khổ sở.

Sau một ngày, Thẩm Sách lại một lần nữa mất tích không thấy tăm hơi.

Bữa cơm, đến cả chú Thẩm cũng khó hiểu hỏi Thẩm Diễn mấy ngày nay Thẩm Sách đang làm gì vậy, khiến Thẩm Chiêu Chiêu ngồi một bên kinh ngạc

không thôi. Theo lý thuyết, nếu hần đang thay chủ Thẩm gặp mặt xã giao, thì chủ Thẩm nên là người biết rõ nhất.

Buổi tối cô ở phòng chị gái, muốn khiến cho bản thân phân tâm nghĩ đến những chuyện khác, đại loại như, cuộc sống đại học sau này....

Tiếng gõ cửa vang lên đột ngột cắt ngang cuộc trò chuyện của hai chị em.

"Ai thế?" Chị gái hỏi.

"Tôi, Thẩm Diển. Tìm dì nhỏ."

Thẩm Chiêu Chiêu xoay người xuống giường.

Mở cửa đi ra ngoài, Thẩm Diển đứng dưới ánh đèn hành lang vô cùng miễn cưỡng kéo ra một nụ cười hướng về phía cô, ép giọng xuống thấp: "Dì nhỏ có tiện tìm tạm một cái cố xuống dưới với cháu một chuyến không?"

Theo như lý thuyết thì Thẩm Diển sẽ không biết được chuyện của bọn họ.

Nhưng Thẩm Chiêu Chiêu nhìn thấy tia khẩn thiết trong mắt hần, đoán được: gấp lắm rồi, là vì Thẩm Sách.

Thẩm Chiêu Chiêu lập tức cao giọng nói: "Được, chúng ta đi ngay bây giờ."

Thẩm Chiêu Chiêu chỉ mặc bộ đồ ngủ áo ngắn tay quần đùi, tình huống khẩn cấp không có thời gian thay, liền vội đại lấy một chiếc khăn lụa lớn dùng để chống nắng choàng lên người. Hai người đi vào đến thang máy, Thẩm Diển mới nói: "Lần trước là nhờ dì nhỏ lên tiếng khuyên ngăn mới được, bây giờ cũng chỉ nghĩ đến được đi thôi. Dì nhỏ cũng biết, ba ngày nữa là tiệc cưới rồi, cậu trẻ còn là phù rể..... "

"Anh ấy lại đánh quyền nữa?" Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu treo lên.

Thẩm Diển cau mày: "Vội vàng về hiện tại thì có lẽ khó mà tiếp tục làm phù rể. Dì nhỏ cứ ngăn lại trước đã, cháu sẽ tận lực không để cho người trong nhà biết."

"Anh ấy làm sao rồi? Xảy ra chuyện gì khiến tâm trạng không tốt sao?"

"Cháu không biết." Thẩm Diển là không biết thật.

Cửa thang máy vừa mở, Thẩm Chiêu Chiêu không chậm một giây lập tức chạy vụt đi.

Quả nhiên là bên ngoài thang máy của tầng hầm này đã sắp xếp mấy người đàn ông lạ mặt đứng canh, họ đều nhận ra Thẩm Chiêu Chiêu, để cô thuận lợi một đường chạy vào trong. Cô vừa chạy vào đến phòng tập thể hình, âm thanh va chạm nặng nề mà trầm thấp lập tức truyền vào tai. Trên đài, bóng người của hần và vị quyền sư kia đã sớm không thể phân biệt rạch ròi, quyền đánh ra cũng vô cùng nhanh, cô chạy về phía đài quyền, chưa kịp phân biệt đâu là hần, lớn tiếng gọi: "Thẩm Sách!"

Thế nhưng hai người trên đài giống như đều hoàn toàn không nghe thấy, cô chạy đến cạnh đài, tay tóm lấy dây chảo, ánh mắt nhanh chóng quét qua tìm hần.

Trên dây chảo này đều là máu, hai người trên đài cũng vậy, khắp thân thể đều bị máu thấm dẫm. Đúng lúc này Thẩm Sách vung ra quyền đánh cho đối phương lùi lại hai bước, lại đá ra một quyền khác.

"Anh có nghe thấy không?! Thẩm Sách!"

Quyền sư kia bám lấy dây chảo, hai mắt đỏ ngầu, sau nửa giây ổn định đã lại xông về phía Thẩm Sách.

Hai người trước mắt cô đã hoàn toàn mất đi lý trí, Thẩm Chiêu Chiêu phảng phất có thể nhìn thấy máu bắn tung tóe. Không phải đánh đấm xả giận, đây chính là trận thế "cẩn xé" đối phương. Còn để hai người tiếp tục đánh nữa, nhất định sẽ có người trọng thương.

Thẩm Chiêu Chiêu đá dép lê sang một bên, bởi vì gấp gáp muốn nhảy lên đài mà suýt chút nữa ngã nhào. Liền lớn tiếng nói với Thẩm Diển vừa chạy đến: "Giúp tôi một tay!"

Thẩm Diển kéo cô lại: "Quyền sư này là người Thái, ông ta không hiểu tiếng Trung! Quyền cước không có mắt! Dì không thể lên đó, quá nguy hiểm!"

"Nói giúp tôi một tay! Không phải bảo kéo lại!" Thẩm Chiêu Chiêu đột nhiên trở nên nghiêm túc, quay đầu nhìn Thẩm Diển, trong mắt là chắc chắn không được phép nghi ngờ.

Sau đó hất tay anh ta ra, một lần nữa bắt lấy dây chảo, nhảy lên đài quyền.

Dưới chân liên tục rung lên, là hiệu ứng của cuộc chiến kịch liệt trước mắt.

Cô không chút do dự chui qua mấy chiếc dây chảo vây quanh đài: "Còn không dừng lại em sẽ qua đó đấy." Quyền cước mang theo gió quét qua khuôn mặt cô, qua da cô.

Thẩm Chiêu Chiêu nhắm mắt đi về phía trước, không có lấy một giây do dự.

"Cậu trẻ!" Thẩm Diễn mất thấy Thẩm Chiêu Chiêu đã đi đến sát gần, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thẩm Chiêu Chiêu nhắm mắt theo cảm giác tiến về phía trước, cánh tay đột nhiên bị ai đó bắt lấy, sau đó cơ thể đụng phải lồng ngực của người đàn ông.

Còn chưa kịp mở mắt, đột nhiên có một cỗ sức mạnh rất lớn đánh vào lưng của cơ thể ngay phía sau cô, là từ người quyền sư kia. Nhưng đã có tác dụng, quyền sư vừa rồi đã thấy rõ Thẩm Sách đưa tay ôm Thẩm Chiêu Chiêu vào lòng, lập tức lùi về sau, ngừng hẳn lại thể tiến công.

Quyền này cách thân thể hẳn va về phía cô, trái tim Thẩm Chiêu Chiêu cũng theo đó co rút từng đợt.

Đôi mắt cô trong thoáng chốc đỏ lên, mở lớn hết lên: "Nhất định phải như vậy anh mới chịu dừng đúng không?"

Người ôm lấy cô không nhúc nhích, trước mũi cô ngập tràn là mùi mồ hôi lẫn với máu tanh từ trên người hẳn. Cỗ họng tắc nghẹn, lại vì tâm tình kịch liệt lên xuống mà thở hỗn hển. Hẳn chậm rãi xoay mặt qua, khuôn mặt cô qua gò má cô, Thẩm Chiêu Chiêu thoáng ngừng thở, cho đến khi nhìn thấy cả khuôn mặt hẳn đối diện với mình.

Trên trán, ở khóe mắt, thậm chí là trên khóe miệng đều có máu, còn có dấu bầm xanh tím.

Trong đôi mắt kia không có gì cả, không có hình ảnh phản chiếu, đến cả cô cũng không có. Đôi mắt ấy thăm thẳm thăm tới, thậm chí khiến người nhìn vào sẽ dễ dàng sinh ra ảo giác nó sẽ cắn nuốt tất cả những vật thể sống sót xung quanh rồi đưa vào vực sâu vạn trượng của mình.

Thẩm Chiêu Chiêu như đang đối mặt với một người đàn ông xa lạ, người này không giống Thẩm Sách, không phải Thẩm Sách mà cô quen biết.

"Thẩm Sách?" Cô nhẹ giọng gọi hẳn.

Đầu hẳn hơi nghiêng qua, lắng nghe động tĩnh từ phía sau, dáng vẻ giống như lại muốn tiếp tục xông vào trận chiến.

Thẩm Chiêu Chiêu vội vàng kéo tay hẳn, không có lòng dạ nào để tâm đến một thân mồ hôi pha lẫn máu của hẳn, ôm thật chặt: "Anh bình tĩnh lại đi." Cơ bụng, bắp thịt, còn có cơ ngực của Thẩm Sách thắt chặt lại, có lẽ vẫn còn đang trong trạng thái sẵn sàng hỗn chiến.

"Xảy ra chuyện gì? Không vui sao?" Giọng nói cô hết sức dịu dàng, hỏi hẳn, "Chúng ta đi xuống trước có được không?"

Bên trong bầu không khí yên tĩnh chết chóc, Thẩm Chiêu Chiêu phát hiện ra hẳn căn bản là không chú ý thấy cô.

Cô ngẩng đầu, đúng lúc Thẩm Sách hơi rũ mắt xuống, giống như đang muốn xác định cô rốt cuộc là ai.

Thẩm Chiêu Chiêu bị ánh mắt đó của hẳn làm cho hít thở không thông, trái tim co rút, nhưng giọng nói vẫn vô cùng mềm nhẹ: "Không đi xuống cũng được, anh muốn thế nào cũng được."

Thẩm Sách vẫn không trả lời, dù là phản ứng đáp lại nhỏ nhất cũng không có.

Thẩm Chiêu Chiêu lại ôm lấy hẳn.

Nhắm mắt lại, lắng nghe nhịp tim của hẳn, muốn vỗ về hẳn, đồng thời cũng giúp chính mình bình tâm lại. Đã ôm được hẳn, chỉ cần như thế thì sẽ không sao nữa rồi....

Một màn trước mắt này một chút cũng không cảm nhận được cái đẹp, Thẩm Sách một thân đầy thương tích, đôi mắt tích tụ tàn bạo, đầy gai quẩn trên tay đều là máu. Chỉ có thể hình dung về khung cảnh này bằng một từ, quỷ dị. Thẩm Diễn có cảm giác trước mắt là dã thú đã lấy ngoạn con mồi, vốn đang từng miếng từng miếng lớn cắn xé con mồi bỗng nhiên bị một cô gái ôm lấy, con dã thú còn đang ngậm thịt tươi trong miệng kia hiện tại lại đang phân biệt trước mặt có phải là một con mồi khác có thể cắn xé hay không.

Thẩm Chiêu Chiêu đem mặt áp vào bên cổ hẳn, dùng sự thân thuộc ôn nhu nhận thức lẫn nhau.

Một cô gái mới mười tám tuổi, xuất thân là diễn viên múa ba lê, lại còn xinh đẹp như vậy. Ban đầu Thẩm Diễn vốn cho rằng cô thiên về nhóm dịu dàng ôn nhu, sau một thời gian tiếp xúc mới cảm thấy bản thân đang dần tán đồng với Lương Cẩm Hoa, rằng cô là đóa hoa hồng diễm lệ giữa sương bụi dày đặc. Sau tối nay nhận thức lại càng rõ ràng hơn, muốn đến gần đóa hồng diễm lệ có khả năng câu hồn đoạt phách này, nhất định phải cẩn thận bụi gai quẩn dưới chân.

Cô là hoa hồng giấu gai, là bạch ngọc phủ máu.

Người quyền sư kia cũng đã dần bình tĩnh lại, nắm lấy dây chao thở hỗn hển. Tối nay Thẩm Sách thật sự đã động sát tâm, sợ rằng vốn là không thể dừng lại, cũng bởi vì hẳn đang liều mạng, chỉ cần sơ hở một chút sẽ ăn phải sát chiêu hẳn tung ra. Khi trước Thẩm Sách chỉ số tiền lớn mời người quyền sư lớn tuổi đã trải nghiệm hết sự đời này một lần nữa xuống núi cũng bởi là muốn thử phương thức chiến đấu cử tử nhất sinh đặc biệt này của quyền Thái, muốn dùng phương thức nguyên thủy nhất, trên đài không màng sống chết.

Thẩm Chiêu Chiêu có cảm giác ngón tay hẳn thoáng chạm đến cổ, giống như một loại động tác trong vô thức.

Cô bỗng nhiên muốn khóc, một phần nào đó trong ý thức dường như đã nhận biết ra hấn đang kháng cự lại thứ gì đó, tuy loại trực giác này chính cô cũng cảm thấy quá đổi hoang đường, không có căn cứ, nhưng vẫn rất muốn khóc. Muốn nói với hấn, anh, anh mau nhận ra em đi, ôm em một cái, đừng như vậy nữa mà.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tình ý không có tạp sắc (3)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thẩm Chiêu Chiêu ôm hấn, cứ như vậy đứng trên đài hết nửa giờ.

Thẩm Diễm đã cho người đi hết, chỉ để lại chính mình canh chừng giúp bọn họ. Đến đêm khuya, Thẩm Diễm giúp hấn lấy khăn lông ẩm lau khô người, tóc và hai chân đều dùng nước nóng cẩn thận chà rửa qua một lượt, sau đó lại thoa thuốc. Trước khi đi, Thẩm Diễm đứng lại ngoài bức bình phong, thấp giọng hỏi cô: "Hai ngày nay cậu nhỏ đều uống thuốc giảm đau, đi có biết không?"

Hóa ra đó là thuốc giảm đau: "Anh ấy đau ở đâu sao?"

"Thấy nói là đau đầu," Thẩm Diễm vỗ vai cô, "Cháu ở bên ngoài, có việc gì thì cứ gọi."

Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu hiện tại đã hơi ổn định lại, vòng về sau bức bình phong.

Có lẽ là Thẩm Diễm muốn để hấn ngủ một lúc, hoặc là sợ kích thích đến tâm tình của hấn nên đèn cũng không bật, ở một bên đặt thứ có khả năng cung cấp ánh sáng thấp nhất là một cây nến đặt trong chiếc cốc thủy tinh mờ. Hấn hấn đã tỉnh táo hơn nhiều rồi, so với lần trước cô đến giống hệt nhau, duy trì tư thế bất động, đầu khẽ nhấc. Khi trước không cảm thấy, tối nay đối diện với bóng dáng hấn dưới ánh nến được phản chiếu lên bức tường một cái bóng cao vút, trong đầu cô chợt sinh ra thứ ảo giác cơ thể đang bị cuốn vào vòng xoáy của thời gian.

Đặc biệt là khi nơi này có bức bình phong khắc gỗ, có lư hương, còn có ấm nước sôi một bên tỏa ra khói nghi ngút, đến trước mặt Thẩm Sách lại chỉ còn lại một tầng khói trắng nhàn nhạt vàng vắt.

"Đun nước hả? Anh muốn uống trà à?" Thẩm Chiêu Chiêu cố gắng khiến cho giọng nói của mình nhẹ nhất có thể, "Em giúp anh pha?"

Thẩm Chiêu Chiêu đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh hấn, Thẩm Sách giống như theo thói quen đưa cánh tay ra, Thẩm Chiêu Chiêu nhanh chóng nắm gọn trong ngực hấn.

"Muốn em nói chuyện với anh, hay là anh tiếp tục trầm mặc thế này đây?" Cô muốn ở lại bên cạnh hấn, nhưng cũng phải biết là hấn cần cô.

"Anh có lẽ....." Hấn thấp giọng nói, "Sẽ không nói được mấy câu với em."

Giọng nói rất vững vàng, Thẩm Chiêu Chiêu lại có thể yên tâm hơn một chút: "Không sao, dù sao cũng đã muộn rồi."

Nửa người Thẩm Sách chìm trong bóng tối, duy nhất có thể cảm nhận được vật sống chính là Thẩm Chiêu Chiêu nằm trong vòng tay.

Hấn không thể nói với cô, em nhìn trước mắt chúng ta đi, nằm chồng chất ở đó, tứ phía đều là người. Thật ra ngón tay hấn đang run rẩy, chân cũng không thể nào cất bước. Em mau nhìn ở kia, mới chỉ 14 tuổi thôi. Còn có ở đó, một lão binh tóc bạc, có lẽ bởi vì đã bán chính mình để lấy một quan tiền cho cháu nội có thêm mấy ngày cơm no mới bị đẩy ra nơi chiến trường địa ngục.....

Thẩm Sách cuối cùng cũng đã hiểu ra vì sao lão tăng chăm sóc mình khi còn bé luôn miệng nhắc nhở, hóa ra là bởi: người làm tướng, không thể liều mình phải nhớ đến ký ức trước kia.

Một người Tướng quân cần thủ hộ lãnh thổ và tộc nhân của mình, cần thủ hộ người dân, cần ở trên sa trường ép buộc mình phải sống tiếp, không phải định chết thì chính là ta vong. Hiện tại lý do để giết địch đã không còn, thế nhưng toàn bộ cảm giác, xúc cảm, khứu giác khi đâm thủng ngực, chém ngang cổ, chặt đầu đối phương..... hết thảy đều đã trở về.

Toàn bộ đều vô cùng chân thực, mới mẻ giống như chỉ vừa mới xảy ra ngay một giây trước thôi.

.....

Thẩm Sách nhìn xuống lòng bàn tay ướt nhẹp của mình, trên đó có thứ chất lỏng màu vàng xám, tràn kín cả một tay, chỉ cần hơi động một chút là sẽ chảy xuống. Đó là máu.

Hắn rớt cuộc đã hiểu vì sao bản thân lại không thể nhìn thấy màu đỏ.

Dù là đeo vào loại kính đặc biệt, hay là nắm lấy nó trong tay đều không cảm giác được thứ kinh diễm trong lời miêu tả của người khác. Bác sĩ thậm chí đã nói loại căn bệnh mù màu này của hắn sinh ra từ chướng ngại tâm lý, hoàn toàn không có cách nào để giải thích.

Hắn đã không biết rằng đây thực ra là ông trời mở lòng từ bi. Đối với một người bình thường chỉ mới sống hơn hai mươi năm đã được nền văn minh của thời hiện đại rửa sạch tội lỗi, nếu như bỗng nhiên phải nhìn thấy toàn cảnh đêm nay hắn phải nhìn thấy thì e rằng đã sớm hóa điên.

Đột nhiên có cảm giác cánh tay của chính mình nâng lên chém ngang cổ ai đó, lại có thứ chất lỏng phụt về phía hắn, toàn bộ máu nóng trước mắt đều xối lên mặt hắn.

Thẩm Chiêu Chiêu cảm giác cánh tay Thẩm Sách khoác trên người mình bỗng run lên.

"Tay đau lắm hả?" Cô muốn kéo tay hắn qua, kiểm tra xem có phải có vết thương nào hay không.

Thế nhưng Thẩm Sách đã nhanh như cắt rút tay về, không để cho cô tìm hiểu. Sau đó trầm mặc chà xát mấy ngón tay này, giống như trên đó có dính dóp mồ hôi hay gì đó. Thẩm Chiêu Chiêu còn muốn nhìn, hắn lại một lần nữa tránh đi: "Anh khát nước."

Thẩm Chiêu Chiêu xé một túi trà, đổ lá trà vào trong chiếc ấm từ sa(*) nhỏ màu nâu đậm, dùng nước nóng chiêu qua lá trà, sau đó đổ lượt nước này vào thùng gỗ bên cạnh. Lại thêm lượt nước mới, rót ra chén cho hắn, đưa tới.

(*) từ sa là một loại đất sét xuất phát từ vùng Nghi Hưng (Giang Tô, Trung Quốc), có màu tím

Hắn không động đây.

Thẩm Chiêu Chiêu chuyển về bên môi mình thổi đi cho bớt nóng, sau đó đặt bên môi hắn, mắt thấy hắn dùng một hơi uống cạn sạch thì cuống lên: "Còn nóng mà."

Thẩm Sách lấy đi chén trà trên tay cô.

"Về ngủ đi." Hắn không không chế được giọng nói của mình, ánh mắt lại bắt đầu khẽ run.

Nhưng rất nhanh đã rũ mi mắt xuống, không để cô nhìn thấy chính mình đang có dấu hiệu bất thường.

"Anh vừa rồi, vì sao tự nhiên lại..... không vui?" Cô không nghĩ ra được từ ngữ nào đủ thích hợp để hình dung.

"Không vì sao cả," Thẩm Sách mấp máy môi, cốc trà nắm trong tay, tận lực khiến bản thân có thể nói nhiều thêm hai câu, để không phải như lần trước bởi vì không kiểm soát được cơn đau mà khiến cô hiểu lầm rồi không vui, "Khi còn nhỏ..... từng bị bắt cóc, chịu đủ kích quá lớn, đôi lúc sẽ trở nên như vậy."

Thẩm Chiêu Chiêu nghĩ đến câu chuyện Thẩm Gia Hằng từng kể, trầm mặc thật lâu: "Uống thuốc giảm đau cũng là vì chuyện này?"

"Là vấn đề nhỏ thôi," hắn chợt làm động tác nuốt xuống, rất khó thấy, miệng khô khốc, lại bị mùi máu tanh nồng xung quanh không thể nào mở mắt, "Đau đầu, thì thoáng sẽ bị."

Thẩm Sách đã cố gắng hết sức, nhưng làm sao cũng không mở mắt được: "Em không tin, có thể hỏi Thẩm Diễn tìm báo cáo kiểm tra sức khỏe năm ngoái của tôi. Không có gì nghiêm trọng."

Hắn dùng tay đỡ lấy đầu mình, lại dùng ngón tay che đi đôi mắt, một lần nữa thấp giọng thúc giục cô: "Đi ngủ."

Bản năng sâu trong hắn là muốn cô có thể ở lại, nhưng không được, hắn cảm nhận được bản thân đang bắt đầu không bình thường. Sau đó lại nói gì, gọi Thẩm Diễn vào trong, đưa cô lên lầu đều là bản năng. Thẩm Chiêu Chiêu đi rồi, mang theo chút dương khí ít ỏi duy nhất trong căn phòng này đi.

Thẩm Chiêu Chiêu mất ngủ cả một đêm, mang sự kiện hắn bị bắt cóc trong lời kể của anh họ ra tỉ mỉ phân tích mấy lần. Sáu tuổi đã là cái tuổi có thể ghi nhớ mọi chuyện, hơn nữa còn bị giày vò đến mức suýt chút nữa thì mất mạng, thực sự là xảy ra với bất cứ ai cũng sẽ để lại chấn thương tâm lý nghiêm trọng.

Trước trời sáng, tiếng chuông từ điện thoại bàn trong phòng cô vang lên từng đợt, căn đúng lúc Thẩm Chiêu Chiêu đang mơ mơ màng màng mà đánh thức. Thẩm Chiêu Chiêu ngơ ngác mất mấy giây, sau đó mới nhấc ống nghe lên. "Alo?" Cô nhích người lên một chút để lưng tựa vào đầu giường.

Đáp lại chỉ có tiếng tút tút kéo dài, trước khi cô kịp nhận máy đối phương đã cúp mất rồi.

Cô đã nghĩ, trên mặt Thẩm Sách có vết thương, hẳn sẽ tìm một lý do nào đó để không phải làm phù rể. Chỉ là làm thế nào cũng không ngờ tới, đêm đó ở phòng trà chính là lần cuối cùng gặp mặt của cô và Thẩm Sách ở Macao.

Hắn để Thẩm Diễn truyền lời cho cô, nói có công việc cần xử lý, ngày sau sẽ liên hệ.

"Phòng nghiên cứu của anh trai con xảy ra chút chuyện nên phải rời đi gấp." Mẹ cũng giải thích y như vậy.

Chú Thẩm cười nói, đúng là quá đúng lúc, nhưng hạng mục này Thẩm Sách thật sự rất coi trọng, có thể coi như là hạng mục bỏ vốn đầu tư đầu tiên thu lợi nhuận về cho gia tộc của hắn. Nghiên cứu làm giảm độ mặn của nước biển, cũng là chuyện ích nước lợi nhà, dĩ nhiên chú Thẩm sẽ không có lý do để trách móc.

"Màng thẩm thấu, là sản xuất hàng nội địa, kỹ thuật này trước đây vẫn bị người nước ngoài độc quyền," chú Thẩm giải thích cho cô hiểu, "Gần như là phải sang những năm chín mươi chúng ta mới có năng lực sản xuất hàng nội địa. Cái năm bên ấy tổ chức lễ tế tổ, trong nước vừa mới có được một lượng sản xuất."

"Ánh mắt đầu tư không tệ, thiếu niên lão thành," mẹ nói, "Năm em mười tám tuổi mới bắt đầu tiếp xúc với những thứ này."

"Thằng bé trưởng thành rất sớm," chú Thẩm cười nói, "Cũng không giống những đứa nhỏ bình thường khác."

Sau đó là lễ cưới linh đình.

Thẩm công rất cung chiêu mẹ, cũng đặc biệt đến Macao một chuyến, hai nhà Thẩm lần thứ hai gặp mặt, lần này so với trước đó vẫn là trịnh trọng hơn rất nhiều. Bởi vì là lần gặp mặt chính thức của trưởng bối hai nhà, trong khi năm ấy tại lễ tế tổ chỉ có mình Thẩm Sách đại biểu đến tham gia.

Ngày tổ chức tiệc cưới, Thẩm Gia Hằng còn hỏi Thẩm Diễn vì sao Thẩm Sách nói đi liền đi, cũng không chào hỏi một câu: "Không phải là trốn món nợ tình nào đó đấy chứ?" Mấy người đàn ông nói chuyện bông đùa, bầu không khí thoáng chốc trở nên sôi nổi, Thẩm Diễn cười nói: "Ai biết được."

Thẩm Diễn thay vị trí phù rể của hắn, vóc dáng hai người gần tương tự nhau, trang phục sửa lại hơi nhỏ hơn một chút là được rồi.

Toàn bộ hành trình trong một ngày này Thẩm Chiêu Chiêu đều đi cùng Thẩm Diễn, từ đầu đến cuối cũng đều là dáng vẻ hồn không có ở đây. Nghĩ đến người bên cạnh lẽ ra phải là Thẩm Sách, rồi lại nghĩ, vì sao hắn cứ như vậy không có lấy một lời từ biệt đã bỏ đi, vì sao sau đó cũng không hề thấy gọi cho cô.

Một tuần sau tiệc cưới, người trong tòa nhà dần rời đi hết.

Thẩm Chiêu Chiêu cũng không còn lý do nào để ở lại, đặt vé máy bay. Thẩm Diễn biết được tin này, đặc biệt từ nội địa trở về, đích thân đưa cô ra sân bay.

Trước khi đi, Thẩm Chiêu Chiêu vẫn là không nhận được hỏi: "Anh ấy không có điện thoại di động hả?"

"Không lẽ cậu nhỏ chưa cho đi?" Thẩm Diễn hỏi ngược lại, đến cả Thẩm Gia Hằng cũng có mà.

Cô lắc đầu. Hai người từ khi gặp mặt đã ở cùng một chỗ, hoàn toàn không cần đến điện thoại di động, cũng không nghĩ cần có số của đối phương.

Thẩm Diễn khó xử nói: "Nhưng số trước cậu trẻ cũng không dùng nữa rồi, không biết là đổi từ bao giờ....." Chính Thẩm Diễn lúc nói ra câu này cũng cảm thấy sao lại có thể trùng hợp đến thế, nghe thế nào cũng cảm thấy đây là một lời nói dối.

"Vây thôi," Thẩm Chiêu Chiêu cười, "Giúp tôi chuyển lời đến anh ấy, tự mình chăm sóc bản thân cho tốt."

"Cũng không phải sau đó sẽ không gặp lại, nghỉ đông và nghỉ hè tới chơi nhiều một chút."

Thẩm Chiêu Chiêu miễn cưỡng cười cười, lấy từ trong túi xách ra một con rối: "Cái này hai ngày trước đi dạo ở Macao mua được, là cho cháu trai. Có thời gian dẫn nhóc ấy đến Montreal chơi, tôi mời."

"Được." Thẩm Diễn cười nhận lấy.

Kỳ thực chính Thẩm Diễn cũng không đoán ra quan hệ của Thẩm Sách và cô em gái này là như thế nào, giống như thân thiết, lại không giống. Thế nhưng người có thể kéo Thẩm Sách từ trên đài quyền xuống cũng chỉ có cô. Cuối cùng nhìn ra lại cảm thấy Thẩm Sách đối với cô quá mức vô tình, lúc ở bên nhau nhìn thân thiết là như vậy, sau đó nói đi là đi, phương thức liên lạc cũng không hề lại.

Là một người đàn ông, Thẩm Sách thậm chí đã có một suy đoán không quá tốt đẹp trong đầu, chính người cậu trẻ có ngoại hình ưa nhìn này hẳn không quá mờ lòng trong chuyện tình cảm, nếu đã vậy thì vì sao còn ngăm lam thế với người ta? Nhưng cẩn thận nghĩ lại, vẫn cảm thấy Thẩm Sách không phải người như vậy, hẳn đối với người khác luôn rất có chừng mực.

Sau khi lên đại học, Thẩm Chiêu Chiêu bận rộn với việc học của chính mình, không trở về Hồng Kông bên kia nữa. Chú Thẩm còn vì vậy mà gọi điện cho cô, nói cô nếu gặp dịp nghỉ đông và nghỉ hè thì về đó chơi nhiều hơn. Thẩm Chiêu Chiêu đều tìm lý do từ chối, sau đó mỗi lần mẹ cô đến thăm, kể đến chuyện của Thẩm gia ở Macao đều bị cô lảng sang vấn đề khác.

Sau đó đến cả chị gái cũng vụng trộm hỏi cô: "Mẹ hỏi chị có phải em có ý kiến gì với bên kia hay không? Vì sao không muốn quay về đó?"

"Không có," cô đáp, "Mẹ lấy chồng mới nên nghĩ nhiều thôi, có lẽ là vì sợ chính mình lạnh nhạt em."

Bốn năm học đại học, mỗi khi đến dịp Halloween Thẩm Chiêu Chiêu đều sẽ ở nhà chuẩn bị kẹo, trong tư thế sẵn sàng phân phát cho đám trẻ tới cửa đòi quà. Người chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho cô sau khi nhóm lò sưởi cần thận đã rời đi.

Điện thoại di động đặt trên chiếc bàn bên cạnh vang lên, cô đoán là mẹ, liền mở chế độ rảnh tay.

"Đang chuẩn bị kẹo?"

"Vâng."

"Năm nay mẹ có trở lại đây được không?"

"Không được, mẹ có kế hoạch đi chơi rồi."

Sau đó nghe thấy tiếng cười dịu dàng của mẹ, lại nghe mẹ nói với người bên cạnh: "Nói mấy câu với Chiêu Chiêu này."

Thẩm Chiêu Chiêu nghĩ là chú Thẩm, mỗi lần đều sẽ như vậy, đầu tiên là mẹ nói, sau đó sẽ đến chú Thẩm.

Đầu dây bên kia ồn ào náo nhiệt, có tiếng cười, còn có tiếng nói chuyện rôm rả, nhiều người như vậy, có lẽ là đang ở Macao.

Thẩm Chiêu Chiêu bóc một viên kẹo ném thử, còn đang nghĩ sao vẫn không thấy chú Thẩm nói lời nào: "Tin hiệu không tốt à?" Cô tự lẩm bầm.

"Không có."

Trái tim cô tăng tăng co rút.

Hơn ba năm trôi qua, từ tốt nghiệp trung học đến khi sắp hoàn thành bốn năm đại học. Cô ngỡ rằng mình đã trưởng thành, cũng luôn nhủ với chính mình: chẳng sao cả. Trong vô thức, cô lại bóc một viên kẹo mềm, cắn giữa hai hàm răng, thế nhưng răng lại không có cách nào dùng lực, hơn nữa còn đang run lên giống như cơ thể cô.

"Đang chuẩn bị kẹo?" Đây là câu thứ hai của hắn.

Thẩm Chiêu Chiêu còn đang nghĩ, hai tuần lễ khi đó phải chăng chỉ là ảo giác của cô? Sao hắn có thể thần nhiên đến vậy chứ? Thẩm Chiêu Chiêu chợt cảm thấy may mắn vì ở đây không có người ngoài, nghiêng mặt nhìn lửa cháy bập bùng trong lò sưởi, con mắt tựa như bị ngọn lửa thiêu đốt, chưa xót sung phong.

Cô muốn cúp máy.

"Chiêu Chiêu." Hắn gọi cô.

Cô cúi đầu, phát hiện ra bản thân không có cách nào kết thúc cuộc gọi này.

Đù thứ âm thanh ồn ào đầu bên kia dần biến mất, không biết hắn đã đi đâu, Thẩm Chiêu Chiêu nghe được bên kia rất nhỏ bé tiếng hô hấp đè nén chập trùng.

"Nói với anh một câu." Hắn nói.

Thẩm Chiêu Chiêu yên lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn kết thúc cuộc trò chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Gặp lại (1)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Cô bóc hết viên kẹo này đến viên kẹo khác, vừa mềm vừa cứng, ăn đến khi chân răng ắn ắn đau.

Năm ấy rời Macao, cô ngồi trên máy bay cũng mở ra một gói kẹo mua khi ngồi ở sảnh chờ, sau đó bóc hết viên này đến viên khác, ăn từ múi giờ này sang múi giờ khác. Chênh lệch múi giờ ở đây với Macao gần như là ngày đêm đảo lộn, một tháng sau khi từ nơi đó trở về, cô đảo lại phải làm quen với giờ giấc ở chính nơi này, ngày ngủ đêm thức, suốt một tháng đều không ra ngoài.....

(*) Cho những ai tò mò, múi giờ ở Macau là GMT +8, Montreal là GMT -4, cách nhau đúng 12 tiếng

Đã trôi qua lâu thật lâu, lại có một hình ảnh luôn vô cùng rõ ràng trong đầu. Là khi cô mới đến sân bay ở Hồng Kông, hân từ phía sau thành linh đưa tay lên nắm lấy tay cầm của chiếc xe đẩy hành lý, cô quay đầu lại, nhìn thấy hân.

Thắm Chiêu Chiêu vo đám vỏ kẹo lại thành một cục, ném vào thùng rác.

Chuông điện thoại lần thứ hai vang lên, vẫn là mẹ.

Cô không có cách nào từ chối cuộc gọi này, không có lý do. Chuyện giữa hai người trước đó cô vẫn giấu tiết đi, một chút cũng không dám để lộ ra ngoài sáng. Thắm Chiêu Chiêu nhìn chiếc điện thoại kia mấy giây, cuối cùng vẫn cầm lên.

"Sao không trò chuyện với anh trai nhiều một chút?"

"Lâu quá rồi không gặp," Thắm Chiêu Chiêu nâng tay đỡ trán, nhẹ giọng nói, "Cũng không có tiếng nói chung."

Từ khi cô kết thúc cuộc gọi đến bây giờ đã là nửa tiếng đồng hồ, hân vậy mà chỉ mới trả lại điện thoại cho mẹ.

"Anh trai con mới về đến nhà, muốn nói với con mấy câu thôi. Thằng bé cũng là vì muốn chúc mừng con, hiểu chuyện một chút."

Từ trước đến giờ mẹ chưa từng cưỡng bách cô phải làm chuyện gì. Nhưng kỳ lạ là lần này lại một mực muốn cô nói chuyện với Thắm Sách thêm mấy câu.

Điện thoại chuyển sang cho hân, bên kia lại rơi vào trầm mặc. Cô áp lòng bàn tay mình che đi đôi mắt.

"Em phải kết hôn rồi," lần này đôi lại là cô lên tiếng trước, "Hân là anh đã biết?"

Cùi khô trong lò cháy bùng bùng, mang theo từng đốm sáng nhỏ bay lên cao.

Đây không phải chỉ là tin tức, đã sớm bắt đầu giai đoạn trưởng bối hai nhà gặp mặt nói chuyện. Khi trước cô còn ảo tưởng có thể khiến Thắm Sách nghe được tin này rồi hối hận, không đến mức sẽ đến tận đây tìm cô, nhưng ít nhất sẽ gọi điện thoại tới hỏi, dùng loại thái độ nửa thật nửa giả kia của hân mà dò hỏi. Cô thậm chí còn từng tập luyện qua vô số lần trong đầu, chuẩn bị trước vô vàn lời giải thích. Thế nhưng hân đến cả một cuộc gọi đến cũng không có.

"Chiêu Chiêu." Hân muốn can lại không cho cô nói tiếp.

"Là muốn chúc mừng cái này à? Mẹ nói anh muốn chúc mừng em?" Cô nhẹ giọng, cười hỏi.

"Anh vừa mới biết," đầu dây bên kia có tiếng trẻ nhỏ cười đùa, nghĩ đến vừa rồi hân đã cầm điện thoại tránh đi một lần rồi, cũng không tiện một lần nữa tránh đi, chỉ có thể ở giữa bầu không gian ồn ào này nói, "Hôm nay mới biết."

Tin tức công khai như vậy, sao hân có thể chỉ vừa mới biết? Thắm Chiêu Chiêu nghĩ, hân là hân đang muốn ám chỉ với cô, hân không quan tâm đến chuyện riêng của cô.

Nhấn mạnh hai tuần kia cũng chỉ là thứ tình cảm trong nhất thời mắt kiểm soát, là sau khi tốt nghiệp trở về từ Anh bỗng cảm giác buồn chán mới tìm đến cô em gái của mình, đoạn tình cảm anh tình tôi nguyện không đáng kể, từ bây giờ hãy cứ để là một bí mật nhỏ giữa hai người đi.

Tiếng cười đùa của trẻ nhỏ chột gần hơn, sau đó điện thoại bị cướp đi: "Bà di nhỏ!"

Tiếng bé trai chưa vỡ giọng trong trẻo như chuông truyền đến: "Chúng con sẽ lập tức qua đó, con và ba mẹ nữa. Ba nói lúc trước bà di nhỏ đã nói khi con lớn lên sẽ chờ con ở Montreal."

Tâm trạng của Thắm Chiêu Chiêu đang vô cùng bất ổn, lại sợ giọng nói của mình quá mức cứng nhắc sẽ làm tổn thương lòng nhiệt tình của đứa nhỏ, liền nỗ lực bình ổn chính mình, thả mềm giọng xuống nhất có thể: "Bao giờ nhỉ?"

Thắm Diễn thu lại điện thoại, cười giải thích với cô, đám nhỏ nghe được người lớn trò chuyện nên mới ồn ào muốn đi ngay. Thắm Diễn cũng cảm thấy như vậy quá đường đột, bèn nói vừa đúng dịp sinh nhật của thằng bé, nên mới muốn để nó tự mình đến thăm bà di nhỏ ở xa đã gửi quà về, hỏi cô có tiện hay không.

"Dĩ nhiên là được," cô cười, "Khi trước ở Macao cậu cũng là người chăm sóc tôi nhất, tôi sẽ rất vui nếu cả gia đình bên ấy cùng đến."

Sau đó, điện thoại không quay về tay Thẩm Sách nữa.

Trò chuyện kết thúc, cô cầm điện thoại, khuôn mặt bị ánh lửa bập bùng chiếu lên, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía lò sưởi, không hề nhìn thấy ngọn lửa, cũng không thấy được củi than cháy hồng.

Đầu bỗng nhiên đau dữ dội, loại di chứng sau khi tâm tình bị kích thích kịch liệt, hàm răng cũng đau ê ẩm, có lẽ bởi vừa rồi ăn kẹo đã quá dùng sức.

Cô cố gắng không nghĩ sâu đến ý đồ đằng sau của Thẩm Diển. Dù là đúng liên quan đến hắn, cũng đã không còn liên quan đến cô nữa.

Cách một ngày, Thẩm Chiêu Chiêu bắt đầu sắp xếp tiếp đón khách đến thăm nhà.

Những lúc mẹ không có nhà, nơi này cũng chỉ có một dì giúp việc người Hoa tuổi tác đã lớn quanh năm chăm sóc sinh hoạt cho cô, còn lại đều là người giúp việc làm theo giờ, còn có một người thư ký hề có chuyện là sẽ đến tìm mẹ. Cô và thư ký nói chuyện điện thoại, để cô ấy sắp xếp thêm hai người nữa đến. Còn có xe và hướng dẫn viên du lịch tự nhân, hành trình toàn bộ đều đã lên kế hoạch xong xuôi. Làm như vậy nếu như cô rảnh rỗi sẽ tiếp đón họ, không dành ra được thời gian cũng sẽ không phá hỏng kỳ nghỉ này của một nhà ba người.

Ngày máy bay đến đây, cô hoãn lại mọi lịch trình trong ngày, mang theo trái tim như có lửa đốt ngồi xe đi về phía sân bay.

Lúc Thẩm Diển gọi điện thoại báo mình đang ở bên ngoài sân bay, cô vẫn chưa đến nơi, bèn dặn dò anh ta dẫn theo vợ con đi ra ven đường cạnh bãi đỗ xe đón khách chờ mình. Dòng xe nối đuôi nhau xếp vào hàng, đúng lúc gặp phải một đoàn khách đi qua, cô xuống xe, bước chân so với tốc độ của xe còn nhanh hơn.

Đi thẳng theo con đường phía trước, đánh mắt xung quanh tìm mấy người bọn họ.

Sau khi trời tối, ánh sáng từ sân bay chiếu ra càng trở nên bất mắt, cô nhìn dòng người tấp nập qua lại trên con đường trước cửa sân bay phía đối diện. Bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

Thẩm Chiêu Chiêu quay đầu, cánh tay chợt bị kéo lại, giúp cô tránh được một người đẩy xe chờ hành lý đi qua.

Tiếng còi ô tô inh ỏi, tiếng ồn ào của người qua đường lớn tiếng nói chuyện, tiếng ken két của bánh xe va li qua lại ma sát với mặt đất, toàn bộ đều như bị phóng to bên tai. Trong cái lạnh buốt của tiết trời mùa đông, đôi mắt cô dường như cũng đã bị đóng băng lại.....

Vẫn là hắn của khi đó, chỉ có hốc mắt đã sâu hơn, sống mũi cũng cao hơn, là bởi vì tuổi càng lớn hơn mà dần trở nên thành thực. Dù là tướng mạo hay khí chất đều được năm tháng tôi luyện càng trở nên thâm trầm, tuy là vẫn còn sót lại cảm giác quen thuộc chưa từng thay đổi kia.

Vẫn là hắn mỗi khi nhìn cô, đôi môi luôn mím lại, như có lời muốn nói nhưng lại không thể nói ra.

Thẩm Chiêu Chiêu muốn rút tay về, theo bản năng dùng tay đẩy trước ngực hắn. Ngày hôm nay hắn mặc một chiếc áo khoác dạ, bên trong là âu phục thoải mái, bên trong nữa còn có áo sơ mi, tóm lại là cách rất nhiều tầng vải. Thế nhưng bàn tay cô vẫn bị nhíp đập của hắn quán lấy.

Đây là ảo giác, cô vô cùng rõ ràng trong lòng, là ký ức của thân thể cô với hắn.

"Vẫn là cậu trẻ tinh mắt." Thẩm Diển từ phía xa đi tới.

"Bà dì nhỏ." Một đôi tay nhỏ bé theo tiếng gọi ôm lấy cô.

Chóp mũi cậu nhóc đỏ ửng vì cái lạnh. Thẩm Diển đi sau đẩy một xe đựng hành lý, đi bên cạnh là một người phụ nữ đeo kính râm, tóc buộc cao đuôi ngựa, không dễ nói cười tùy tiện, là phu nhân trong tiệc cưới đã gặp một lần của Thẩm Diển, Lương Cẩm San.

"Ồ đây lạnh thật đấy." Thẩm Diển cười với cô.

"Đúng vậy, mọi người đến không đúng lúc rồi," cô cố gắng để cho toàn bộ sự chú ý của mình đều tập trung trên một nhà ba người Thẩm Diển, không liếc hắn thêm một cái nào nữa, "Nếu là mùa thu thì còn có thể đi xem lá phong, hay là ra biển xem cá voi. Nhưng không sao, lần sau trở lại là được."

(*) phòng mn đã quên thì Montreal là ở Canada, nếu ai cũng mê lá phong đặc biệt là phong đỏ như ta thì nên đến đây một lần kkk

Nhân lúc bọn họ chuyển hành lý vào cốp, Thẩm Chiêu Chiêu thấp thòm ngồi vào ghế cạnh tài xế, nói với ông ấy không về khu nhà ở nữa mà đến khách sạn, đổi sang khách sạn.

Cô không thể để Thẩm Sách ở lại nhà mình, tuyệt đối không được.

Tài xế khó hiểu hỏi cô, muốn đổi đến nơi nào?

Thẩm Chiêu Chiêu bảo ông ấy đến Ritz-Carlton, đây là nơi mẹ chuyên dùng để tiếp đãi đối tác kinh doanh, có thể phòng dài hạn. Hiện tại không phải mùa cao điểm, nơi này cũng không phải thường xuyên có du khách lui tới, khẳng định sẽ có phòng trống.

Thẩm Sách chẳng biết đã ngồi lên xe từ bao giờ, ngồi ở hàng ghế thứ hai, ngay sau tài xế. Vị trí này của hai người vừa vận ngoảnh đầu là có thể nhìn thấy đối phương.

Thẩm Chiêu Chiêu tiếp tục dặn dò tài xế, có mấy lần tốc độ không khỏi chậm lại, thật sự hoài nghi Thẩm Sách ngồi phía sau nghe hiểu tiếng Pháp.

"Chúng ta sẽ đi đâu vậy?" Thẩm Diễn cười hỏi, "Mẹ di nói nhà bên này của hai người thiết kế không tệ, mỗi phòng đều có nét đặc trưng riêng, còn là do chính tay di nhỏ thiết kế."

Cô lấy cốc nước trong nhà hồng rồi, tăng một bây giờ rất bận, đành thiết thời bọn họ phải đến khách sạn ở. Lương Cẩm San vẫn rất vui vẻ với sắp xếp này, đi lại không cần kiêng kỵ làm phiền Thẩm Chiêu Chiêu. Hướng dẫn viên du lịch riêng của gia đình kiểm luôn chức vụ tài xế rất thức thời không nói nhiều, được dặn dò thế nào thì làm theo y như vậy.

Xe đi trên đường, cô trước sau đều nhìn ra ngoài cửa sổ xe, chỉ là hình phản chiếu trên đó có thể thấy được một nửa khung cảnh bên trong xe, mà một nửa đó cũng có hắt. Cô không nhìn hắt, nhưng có thể cảm giác được tầm mắt hắt trước sau chưa từng rời khỏi người mình.

Trong lòng dâng lên nỗi bức bối không tên, buồn bức vì chính sự dễ tâm của mình.

Xe đến khách sạn, cậu nhóc vừa được đặt lên giường liền ngủ say. Hai vợ chồng đều nói tạm thời sẽ chưa ra ngoài, khi nào đói sẽ tự tìm xuống nhà ăn dưới tầng, để Thẩm Chiêu Chiêu về trước. Ban đầu cô còn nghĩ sẽ mở cho mình một phòng, nhưng vừa nghĩ đến Thẩm Sách ở sát vách, lập tức dẹp đi cái suy nghĩ này.

Thẩm Diễn đứng một bên nghe điện thoại, rất nhanh lại bỏ xuống, cười nói: "Cậu trẻ nói sẽ đợi đi ở hành lang."

Thẩm Chiêu Chiêu cũng biết tránh không thoát, vừa đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy hắt đứng chờ ở cuối hành lang. Khách đến ở không nhiều, bởi vì là buổi tối nên cũng không có nhân viên dọn vệ sinh đi lại, từ nơi này đến chỗ hắt đứng không gặp chút trở ngại, không có một ai quấy rầy.

Đèn hành lang từ trên cao chiếu xuống, cô đi về phía hắt, một đoạn đường này giống như phải mất đến mấy tiếng mới đi hết.

"Vẫn không chịu nói chuyện với anh?" Hắt hỏi.

Giọng điệu như thể chuyện bọn họ tách ra mới chỉ là tối hôm qua.

Thẩm Chiêu Chiêu giương mắt, nhìn hắt.

Hắt nhìn dáng vẻ đó của cô, lại cười: "Không sao, như thế này cũng đã rất tốt rồi."

Cửa thang máy mở ra, giám đốc khách sạn một tay cầm áo tắm trẻ em, một tay cầm đồ chơi lưu niệm, vừa nhìn là biết đưa đến phòng Thẩm Diễn. Nụ cười trên mặt vốn rất tươi tắn, vừa bước ra khỏi thang máy liền bị bầu không khí giữa hai người đóng băng, vô cùng miễn cưỡng duy trì nụ cười chuyên nghiệp rồi bước nhanh rời đi, không quấy rầy khách cái nhau.

Thẩm Chiêu Chiêu bước vào thang máy, một câu tạm biệt cũng không có.

Thế nhưng hắt đứng phía sau cô đã theo vào: "Cùng ăn cơm tối."

"Nơi này buổi tối không có du khách tìm ăn, bởi vậy không có nhà hàng còn mở cửa." Thẩm Chiêu Chiêu nói, "Giờ này chỉ bằng tìm đến nhà ăn khách sạn."

"Nhất định sẽ có." Hắt nói.

Cô không để biểu hiện của mình lộ ra kháng cự quá mức, như vậy chẳng khác gì thừa nhận bản thân vẫn còn dễ bụng, liền bày ra cái thái độ sao cũng được.

Hắt hỏi giám đốc đại sảnh, được giới thiệu một cửa hàng đồ nướng của Nhật cách đây khoảng chừng năm phút đi bộ. Mùa đông tuyết rơi dày, bảng hiệu "Nhật Bản" màu đỏ rực rỡ trong đêm đen lại càng nổi bật bắt mắt.

Đêm đã về khuya, bên trong chỉ có mấy người sau một ngày dài bận rộn bàn chuyện làm ăn tìm đến đây.

Hai người chiếm trọn một cái bàn lớn, dầu gội lên, ngọn lửa thổi bùng trước mắt hai người.

Nếu là bình thường, những cô gái nhìn thấy một màn này sẽ rất vui vẻ, hào hứng nhưng cũng có chút sợ sệt tránh về sau. Thế nhưng cô gái trước mặt này, dù là ngọn lửa có lớn hơn đến đâu cũng không có lấy một phản ứng dù là nhỏ nhất, chỉ bị ánh lửa tới lần này qua lần khác ép phải nhìn rõ vết thương cũ trên sống mũi hắt, mãi đến khi đầu bếp kết thúc một màn biểu diễn với lửa này.

Hắt lật mở thực đơn, nóng lòng muốn để cô nếm thử toàn bộ các món của nơi đây. Cô gái mặc kimono đứng bên cạnh thậm chí còn phải lên tiếng ám chỉ như vậy là đủ rồi, thế nhưng hắt vẫn cảm thấy không đủ, thế nào cũng không thể đủ.

Cả một bữa cơm, cô đến cả đũa cũng không chạm tới.

Thẩm Sách cũng không ăn, muốn nói với cô mấy câu, lại sợ chọc cô không vui, chỉ có thể ngậm miệng, trầm mặc ngồi bên cạnh uống rượu. Ban đầu Thẩm Chiêu Chiêu còn tưởng rằng hấn cố tình ở trước mặt mình làm như vậy, sau đó dần cảm thấy không đúng, phong cách uống rượu này, nói sao đây? Chính là chỉ có thể thấy được trên người những kẻ nát rượu, hoàn toàn không sợ bị ngộ độc rượu, lao đầu vào mà uống, như thể không hề nghĩ tới ngày mai còn có thể nhìn thấy mặt trời hay không.

Tuy vẫn còn giận hấn, nhưng cũng không giận đến mức muốn nhìn hấn uống đến chết, bèn nhân cơ hội vào phòng rửa tay gọi Thẩm Diễn đến.

Thẩm Diễn vừa nghe thấy một chữ rượu trong câu của cô, liền giống như đã hiểu toàn bộ tình hình, rất nhanh liền có mặt.

Vừa vào cửa, việc làm đầu tiên là để lại chén rượu trong tay Thẩm Sách, sau đó quay đầu nói với Thẩm Chiêu Chiêu: "Đi thanh toán hóa đơn đi, cháu mang người về trước."

Hai người đưa Thẩm Sách về phòng, Lương Cẩm San đã chờ sẵn.

Vừa nhìn hai người liền biết đã có kinh nghiệm xử lý, một người chuẩn bị trà giải rượu, một người khiêng hấn đến một bên bồn tắm, để hấn nôn ra. Thẩm Chiêu Chiêu không dám bỏ đi nữa, đứng bên ngoài nhà tắm, tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong. Một lúc sau Thẩm Diễn đi ra, đôi mắt đỏ ửng liếc nhìn Thẩm Chiêu Chiêu, vốn là muốn hỏi vì sao cô nhìn ra người đang trong tình trạng bất thường rồi mà còn không trực tiếp ngăn.

"Anh đừng trách Chiêu Chiêu," Lương Cẩm San thay cô giải thích, "Cũng không nói trước một tiếng. Hai người họ mấy năm rồi không gặp, có lẽ là di nhỏ tưởng nói chuyện quá vui vẻ nên mới uống nhiều hơn hai chén."

"Nói trước cái gì?" Thẩm Chiêu Chiêu hỏi, cổ họng căng ra khó chịu.

Lương Cẩm San nói: "Mấy năm qua cậu trẻ đều không gặp ai, mẹ cậu trẻ nói bởi vì công việc bận rộn, phòng thí nghiệm mới bắt đầu nên có nhiều vấn đề cần giải quyết, sau đó lại tìm những lý do khác. Cậu trẻ là đích tôn nhỏ tuổi nhất trong gia tộc, cũng là người trưởng bối cũng quý mến nhất. Trước đây mỗi dịp Tết đến đều sẽ về nhà, nhưng hơn ba năm nay lại biệt tăm không thấy người, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, nhưng làm thế nào cũng không nghi ngờ đến lời mẹ ruột của cậu trẻ."

"Mấy ngày trước thật khó mới về được, lại không có mấy thời gian tĩnh táo, hoặc là say rượu, hoặc là uống thuốc an thần ngủ thiếp đi. Ba của cậu trẻ cuống lên đi hỏi phu nhân mới biết, còn nói đây đã là tình trạng tốt nhất, ít nhất là người vẫn còn sống....." Bởi vì trước khi đến đây đã được dặn dò chuyện xấu trong nhà không thể nhiều lời, Lương Cẩm San cố gắng nói ngắn gọn nhất có thể, "Cậu trẻ cũng chỉ mới trở về thôi, chính là cái ngày gọi điện cho di. Mọi người đến tận bây giờ vẫn còn sợ hãi."

"Cậu trẻ nói muốn đến thăm em gái, mọi người mới nghĩ, có thể đưa cậu trẻ đi ra ngoài một thời gian cho khuây khỏa cũng tốt," Lương Cẩm San và Thẩm Diễn là thanh mai trúc mã, cũng coi như là bạn bè nhiều năm với Thẩm Sách, nói xong đôi mắt cũng đã đỏ lên, "Từ khi cậu trẻ sinh ra đã không dễ dàng gì.... thế nào mà muốn một ngày tốt lên lại khó như vậy? Cũng nên đổi sang những ngày tháng tốt đẹp rồi chứ? Vì sao cứ mãi nhìn không thấy dù chỉ là một tia sáng như thế này."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gặp lại (2)

Dịch: CP88

Thẩm Diễn bỗng nói: "Em về với con đi, ngộ nhờ thằng bé tình nguyện tìm em."

Lương Cẩm San đỏ mặt gật đầu, về phòng trước.

Thẩm Diễn ở lại, thu dọn giường cho Thẩm Sách thật gọn gàng.

Bởi vì quần áo anh đã sớm bị nhấn nhúm bẩn thỉu, Thẩm Diễn vừa rời trong nhà tắm đã giúp anh cởi ra. Thẩm Chiêu Chiêu nhìn thấy từ thất lưng xuống đến đùi anh có đủ các loại vết sẹo, có cái giống như vết dao cắt, có cái giống như bị bỏng, còn có dấu vết là bị tàn thuốc đi lên. "Là năm sáu tuổi bị bắt cóc để lại," Thẩm Diễn biết cô đang nhìn cái gì, "Có lẽ bởi vì bọn chúng sợ Thẩm gia không cho đủ tiền chuộc."

Thẩm Diễn lấy chăn đắp cho hấn, lại tắt hết mấy chiếc đèn xung quanh giường.

Sau đó chỉ tay ra phòng khách.

"Cẩm San quá kích động nên có thể nói không rõ ràng, để cháu kể chi tiết cho di. Vốn cũng đã nghĩ trong hai ngày này sẽ tìm cơ hội nói chuyện," Thẩm Diễn đóng cửa phòng ngủ lại, "Di chờ một chút, cháu đi lấy ít đồ, ngay ở đại sảnh thôi." Anh ta quả nhiên đi rất nhanh đã trở lại, trên tay cầm túi hồ sơ.

"Cái này chỉ có cháu và Cẩm San được xem, ba của cậu trẻ cũng không hề biết đến sự tồn tại của nó," Thẩm Diễm đưa túi hồ sơ cho cô, "Mẹ của cậu trẻ khi trước lên tìm tôi, muốn cháu mang cái này cho đi."

Thẩm Chiêu Chiêu muốn mở túi hồ sơ kia xem, nhưng lại không có dũng khí.

Tuy Thẩm Diễm gọi cô một tiếng dì nhỏ, nhưng Thẩm Chiêu Chiêu đối với anh ta bất quá chỉ là một cô gái nhỏ còn chưa tốt nghiệp đại học, mà anh ta là người đàn ông đã có sự nghiệp, cũng đã lập gia thất. Khoảnh khắc cầm túi hồ sơ trong tay, là đã đấu tranh qua một hồi chần chờ không chắc chắn, sợ rằng mẹ của Thẩm Sách vốn chỉ là mong muốn đơn phương, cô gái nhỏ người ta hoàn toàn không cảm kích.

Nhưng sau khi nhìn thấy ngón tay Thẩm Chiêu Chiêu vịn vào trên phần niêm phong của chiếc túi không dám mở ra, đáng vẻ muốn khóc, rốt cuộc anh ta đã tin lời của mẹ Thẩm Sách.

"Lời tiếp theo sau đây đến cả phu nhân nhà cháu cũng không biết. Cô ấy chỉ cho rằng mẹ Thẩm Sách đưa đến thứ này là để cháu và cô ấy có thể toàn tâm toàn ý sóc cho cậu trẻ. Cô ấy cũng không biết chuyện của dì nhỏ và cậu trẻ." Thẩm Diễm là người tâm tư kín đáo, đặc biệt gửi lại đồ ở quầy tiếp tân, chính là để bất cứ lúc nào không có Lương Cẩm San ở đây là có thể lấy ra cho Thẩm Chiêu Chiêu xem.

Anh ta ngồi đối diện Thẩm Chiêu Chiêu, lấy hơi, nhẹ giọng hỏi: "Dì và cậu trẻ có phải từng có một đoạn thời gian yêu nhau hay không?"

Thẩm Chiêu Chiêu bị câu hỏi này của anh ta làm cho sững sờ.

"Đây là suy đoán của cháu và mẹ của cậu trẻ, không tiện nói ra, cũng không liên quan. Trước tiên xin nghe cháu nói đã," Thẩm Diễm chậm rãi nói, "Mấy năm qua cậu trẻ..... tinh thần vô cùng thất thường."

"Có phải say rượu -----"

"Nếu chỉ là say rượu và thuốc an thần thì mọi người cũng không cần phải sợ hãi như vậy. Có rất nhiều lời Cẩm San không thể nói thẳng ra."

Trong đầu cô thoáng hiện lên hình ảnh ở những bệnh viện tâm thần mình đã từng ghé qua, nghĩ đến Thẩm Sách cũng giống như những người kia, hoàn toàn mất đi ý thức của một con người bình thường.....

"Cậu trẻ không nhận ra bất kỳ ai, bao gồm cả dì và cháu, còn có người mẹ mỗi ngày ở bên cạnh chăm sóc. Nếu như dì vẫn không thể tưởng tượng ra, thì có thể liên tưởng đến khung cảnh buổi tối gặp nhau cuối cùng ngày hôm ấy."

Đêm đó Thẩm Diễm đưa Thẩm Chiêu Chiêu về phòng, khi quay lại Thẩm Sách đã bắt đầu trở nên không bình thường.

Hắn nói một thân đều là thương tích và tâm trạng cũng không ổn định này sẽ ảnh hưởng đến tiệc cưới của ba Thẩm, dặn dò Thẩm Diễm lái xe đưa hắn đến chỗ mẹ. Thẩm Diễm cũng sợ trường bối trong nhà hiện tại đều ở đây, một khi nhìn thấy đáng vẻ này của Thẩm Sách sẽ lại giáo huấn hắn, liền nhân lúc còn đêm tối đưa hắn đi. Hai người đi trên đường, hắn nói với Thẩm Diễm, Thẩm Chiêu Chiêu hay suy nghĩ nhiều, nhớ nói cho cô hắn có công việc cần xử lý gấp, ngày sau sẽ liên hệ.

"Cậu trẻ còn an ủi cháu mấy ngày nữa là sẽ khỏe lên thôi, bởi cậu trẻ có kinh nghiệm đối phó với những tình huống này," Thẩm Diễm sẽ không kích động phát khóc như vợ, nhưng hiện tại hồi tưởng lại, nhớ đến đêm đó Thẩm Sách còn không quên an ủi người khác thì vẫn đau lòng không thôi, "Ngày hôm sau cháu thu dọn hành lý ở Macao mang đến cho cậu trẻ, phu nhân nói đã tốt hơn nhiều, sau đó ở phòng thí nghiệm có việc gấp nên vội đi xử lý rồi. Khi ấy cháu cũng không nghĩ nhiều."

Đó là một đêm cuối cùng mọi người nhìn thấy Thẩm Sách, cũng là một đêm cuối cùng hắn tỉnh táo.

Thẩm Diễm chỉ thứ trong tay Thẩm Chiêu Chiêu: "Đây là toàn bộ ghi chép về quá trình trị liệu, không chỉ riêng có tinh thần, mỗi năm đều có ghi chép về các ca cấp cứu. Kỳ lạ là cơ thể cậu trẻ dù kiểm tra thế nào cũng không tìm ra vấn đề, nhưng tìm đã có mấy lần ngừng đập. Sự ý lại vào rượu và thuốc an thần cũng rất thất thường, trong khi cậu trẻ không thể uống rượu trong quá trình trị liệu..... Cảm giác như là, giống như đã hoàn toàn biến thành người khác."

Cả Thẩm Diễm và Lương Cẩm San từ sau khi biết được chân tướng, mấy ngày nay đều ăn không ngon ngủ không yên. Hai vợ chồng đều không hiểu vì sao, giữa lúc chuẩn bị đám cưới tốt đẹp như vậy lại có thể đột nhiên khiến tinh thần một người trở nên thất thường, sau đó còn phải hết lần này đến lần khác đưa lên bàn cấp cứu mới có thể tiếp tục sống sót.

Giọng kể của Thẩm Diễm rõ ràng ở ngay bên tai, nhưng Thẩm Chiêu Chiêu lại cảm thấy lúc xa lúc gần.

Trước mắt cô chỉ có một màu trắng, bị nước mắt che đi tầm nhìn.

"Đây là toàn bộ sự thật." Thẩm Diễm nói.

Hắn tận lực đứng ở vị trí khách quan nhất giữa hai người nói với cô: "Mẹ của cậu trẻ giấu đi chuyện đó cũng là vì muốn giúp con trai chôn vùi đoạn bệnh sử không mấy tốt đẹp này, không nói cho ba của Thẩm Sách, cũng không muốn cho người nhà của dì biết. Người mẹ nào cũng ích kỷ thay con mình, bà ôm hi vọng dì sẽ không tính toán đến bệnh trạng của cậu trẻ, giúp bà ấy chăm sóc con trai. Nhưng cháu đồng ý giao đồ cho dì, chỉ vì muốn nói cho dì biết chân tướng, để dì biết vì sao cậu trẻ đột nhiên biến mất, còn có tình trạng bệnh hiện tại."

"Là người thân trong nhà, cháu có nghĩa vụ toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cậu trẻ, cũng đã chuẩn bị xong xuôi để bất cứ khi nào cũng có thể nghênh tiếp

lần tái phát tiếp theo. Nhưng dĩ, Chiêu Chiêu, thời gian đã qua đi, dĩ không có cái nghĩa vụ này. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ mà thôi."

Thẩm Sách đối với Thẩm Diễm mà nói chính là cậu trẻ, là người nhà, là bạn bè, là thứ tình cảm bồi dưỡng từ nhỏ mọc rễ đến hiện tại đã vô cùng sâu. Năm Thẩm Sách sáu tuổi được chuộc về, chính là nhờ có Thẩm Diễm mười ba tuổi liên tục bên cạnh hắn, ngày ngày ăn cùng nhau ngủ cùng nhau, giúp hắn thoát khỏi đoạn tháng ngày tuổi thơ tự khép kín thất thường của chính mình. Thẩm Diễm đã cùng hắn trải qua lần thứ nhất, mắt thấy hắn phải trải qua tình huống tương tự lần thứ hai, thật sự là cảm xúc lúc này khó có thể nói thành lời, chỉ mình anh ta mới biết được.

Đối với Thẩm Diễm, tuy đúng là Thẩm Sách và Thẩm Chiêu Chiêu từng có tình cảm, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một đoạn tình cảm mơ hồ, hắn là sớm đã bị thời gian xóa nhòa. Hiện tại Thẩm Chiêu Chiêu đã có hôn ước, quan hệ với Thẩm Sách chính là anh em, thật sự không có cách nào để phát triển thêm một lần nữa.

Bởi vậy quan điểm của hắn và mẹ Thẩm Sách hoàn toàn không giống nhau, một đoạn cảm tình kéo dài hai tuần lễ cũng nên kết thúc tại mấy năm trước đi thôi.

"Cậu trẻ không biết toàn bộ những chuyện này, cũng chưa từng xem thứ trong tay dĩ. Bởi vậy chúng ta phải cố gắng ít đề cập đến, cháu sợ sẽ kích thích cậu trẻ tái phát," trước khi Thẩm Diễm đi vào đã để lại một câu nói, "Nếu dĩ nhỏ sợ phải đối mặt với bệnh nhân kiểu này thì ngày mai có thể tìm lý do, học hành bận rộn chẳng hạn, còn lại cứ giao cho cháu."

Thẩm Chiêu Chiêu ngồi một mình trong phòng khách, cô tin tưởng Thẩm Diễm, không có chút nào hoài nghi anh ta, nhưng vẫn lật xem bệnh án trong túi hồ sơ kia, đọc đến một trang cuối cùng.

Trước trời sáng cô mang toàn bộ khăn giấy một gói dùng để lau nước mắt vo tròn vắt lung tung trên ghế sofa và bàn uống nước bỏ đi. Thẩm Diễm muốn quay về xem con, hỏi cô ở lại đây một mình có được không? Không sợ chứ?

Thẩm Chiêu Chiêu lắc đầu, bị hai câu hỏi ngắn gọn này của Thẩm Diễm làm cho lòng khẽ nhói đau: "Anh ấy cũng là người nhà của tôi, sợ cái gì chứ."

Cô ở ngoài phòng khách trông chừng, đến buổi trưa thì không nhịn được mà gục đầu vào cánh tay ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng, có thứ gì đó mềm mại được phủ lên người cô.

Thẩm Chiêu Chiêu ngủ rất nồng, trước đó cũng không muốn ngủ, chỉ là quá mệt, cũng đã khóc quá lâu. Cô bị hành động rất nhỏ này dễ dàng đánh thức, mở mắt ra, trước mắt là Thẩm Sách đang giúp cô đắp chăn. Mái tóc bởi vì mới ngủ dậy mà rối bù, hai hàng lông mày khẽ nhíu. Chiếc chăn bông khá lớn, hắn là mang từ phòng ngủ ra đây. Thẩm Chiêu Chiêu vừa nhìn thấy hắn, nước mắt trực trào ra, thật khó khăn mới có thể miễn cưỡng ép về.

Thẩm Sách kéo chăn bông lên đến ngực cô, lúc này mới phát hiện ra cô đã tỉnh, đôi mắt ngăm trong băng rớt cuộc có độ ẩm.

Thẩm Chiêu Chiêu và hắn nhìn nhau, vài giây mà ngỡ như cả thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng, cô khẽ gọi hắn: "Anh."

Thẩm Sách yên lặng thật lâu, cuối cùng cười cười: "Rượu này uống vào đáng giá."

"Em biết," cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, ôm chăn bông ngồi dậy, "Anh uống rượu là để khiến em mềm lòng."

Hắn gật đầu: "Đúng."

Sau đó bỗng trở nên vui vẻ, mang theo ý cười trên khuôn mặt xoay người đi tìm điện thoại, gọi người mang cơm trưa đến. Giống hệt với tối qua ở cửa hàng đồ nướng, hắn mở thực đơn, sau đó xem hết một lượt. Đêm qua bởi vì còn tức giận trong lòng nên cô mới cảm thấy là hắn cố ý làm như vậy, cố ý đồ đánh cô mở lòng.

Sau khi tình cảnh này lặp lại một lần nữa, mới cảm nhận được tâm ý của hắn. Cũng giống như khi còn ở Hồng Kông, biết cô thích đồ ăn chay, trong tủ lạnh liền hạn không thể bày toàn bộ những nguyên liệu nấu đồ chay có thể mua được.

"Cái này," Thẩm Chiêu Chiêu đi đến cạnh bàn, cùng hắn đối diện, tùy tiện chỉ, phối hợp với hắn, "Cái này nữa."

Thẩm Sách thích nhất là Thẩm Chiêu Chiêu ra yêu cầu cho mình, liền y lời làm theo.

Trong lúc chờ cơm trưa mang đến, Thẩm Sách đi tắm rửa sạch sẽ, đổi sang một thân sơ mi quần dài.

Thẩm Chiêu Chiêu không mang theo vali đến đây nên không thay được quần áo, lúc cô đánh răng không nhịn được kéo chiếc áo lông của mình lên mũi ngửi ngửi, muốn kiểm tra xem có mùi gì hay không. Trong gương, Thẩm Sách từ ngoài cửa lướt qua.

Mấy phút sau, đã thấy hắn cầm một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc áo lông cùng màu vào: "Mặc tạm cái này trước."

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Chiêu Chiêu chính là, hai vợ chồng kia sẽ nhìn thấy cô mặc quần áo của Thẩm Sách.

"Quần áo này bọn họ chưa từng nhìn thấy," hắn như đọc ra suy nghĩ của cô, "Em cứ nói cho người về nhà lấy là xong, dù sao cũng cách đây khá gần."

Thẩm Chiêu Chiêu tiếp lấy, nhẹ giọng hỏi: "Sao anh biết là gần?"

Địa chỉ nhà của cô hẳn đương nhiên rõ ràng hơn ai hết: "Nhà em ở trên núi Hoàng Gia, khách sạn này lại ở ngay dưới chân núi, nếu đi bộ thì mất khoảng nửa tiếng."

"Mẹ em nói với anh?"

Hắn cười cười: "Tự mình tìm hiểu thôi."

Trường đại học của cô, nhà, còn có sơ đồ xung quanh hẳn đã sớm tìm hiểu. Ngay trước khi Thẩm Chiêu Chiêu đến Hồng Kông.

Hắn giúp cô kéo cánh cửa gỗ lại.

Thẩm Chiêu Chiêu vừa mới mở được hai chiếc cúc trên áo lông, đã nghe thấy hắn ở bên ngoài hỏi: "Thẩm Diễm nói với em cái gì rồi?"

"Không nói gì cả, chỉ nói..... không phải anh cố tình phớt lờ em."

Nơi này còn có hơi nước mang theo mùi sữa tắm hoa mai thoang thoảng sau khi hắn tắm rửa lưu lại, Thẩm Chiêu Chiêu đứng giữa màn hơi nước lượn lờ đó chờ đợi, chờ hắn nói tiếp.

"Anh không biết mình lại rời đi lâu như vậy," hắn lại nói, "Vốn tưởng rằng sẽ giống như thời gian bận rộn ở Macao, nhiều nhất là rời đi một, hai ngày. Chiêu Chiêu, anh sẽ không phớt lờ em, chỉ cần anh còn tỉnh táo."

Hắn đơn giản dùng từ "rời đi" để làm nhạt đi toàn bộ những thống khổ từng ấy tháng ngày hắn phải chịu đựng.

"Đã biết," Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu chìm xuống, nhưng vẫn dùng giọng điệu thoải mái dịu dàng nói với anh, "Em chỉ cần biết không phải anh muốn rời khỏi em là được rồi. Anh, chờ em đi ra rồi nói tiếp, tiếng nước át đi rồi không nghe được."

Dù có lời dặn dò của Thẩm Diễm hay không thì cô vẫn biết không thể nhắc lại nhiều lần quãng thời gian đó, bởi nó chẳng khác nào một thứ thuốc kích thích buộc hắn phải nhớ lại những hồi ức chẳng tốt đẹp kia.

Tuy rằng nói như vậy, một hồi lâu sau cô vẫn không cời tiếp cúc trên áo lông, đứng trước cửa gỗ do dự: "Anh còn đó không?"

Hắn vậy mà lại chưa đi thật: "Muốn lấy cái gì hả?"

"Không có." Nhưng có một câu nói đã xếp ở trong lòng từng ấy năm, cô chậm chạp cài lại hai chiếc cúc, đẩy cánh cửa ngăn cách hai người ra.

Quả nhiên Thẩm Sách vẫn không rời khỏi nửa bước, vừa rời đứng ở đâu thì hiện tại y trạng như vậy.

"Có một lời này em muốn hỏi cho rõ ràng," cô nhẹ giọng nói, "Trước đây anh coi em là cái gì?"

Hai người cánh nhau một ngưỡng cửa, bước ra là hắn, bước vào sẽ là cô. Thẩm Chiêu Chiêu nhìn thấy ngón tay hắn hơi động, trong lòng đã nghĩ ra vô số câu trả lời mình có thể sẽ nhận được. Đáp án này cũng quyết định sau đó cô sẽ làm cái gì.

Thẩm Sách cúi đầu, nhìn đôi mắt hạnh dưới hai hàng lông mi dài. Câu hỏi này dường như đã bị cô ở trong lòng hỏi ra vô số lần, mà hắn cũng đã ở trong lòng trả lời cả trăm lần.

"Em gái của anh." Hắn thấp giọng nói.

Thẩm Chiêu Chiêu ngẩn người, lại nghe hắn tiếp tục: "Cũng là người con gái anh yêu."

"Không chỉ có trước đây, bây giờ cũng là như thế."

Còn có một câu khác hẳn không biết phải nói ra như thế nào. Em còn là người thê tử kết tóc của anh nữa, Chiêu Chiêu.

(*) trước đây trong câu hỏi của Chiêu Chiêu là ba năm về trước, còn trước đây trong lời Thẩm Sách, anh còn ám chỉ cả kiếp trước của hai người nữa..

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp lại (3)

Dịch: CP88

Đây là toàn bộ đáp án mà cô mong muốn.

Thắm Chiêu Chiêu bước lên một bước nhỏ, chân đứng trên đường kéo cửa, trên người Thắm Sách có mùi hương giống với trong nhà tắm, mang theo ẩm ướt. Áo sơ mi của hắn cũng vậy, vẫn là mùi hương kia, cũng là mùi hương mà từ sau khi biết được hắn, đã không có một ai có thể giống được.

Cô chọt gục đầu xuống, khuôn mặt kề bên vai hắn, sát với phần da thịt mềm mại vừa ngâm trong nước ấm dưới cổ áo sơ mi: "Anh..... em rất nhớ anh, mỗi ngày đều suy nghĩ, rốt cuộc em đã làm gì sai mới khiến anh không để ý đến em nữa."

Giọt nước mắt trong suốt theo một cái chớp mắt lăn xuống, men theo cổ hắn rơi trên phần da thịt dưới cổ áo.

Bên tai chọt có đôi môi ấm nóng dán lên, mười ngón tay cô bắm trên eo hắn, bị nụ hôn đã lâu không gặp này làm cho hít thở không thông.

Thắm Sách yên tĩnh tại đây, giống như đang chờ cô đáp lại.

Thắm Chiêu Chiêu nhắm mắt, nghiêng đầu tìm hắn.

Trên môi nhanh chóng có ấm áp phủ lên, hắn hôn cô. Thắm Chiêu Chiêu học theo lúc trước, ngâm lấy môi hắn. Hai người đều ở tại giây phút tiếp xúc thân thiết quen thuộc nhất này hơi dừng lại, thân thể chậm chậm nhớ lại đối phương. Thắm Sách nâng mặt cô lên, Thắm Chiêu Chiêu một giây cũng không rời đi, dùng đầu lưỡi dịu dàng thấm ướt môi hắn. Thế nhưng cho đến khi đầu lưỡi hai người quấn lại một chỗ, thứ cảm giác này vẫn vô cùng không chân thực.

Sau eo bị hắn ôm lấy, bàn tay khẽ dùng sức ấn cơ thể cô lên người hắn.

Thắm Chiêu Chiêu run lên, toàn bộ tri giác đều trong một khắc này được phóng đại vô hạn. Cơ bụng Thắm Sách cũng khẽ run, theo từng nhịp thở, theo mỗi lần cơ thể cô nhẹ nhàng chạm vào hắn, Thắm Chiêu Chiêu còn có thể cảm nhận được phập phồng lên xuống trước ngực hắn.

Thắm Chiêu Chiêu nằm trong vòng ôm của hắn, trong tiếng tim đập loạn này không có một chút nào né tránh mà đưa hai tay ra ôm lấy hắn, chôn mặt trong hõm vai hắn, dùng thân thể của chính mình cảm nhận hắn.

Thắm Sách đẩy cô trở về nhà tắm, đưa tay về sau chốt cửa lại.

Tay hắn một lần nữa siết lấy eo cô, thân thể cô một lần nữa ép lên người hắn, lần sau so với lần trước còn chặt chẽ hơn, sát sao hơn.

Đèn sưởi nhà tắm phía sau lưng như mặt trời không ngừng thiêu đốt.

"Anh vẫn không hỏi chuyện hôn ước của em." Cô nằm trong lồng ngực hắn, hỏi.

Không cần hỏi, bởi hắn cảm nhận được cánh tay ôm lấy chính mình đang run rẩy, khoảnh khắc đôi môi chạm tới còn có đáp án cô muốn cho hắn, tất cả đều ở ngay trước mắt thay lời chứng minh của cô. Hôn ước của cô không liên quan gì đến tình cảm, trái tim của Thắm Chiêu Chiêu vẫn còn thuộc về hắn.

"Anh giúp em hủy hôn." Hắn trực tiếp nói.

"Lấy lý do gì đây?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Không cần đến Thắm Sách, cô cũng đã nghĩ đến tự mình đi làm, chỉ là sau khi nghe hắn nói vậy lại muốn biết hắn sẽ làm như thế nào.

"Em là bạn gái của anh."

"Muốn trực tiếp nói với ba anh như vậy?" Cô nhìn hắn, thử đoán xem hắn đang nói đùa hay thật sự nghiêm túc.

"Trước đây bởi vì em quá nhỏ, chỉ mới tốt nghiệp trung học, chúng ta lại mới quen biết được mấy ngày nên anh mới không thể nói thẳng, bây giờ đã không còn cần phải giấu diếm làm gì nữa."

Lúc ấy nếu như khăng khăng muốn nói ra, kết quả nhất định sẽ là làn sóng phản đối mãnh liệt từ trường bố hai nhà. Em gái vừa mới tốt nghiệp trung học, đến Macao ở mấy ngày thôi đã cùng anh trai nói chuyện yêu đương, nói tới không thể tách rời. Dù là đặt ở trong mắt vị trưởng bối nào cũng sẽ coi mối tình của bọn họ là hồ nháo, đặc biệt đối với mẹ cậu Thắm Chiêu Chiêu và ba hắn, sẽ không có lý do nào để thuyết phục bọn họ coi loại tình cảm không có thời gian làm nền tảng này như là tình yêu thật sự, sau đó hắn sẽ xem như chính Thắm Sách không thể tự kiềm chế, mê hoặc cô em gái không có chút kinh nghiệm yêu đương này.

Khi trước hắn đã tính sẽ chờ cô học xong đại học năm nhất, trong khoảng thời gian đó hai người sẽ qua lại thăm hỏi lẫn nhau mấy chuyến, sau đó chọn thời cơ đề công khai. Có thời gian chung đụng làm nền tảng, như vậy sẽ dễ dàng thuyết phục được mẹ cô và ba hắn, chứng minh không phải hắn thấy em gái xinh đẹp mới tùy tiện chiếm tiện nghi.

Thắm Chiêu Chiêu im lặng thò ngón tay gầy nhẹ cổ áo hắn, nụ cười trên môi chưa từng nhạt đi: "Nếu em đã thích người khác thật rồi thì phải làm sao đây?"

Thắm Sách vừa nhìn xuống nụ cười này liền không thể dời mắt đi, cúi thấp hơn một chút nữa nhìn cô.

"Anh sẽ cầu xin em quay lại." Hắn nói.

"Cầu xin?" Cô tưởng tượng không ra bộ dạng hán cầu xin người khác sẽ là như thế nào.

"Đúng, cầu xin em."

Đối với Thẩm Chiêu Chiêu, hán luôn không được bất kỳ một thủ đoạn hay chiêu trò nào. Trước đây cũng cùng lắm là trêu chọc cô vậy thôi. Nếu như có một ngày cô thật sự thay lòng, hán nghĩ mình cũng chỉ có một con đường đó, nằm ở thế yếu, cho cô thấy chân tâm của hán, cầu xin cô quay lại.

Trái tim sau những lời này của hán trở nên nóng hừng hực, cũng mềm vô cùng, Thẩm Chiêu Chiêu thấp giọng nói: "Người có hôn ước kia em chưa gặp bao giờ."

Khi trước sau khi đã xác định xong mối hôn ước này, cô đã hận không thể lập tức để cho hán biết, cũng đã chờ hán đến tìm mình.....

Thế nhưng khi ngày đó đến thật, dù chỉ là một câu đàm đầu hán cô cũng không nở nói.

Năm ba đại học, mẹ Thẩm Chiêu Chiêu hỏi cô, sau khi tốt nghiệp có định hướng gì hay không? Là muốn trở thành người nối nghiệp của mẹ, hay là muốn tự do phát triển? Bởi Thẩm Chiêu Chiêu không giống với Thẩm Gia Hằng và Thẩm Gia Minh, bọn họ đều là cháu ruột, mà cô cùng lắm cũng chỉ là một người cháu họ bên ngoại, sẽ có vô số cặp mắt của trường bối nhìn chằm chằm. Một khi cô muốn đi theo con đường này, nhất định sẽ so với mấy người anh họ gian nan hơn rất nhiều.

Yêu cầu của Thẩm công đối với cô cũng không tính là cao. Đầu tiên là làm được như những người anh họ kia, tiếp nhận sắp đặt trong nhà, lấy lợi ích của gia đình làm tiền đề lựa chọn mối hôn sự, sau đó tiến vào công ty của gia tộc, bắt đầu từ vị trí thấp nhất. Nếu như trước năm cô ba mươi tuổi có thể bàn giao cho họ một cái kết quả tâm phục khẩu phục, thì được rồi.

Tất nhiên là nếu Thẩm Chiêu Chiêu không có cái dã tâm này, thì cứ tự do hưởng thụ cuộc sống cũng không ai nói gì.

Từ nhỏ Thẩm Chiêu Chiêu đã có hứng thú với sự nghiệp của mẹ, cũng vẫn luôn được mẹ hướng theo phương diện này bồi dưỡng. Sau đó đợi Thẩm Sách ba năm, đối với hán đã hoàn toàn hết hi vọng, cũng không muốn tiếp tục nói chuyện luyến ái nữa. So với sống cuộc sống không có mục đích thì chỉ bằng tập trung cho sự nghiệp, sau đó suy nghĩ thêm một thời gian ngắn đã đồng ý rồi.

"Năm tổ chức lễ tế tổ ông họ mời anh lên du thuyền quốc tế đi một vòng, sau đó anh có chuyện gấp không đi được. Gia đình của người đính hôn với em năm đó cũng ở trên du thuyền."

Người kia là con trưởng trong gia đình, hai người cũng từng gửi thư cho nhau một lần, là đối phương chủ động trước, nội dung là: anh ta không có hứng thú với chuyện yêu đương, gấp rút kết hôn là bởi muốn đoạt lấy thực quyền trong nhà, chuẩn bị cho một hạng mục lớn sẽ công bố vào năm sau. Nhưng tuổi của Thẩm Chiêu Chiêu không thích hợp để kết hôn với anh ta. Thậm chí còn kiến nghị cô nhân lúc còn trẻ tuổi hãy chuyên tâm vào học hành và sự nghiệp trước, chờ đến năm ba mươi, bốn mươi rồi hãy suy nghĩ lại.

Thẩm Chiêu Chiêu đọc được, vô cùng tán thưởng, trả lời lại đối phương: cô cũng không có mong đợi gì với tình yêu. Gấp gáp muốn đính hôn là bởi vì muốn sau khi tốt nghiệp sẽ lập tức có thể tiến vào công ty của gia tộc. Nếu đối phương cảm thấy tuổi không hợp thì thôi.

Đối phương cuối cùng hồi âm: chuyện kết hôn nếu như hai bên đã đạt được nhất trí, vậy hán sẽ đứng ra hủy mối hôn ước này.

Người kia quả nhiên rất có chữ tín, nói được là làm được, nhận hết mũi nhọn của lần hủy hôn này về mình.

Chỉ là gia đình đó vẫn không muốn từ bỏ, giới thiệu con trai thứ ra, em trai so với anh quả nhiên tích cực hơn rất nhiều, mấy lần liên lạc muốn hẹn Thẩm Chiêu Chiêu cùng ăn một bữa cơm. Thế nhưng cảm giác của Thẩm Chiêu Chiêu với người em trai này cũng không có gì mới mẻ. Hôn nữa Thẩm gia đã sớm tỏ ra không vừa lòng với người con trai trưởng bên đó, cũng không muốn khiến Thẩm Chiêu Chiêu uất ức, đều nói với cô, tuy là vẫn còn hôn ước, nhưng nếu như đối phương đã bội ước một lần thì Thẩm Chiêu Chiêu cũng có thể lựa chọn lại một lần.

Bởi vậy vừa rồi cô đã nghĩ, chỉ cần Thẩm Sách nói trong lòng hán có cô, vậy hôn ước này chính tay cô sẽ hủy.

Hai người ôm nhau từ khi nhà tắm bị hơi nước phủ kín cho đến khi trên mặt gương đã hoàn toàn trong suốt.

Thẩm Sách lại muốn hôn cô, bị Thẩm Chiêu Chiêu ngăn lại: "Em tắm trước đã, lát nữa Thẩm Diễn sẽ lại qua."

Thẩm Sách nghe lời ra ngoài đóng cửa lại, nhưng mọi sự chú ý của cô vẫn không thể nào rời khỏi người đàn ông chỉ đang đứng cách mình một cánh cửa kia, thậm chí có thể tưởng tượng ra khung cảnh hán đứng bên ngoài nghe mình tắm rửa. Lúc nước dừng, cũng vẫn cảm nhận được hán vẫn còn đứng ngoài đó. Thẩm Chiêu Chiêu mặc chiếc áo sơ mi của hán vào, do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói ra bên ngoài cánh cửa: "Anh tìm giúp em quần áo mặc trong đi, loại trong cùng ấy."

Ngoài cửa, tiếng bước chân rời khỏi rất nhanh, quay lại cũng nhanh.

"Của anh, em mặc vào có lớn quá không?" Cách một cánh cửa, hán hỏi cô.

"Mặc bên trong chắc là không có vấn đề gì nhỉ?"

Cửa kéo ra một cái khe nhỏ, hán đưa chiếc quần lót sẫm màu vào trong.

Thắm Chiêu Chiêu tiếp lấy, lần đầu tiên có nhận thức trực quan, hóa ra lại lớn như vậy. Cô ở trong nhà tắm hết lần này đến lần khác cảm chiếc quần kia dần do, ướm ướm một chút, thật sự là mặc không được rồi. Thôi vậy, nhìn trước một chút, chiều về nhà sẽ thay sau.

Áo sơ mi và áo lông của Thắm Sách cũng rộng, cô mặc ra ngoài, vừa đi vừa xắn tay áo lên hai nách, bị Thắm Sách chăm chú nhìn từ trên xuống dưới mấy lần rồi cuộc không nhìn được lí nhí: "Em không mặc bên trong." Nói xong lại tự mình đỏ mặt.

Thắm Chiêu Chiêu vẫn chưa hủy hôn, đặt được giao ước với Thắm Sách trước tiên sẽ không biểu hiện rõ ràng ở trước mặt đôi vợ chồng kia. Sự phụ nhân của Thắm Diễn sẽ lại nghĩ nhiều, cũng sợ làm người ta khó xử, trở về không biết phải bàn giao thế nào với người trong nhà.

Đứa nhỏ ngủ trưa tỉnh dậy liền qua phòng Thắm Sách âm ỉ một hồi lâu, Lương Cẩm San nhìn thấy tinh thần của Thắm Sách rất tốt, cho rằng là nhờ công lao làm bạn của con trai và Thắm Chiêu Chiêu, liền quay sang bàn bạc với chồng hai ngày nay để cho hai người họ ở bên Thắm Sách nhiều hơn, hẳn sẽ trợ giúp rất nhiều cho việc hồi phục của anh.

Thắm Diễn đã sớm nhìn thấu, nhưng không bóc trần, nhân lúc đứng trước cửa khách sạn chờ xe hỏi Thắm Sách: "Hai người vẫn muốn cùng nhau?"

Thắm Sách cười cười, không phủ nhận.

Thắm Chiêu Chiêu mặc chiếc khoác lông, ôm đứa nhỏ được quần kín cũng tròn lòn như mình, nhìn qua vô cùng vui vẻ, đứng ngoài tấm kính khách sạn chỉ vào đồng hồ chơi bày trong tủ kính: "Mua cho con cái này nhé? Hay là cái đó?"

Cậu nhóc nghịch khăn quàng cổ của cô không kiểm soát được lực tay, Thắm Chiêu Chiêu quay đầu cầu viện Thắm Sách: "Anh, giúp em hạ thấp chiếc khăn xuống." Cậu nhóc siết quá chặt, có chút thở không ra hơi.

Thắm Sách đi đến sau lưng cô, giúp cô tháo lông từng chút từng chút một, ngón tay thì thoảng sẽ trượt nhẹ qua mặt cô.

Thắm Chiêu Chiêu và hẳn nhìn nhau, vẫn còn cảm thấy mình hẳn là đang trong giấc mơ.

Hắn đã về rồi, còn đến nơi cô theo học, khuôn mặt đã bị chiếc khăn choàng lớn che đi một nửa, nhưng vẫn không giấu được ý cười rạng rỡ.

Hắn đứng trong gió lạnh hỏi cô: "Tôi về có định mang theo mấy người bạn anh về không đây?"

"Nhà em..... không đủ phòng cho khách đâu." Cô cố tình nói.

"Nhà em có năm phòng ngủ," hẳn không chút nề nang bóc trần cô, "Nhưng anh cũng không quá kén chọn đâu, ngủ ở thư phòng cũng được."

"Thư phòng không có giường." Cô nhẹ giọng nói.

"Mẹ, ông cậu nhỏ nói tối nay sẽ ở nhà của bà mẹ nhỏ." Cậu nhóc trong lòng cô bỗng hưng phấn lớn tiếng tuyên bố tin mừng này cho hai người bên kia.

"..... Không phải bà mẹ, là bà dì." Lương Cẩm San sửa lại.

Cậu nhóc vốn đã không thích mấy thứ xưng hô phức tạp này, bị mẹ nhắc nhở không khỏi chun mũi.

"Đều như nhau." Thắm Sách nói.

Lương Cẩm San bật cười, nói Thắm Sách dạy xưng hô loạn hết lên như vậy, sau này sẽ phiền lắm.

Thắm Chiêu Chiêu ôm đứa nhỏ không lên tiếng, trước khi lên xe đá hẳn một cái. Sau gáy lập tức bị hẳn đưa tay chọc buồn. Thắm Sách cũng không có ý kiêng kỵ, chỉ là muốn để dần dần, chờ thêm một hai ngày nữa rồi mới cho Lương Cẩm San biết, như vậy cũng không muộn.

Montreal là nơi thích hợp để giải khuây, phần lớn đều nằm rải rác quanh ngọn núi Hoàng Gia này.

Thắm Chiêu Chiêu dẫn tài xế đưa bọn họ lên núi, đến xem Nhà thờ Saint Joseph's. Lương Cẩm San là Kitô hữu, sớm đã muốn đến xem, vừa xuống xe liền nắm tay chồng leo bậc thang lên trên. Giáo đường nằm ở vị trí lưng chừng núi, rất cao, Lương Cẩm San vừa nhìn thấy giáo đường với vòm mái xanh lục phía trước liền phổ cập kiến thức cho Thắm Sách, đây là mái vòm lớn thứ hai trên thế giới, xếp thứ nhất là ở Vatican.

Khi trước Thắm Diễn bởi vì kết hôn với Lương Cẩm San, nên sau đó cũng đã theo tín ngưỡng của cô ấy. Hai vợ chồng dẫn theo con trai leo lên bậc thang, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Thắm Chiêu Chiêu không quá quen thuộc với nơi này, không đi theo hai vợ chồng họ lên trên mà ngồi cáp treo đi xuống.

Nơi này trên dưới có hai giáo đường. Phía trên kia đều rất náo nhiệt, có 5000 cái ống tạo thành một cây đàn organ, có tượng điêu khắc, có tấm kính ngũ sắc rực rỡ. Mà giáo đường phía dưới là một thế giới hoàn toàn khác, yên tĩnh đến kinh người, hiện tại ở đây đang có rất nhiều người đến làm Thánh lễ.

Cô biết ngày hôm nay ở đây sẽ có cảnh tượng như vậy.

Từng hàng từng hàng đứng ngồi hơn trăm người, không một ai gây ra dù chỉ là tiếng động nhỏ nhất, chỉ có vị linh mục mặc chiếc áo trắng dài là có tiết tấu

nói nhỏ. Cô biết hắn là người vô thần, bởi vậy hắn là chưa được nhìn thấy bao giờ.

"Trước đây em đã nghĩ, chờ anh đến tìm em sẽ dẫn anh đến đây." Cô đưa hắn ra ngoài, nhẹ giọng nói.

Thẩm Sách nhìn cô, không biết phải nói gì. Thẩm Chiêu Chiêu không cố tình muốn khiến hắn áy náy, chỉ là muốn nói cho hắn biết những tình cảm trước đây của bản thân đối với hắn mà thôi.

Cô dẫn hắn lên sân thượng của giáo đường, nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh của thành phố.

Sau đó cô chỉ về một hướng: "Nhà em ở phía đó, đi bộ thì mất chừng nửa tiếng."

Nhà của Thẩm Chiêu Chiêu ở trên núi, đi học sẽ phải xuống núi, ngày nào dậy sớm cô sẽ đi bộ đến trường. Bởi vậy đối với cô mà nói, toàn bộ cuộc sống ở nơi này đều quấn quanh ngọn núi mang tên Hoàng Gia, kỳ nghỉ với Thẩm Sách đã lên kế hoạch trong đầu rất lâu trước đây cũng đều vây quanh ngọn núi này.

"Sau khi trở về từ Macao, em đã nghĩ sẽ có một ngày nào đó anh bỗng nhiên xuất hiện, cho em một niềm vui bất ngờ," Thẩm Chiêu Chiêu nhét tay mình vào túi áo hắn, "Nhà em có một phòng chuẩn bị riêng cho anh, chiếu theo căn phòng ở Hồng Kông kia của anh, có thay đổi đi một chút. Bởi vậy hôm qua mới không dám cho anh đến đó."

Mỗi vật dụng đều gần tương tự như thế, tu sửa làm mới mất đến nửa năm, thế nhưng không đợi được hắn đến đã khóa lại. Đến mẹ cô cũng chưa từng được đi vào. Ban đầu khi trang trí cho căn phòng đó, trong đầu đều là về mặt cảm động của hắn khi nhìn thấy, sau đó không đợi được, mỗi lần nhìn đến đều vô cùng hối hận. Sau cũng không còn ôm hi vọng nữa, có oán, càng có tiếc nuối nhiều hơn, bởi không có cơ hội để cho hắn nhìn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tái khẩu quân vô dạng (1)

Dịch: CP88

Gió lớn thổi bay mấy sợi tóc đen mềm của cô, một vài sợi từ trên má cô khẽ lướt qua. Thẩm Chiêu Chiêu nghiêng đầu sang một bên, cẩn thận dắt chỗ tóc này về sau tai. Thẩm Sách nhìn vào mắt, chợt nhớ đến mái tóc mềm mại thả xuống trước đây của cô. Cô đã lớn rồi, sự duyên dáng này càng có cảm giác xâm lược hơn.

Thẩm Chiêu Chiêu thấy Thẩm Sách không nói gì, hơi giương mắt, đối diện với ánh mắt của hắn.

Hắn cũng xò tay vào túi áo, với cô mười ngón tay đan nhau, chỉ một động tác đó thôi cũng đủ khiến trái tim cô thêm một lần loạn nhịp. Ở khách sạn rõ ràng đã hôn nhau đắm đuối là vậy, nhưng mấy năm xa cách đã để tình cảm của họ một lần nữa trở lại cảm giác là ngày đầu tiên.

Cô muốn thu tay, Thẩm Sách lại không thả, trái lại đưa lên bên môi, in lên đó một chuỗi nụ hôn chuồn chuồn nước.

Từ mu bàn tay, đến những ngón tay.

"Nhiều người lắm đấy." Những nơi bị hắn hôn lên tê tê mất cảm giác, cô thu tay về, len lén cuộn lại.

"Vì sao không hôn anh?"

"Hỏi gì cơ?"

"Chuyện mấy năm trước."

"Thẩm Diễn đã nói đại khái....."

"Sáng hôm đó, không, là khi trời còn chưa sáng đã gọi điện cho em," hắn nói, "Hình như em còn chưa tỉnh ngủ, nói: anh, em muốn ngủ, lát nữa gọi lại đi." Hắn cười cười, vẫn nhớ dáng vẻ làm nũng khi chưa tỉnh ngủ của cô.

Thẩm Chiêu Chiêu xoa hai bàn tay vào nhau, động tác hơi mạnh bạo, xoa đến mức mu bàn tay đều đỏ ửng lên mới coi như miễn cưỡng kiềm chế lại được, không để bản thân khóc òa lên.

Sáng sớm hôm đó cô còn nhớ, rõ ràng là đến khi cô nhận, ống nghe đặt bên tai chỉ còn lại tiếng tút dài, người gọi đến đã cúp máy trước khi cô kịp nghe..... Cô cuối cùng cũng đã biết tình thân hắn bắt đầu bất thường từ khi nào rồi, "Em quên mất rồi, sau đó còn nói gì nữa không?"

"Không nói gì cả," về mặt Thẩm Sách có chút bất đắc dĩ, bàn tay đặt trên đầu cô khẽ xoa, "Em bá đạo như vậy, anh sao dám nhiều lời chứ?"

"Cũng đúng." Thẩm Chiêu Chiêu nói chuyện với hân về cuộc gọi không hề tồn tại này, "Vậy anh tìm em là muốn nói gì thế?"

"Không có gì." Hân cũng không nhớ ra.

Cô đề một bên cánh mũi xuống, muốn ép cho chua xót trở về.

Nhưng không ngăn được, thậm chí đã lan đến cả vành mắt.

Thẩm Sách phát hiện ra: "Làm sao thế?"

Cô lắc đầu, Thẩm Sách kéo tay cô đến trước mặt mình: "Sao xoa mãi vậy? Dị ứng hả?"

Cô lại lắc đầu.

"Nói em bá đạo nên không vui?" Hân cúi đầu nhìn cô, "Là con người thì phải nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, thay đổi hay không không quan trọng, nhưng không thể phủ nhận đúng không nào?"

Đây là cái logic gì vậy? Cô đang đau lòng muốn chết nhưng vẫn bị hân thành công chọc cười.

Đúng lúc có một đoàn du khách lên đây, ở nơi này gió vừa lớn vừa lạnh, đám người kia đi tới đi lui, chụp cho nhau vài tấm ảnh kỷ niệm. Náo nhiệt bất ngờ này giống như ông trời cố ý ném xuống cho cô che giấu đi tâm tình của bản thân, cô ôm lấy hân, áp má mình lên lồng ngực rộng mà vững chãi, bàn tay đẩy vạt áo âu phục của hân ra lên lõi vào trong.

Cách một lớp áo sơ mi, thân thể hân theo từng đợt lên xuống chạm vào khuôn mặt cô.

"Anh, em muốn kết hôn."

Không đợi người đàn ông đang được ôm trả lời, cô đã như quyết tâm tăng giọng lên một tông nói: "Anh đến Montreal chính là để làm hòa. Chúng ta không cần phải đến đâu hay đến đó nữa, em muốn kết hôn với anh."

Lời này thật giống như bởi bị kim nén trong lòng quá lâu, mỗi chữ đều đã bị phong hóa thành hòn đá lớn, một lần đập xuống là tiếng rầm rầm vỡ tan.

Theo mỗi chữ phát ra, trái tim cũng co lại một chút.

Người đàn ông được cô ôm vẫn không hề có dấu hiệu trả lời, Thẩm Chiêu Chiêu đợi nửa ngày mới phát hiện ra hai tay hân cũng đã đặt bên eo cô.

Bên trong bầu không khí yên tĩnh này, cô rút cuộc không chờ được câu trả lời, tò mò ngẩng đầu.

Sau đó lại phát hiện đôi mắt hân vậy mà đã đỏ lên.

Trừ một lần đánh mất lý trí trên đài kia, cô chưa từng thấy hân đỏ mắt, phản ứng đầu tiên là kinh hoàng: "Có chỗ nào không thoải mái hả?"

Thẩm Sách hơi nghiêng đầu đi, trốn tránh tầm mắt của cô. Thẩm Chiêu Chiêu còn muốn kiểm tra, Thẩm Sách đã thành linh ôm lấy cô, ấn đầu cô vào ngực mình, cũng đồng thời ngăn cô không thể nhìn thấy đôi mắt đỏ của hân: "Anh là anh em, để em cầu hôn như vậy làm sao được?"

"Đều giống nhau thôi." Cô không muốn lãng phí thời gian.

"Không giống," hân thấp giọng nói, tiếng thở dài rất nhỏ như từ sâu trong cuống họng bị ép ra, rất nhẹ, nhưng rất nặng nề, chất chứa trong đó là vô số những tâm tình phức tạp, "Lần này phải là anh nói mới được."

Thẩm Sách ôm chặt cô.

Lần này? Không lẽ còn có lần trước? Thẩm Chiêu Chiêu luôn cảm thấy ngôn từ của hân rất khó hiểu.

"Anh đồng ý rồi?" Cô bắt được trọng điểm.

Thẩm Sách thật sự bị cô làm cho không biết phải nói gì, đành nghiêm túc gật đầu.

Thẩm Chiêu Chiêu lập tức cười hài lòng, cười xong lại tự mình cảm thấy không ổn, có phải cô biểu hiện ra quá sốt sắng rồi hay không?

Nhưng là cuối cùng vẫn không nhận được cái đầu cười, cười xong lại ôm lấy cánh tay Thẩm Sách: "Chuyện hủy hôn không cần anh phải bận tâm làm gì, em tự hủy được. Hủy xong chúng ta kết hôn, lập tức kết hôn."

Đúng lúc bên cạnh Thẩm Chiêu Chiêu có mấy du khách là người gốc Hoa đi qua, vô tình nghe được lời này thì tròn tròn mắt nhìn cô. Thẩm Chiêu Chiêu nhận ra ánh mắt đó, lại suy xét lại cách dùng từ của mình, ừ, đúng là rất giống như bọn họ đang trong một mối quan hệ không đứng đắn nào đó.

Cô ho khan một tiếng, thu lại ý cười trên khóe miệng, sau đó chỉ tay ra xa, nghiêm túc trình trọng nói: "Giáo đường này là kiến trúc cao nhất ở Montreal,

mỗi lần có thời gian rảnh rỗi em đều chạy đến đây."

Thẩm Sách đoán được lý do cô đột ngột đổi chủ đề, cười, chiều theo chút mẹo vặt của cô: "Vậy chúng ta quay lại nhìn thêm một lần."

Thẩm Chiêu Chiêu kinh ngạc: "Nhìn cái gì cơ?"

"Nhìn nơi hể em rảnh rỗi là lại chạy đến." Hần nói.

Thẩm Sách và cô cứ như vậy quay về chỗ vừa rồi, Thánh lễ cũng đã kết thúc.

Người đã rời đi phân nửa, vị linh mục khoác áo dài trắng chủ trì nghi lễ cũng không còn đây. Cả giáo đường rộng lớn chỉ còn lại mấy người yên lặng ngồi trên mấy dãy ghế dài hẹp màu nâu. Yên lặng, nơi này luôn là yên tĩnh như vậy.

"Chỉ cần không cẩn thận để một âm thanh nhỏ phát ra thôi cũng sẽ giống như đang có người làm chuyện xấu, đúng không?" Cô thì thầm bên tai hần.

"Lát nữa sẽ lại có, ngày hôm nay có mấy lượt như vậy, nhưng anh đã bỏ lỡ mất buổi lễ dùng tiếng Anh này rồi," cô tiếc nuối nói, "Sau đó đều là tiếng Pháp."

Nói xong, lại phát hiện hần đang cười.

Có gì hay mà cười chứ. Thẩm Chiêu Chiêu nhớ lại trước đây hần xem bộ phim tiếng Pháp có phụ đề tiếng Anh trong phòng chiếu phim mini, một lần nữa khẳng định trong lòng hần không biết tiếng Pháp.

Từ khi Thẩm Sách chủ động muốn tham quan, Thẩm Chiêu Chiêu phần chần chừ hơn hần. Giáo đường lớn nơi này cao năm tầng, cô dẫn hần lên tầng trên cùng, cảm giác so với khi đứng bên dưới quả nhiên hoàn toàn không giống nhau. Thẩm Chiêu Chiêu từ cửa lớn lùi về, đưa lưng về phía tấm kính màu sắc rực rỡ đối diện, đưa lưng về phía Cây Thập Tự, từ giữa hai dãy ghế nâu nhỏ hẹp lùi về sau. Bước chân chậm rãi đi lùi, đôi mắt lại nhìn chăm chú Thẩm Sách với bộ âu phục thoải mái đối diện theo cô bước lên, giống như đang bước từng bước về phía cô.

Cô chợt nghĩ, thật giống khung cảnh kết hôn.

Cây đàn organ khổng lồ trên cao đúng lúc tấu lên. Đàn organ là một loại nhạc cụ kỳ lạ, giống như âm thanh truyền đến từ bầu trời, lần đầu tiên nghe được Thẩm Chiêu Chiêu còn ảo giác có đôi tay nào đó đang lấy linh hồn từ trong thể xác của cô đi, dùng đưa lơ lửng, thật lâu mới trở về vị trí cũ.

Mấy người du khách men theo tiếng đàn nhìn về phía đó, chỉ có Thẩm Sách là vẫn còn nhìn cô.

"Phía sau còn có một cái tháp chuông, chỉ cần đánh lên là em ngồi ở nhà cũng nghe được," cô nhẹ giọng, dùng tiếng Trung nói với hần, "Ngày mai anh ở nhà em là sẽ được nghe."

Cặp vợ chồng quay trở lại hội họp cùng hai người.

Thẩm Chiêu Chiêu cảm thấy thời gian cũng gần đủ rồi, quay sang bàn giao với Thẩm Sách: "Anh và bọn họ từ từ đi ra nhé, em gọi điện thoại về nhà báo họ thu dọn trước một chút. Từ từ hăng đi ra, đừng để bọn họ phát hiện ra hôm qua em nói dối đó."

Thẩm Chiêu Chiêu lấy điện thoại ra quơ quơ trước mặt hần, sau đó nhanh chóng chạy mất dạng.

Lương Cẩm San nhìn theo bóng lưng cô, trong lòng thâm cảm khái, khó trách những người anh em trai kia sau khi gặp được Thẩm Chiêu Chiêu đều nhớ mãi không quên. Người ta đã có hôn ước rồi cũng phải đuổi theo đến tận nơi lấy lòng. Thẩm Chiêu Chiêu có lẽ chính là cô gái xinh đẹp nhất trong những cô gái cô ấy từng gặp, càng lớn thì vẻ đẹp kia lại càng có tính xâm lược hơn, thứ chiếm lấy cũng không phải là đôi mắt, mà là trái tim. Chính cô ấy mỗi lần gặp mặt, kính điểm sau đó sẽ lưu lại đến mấy ngày sau.

Lương Cẩm San quay sang nói với chồng: "Khó trách từ nhỏ cô ấy đã được đưa sang đây học. Người Âu Mỹ sẽ không cảm thấy cô ấy quá xinh đẹp, nếu là ở trong nước, từ nhỏ đã xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ bị theo đuổi đến lớn, cũng dễ phải chịu thiệt thòi."

"Đúng là đã cân nhắc đến chuyện này. Còn có một lý do khác là mẹ di nhỏ coi cô ấy là người nối nghiệp của mình mà bồi dưỡng, sợ được mọi người xung quanh quá quan tâm sẽ khiến tính tình trở nên kiêu căng, không biết nỗ lực. Cũng sợ người theo đuổi nhiều sẽ khiến khái niệm về giới tính trong nhận thức của cô ấy nặng hơn," Thẩm Diễn từng nghe ba của Thẩm Sách nói đến chuyện này, "Phía Thẩm gia bọn họ với việc bồi dưỡng thế hệ sau không hề phân biệt giới tính, con trai có hề mềm yếu ôn nhu, nữ giới cũng có thể cứng rắn dã tâm. Thẩm công ghét nhất chính là cứ phải con trai thì sẽ nâng lên đến trời, con gái thì phải chăm chăm nghĩ đến chuyện gia đình con cái."

"Vậy sao còn muốn giúp di nhỏ tìm mối hôn sự?"

"Yêu cầu của người nối nghiệp. Gia đình bọn họ rất lớn, thế hệ hiện tại có khoảng một trăm người, cháu trai ruột còn lên đến hai mươi mấy người, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có bốn, năm người là có thể đi vào tầng quản lý trung tâm. Là nguyên tắc công bằng thôi, mang về được nhiều lợi ích hơn những người khác chính là minh chứng cho cống hiến của người đó với gia tộc. Nếu như cái gì cũng không cần thì lại khác, sẽ không có ai rảnh mà quan tâm"

Thẩm Chiêu Chiêu quay về xe, nói mình muốn gọi một cuộc điện thoại quan trọng, để cho tài xế tạm thời đi xuống.

Chỗ cô hiện tại là gần cuối chiều, vậy nên ở bên mẹ sẽ là thời gian thức dậy, gọi điện bây giờ là thích hợp nhất. Đầu bên kia rất nhanh liền bắt máy, mẹ

trước tiên hỏi về tình trạng sức khỏe của Thẩm Sách, Thẩm Chiêu Chiêu cũng cố gắng chỉ tìm chỗ tốt nói ra.

Cô nhìn điện thoại, đợi đến khi trái tim hoàn toàn bình tĩnh lại mới nói: "Mẹ, con muốn hủy hôn."

Bên kia không hề bất ngờ, cười trả lời: "Được, để mẹ đi nói chuyện."

Từ chỗ này của Thẩm Chiêu Chiêu, thông qua kính chắn gió phía trước xe có thể nhìn thấy đoạn cuối bậc thang từ giáo đường. Có rất nhiều người đang đi xuống, cô chăm chú quan sát từng cái bóng đen, đoán xem đâu là Thẩm Sách: "Con cũng sẽ không tiếp quản công việc của mẹ nữa."

Mẹ cô nghe được thì yên lặng mất nửa ngày, có lẽ là để tiêu hóa quyết định quá mức đột ngột này của cô, cuối cùng dịu dàng lên tiếng, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Chiêu Chiêu toại nguyện tìm thấy Thẩm Sách ở phía xa, đang ôm cậu nhóc nhà Thẩm Diễn trong lòng: "Có một người, con muốn kết hôn với anh ấy, cũng nguyện ý vì anh ấy từ bỏ."

Cuối cùng cô nói: "Con cái gì cũng không cần nữa."

Hủy hôn cần có thời gian, còn cả việc đột ngột từ bỏ sự nghiệp của mẹ cũng là đại sự. Cô đã trưởng thành, cũng biết sẽ phải phụ trách cho toàn bộ những quyết định của bản thân, sau đó còn phải đích thân đến gặp Thẩm công nói chuyện. Dù sao lúc đầu cũng là tự cô tỏ thái độ, còn nói không có hứng thú với mấy chuyện luyến ái mà chỉ muốn một lòng tập trung cho sự nghiệp, trở thành người cháu họ hàng xa hy hữu đến tranh quyền thừa kế, bây giờ nói bỏ liên bỏ, ít nhất cũng phải có một cái bàn giao.

"Tôi rồi nói tiếp nhé mẹ..... đám người anh trai đến rồi, phải đưa họ về trước." Sau đó kết thúc cuộc trò chuyện chóng vánh này.

Thẩm Chiêu Chiêu đẩy cửa xe ra, gió lạnh từ bên ngoài thành linh ập đến khiến cô hơi rụt người lại. Cô quay sang cười cười với cặp vợ chồng kia, lại cố tình lảng tránh ánh mắt của Thẩm Sách. Cậu nhóc vừa lên xe liền lập tức nhào vào lòng cô, Thẩm Chiêu Chiêu mở hai vạt áo khoác bọc lấy đứa nhỏ, sau đó nói tài xế đưa họ về nhà.

Nhà của Thẩm Chiêu Chiêu ở ngay sườn núi Hoàng Gia, xây vào khoảng năm 1920, xung quanh đều là những kiến trúc mang theo phong cách Châu Âu, hai bên con đường lên núi là rừng cây rậm rạp.

Mấy người Thẩm Sách đều theo học ở Anh, mấy kiến trúc kiểu này với bọn họ cũng không phải có gì quá mới mẻ, mãi đến khi bước vào nhà cô, thấy được trang trí nơi này mới tỏ ra kinh ngạc mang theo ánh mắt thương thức.

Thẩm Chiêu Chiêu không thích mấy thứ đồ trang trí quá đơn giản, đều là dùng đồ cổ trang trí cho căn nhà, tranh sơn dầu đâu đâu cũng có, treo kín các bức tường, khách đến chơi dù là ngồi ở đâu cũng đảm bảo có thể dành ra cả nửa ngày chỉ để thưởng thưởng đồ vật trang trí bốn phía xung quanh. Trên ghế sofa và thảm trải nhà cũng xếp đầy gối tựa.

"Ở một nơi lạnh như nơi đây ít nhất cũng phải khiến cho căn nhà đầy ắp như vậy, phóng mắt nhìn đi đều là màu sắc rực rỡ, ấm áp như nhà của mình." Thẩm Diễn rất thích thú nơi này, đi thăm thú từng căn phòng một, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng bị khóa.

"Đây là..... phòng ngủ cho anh trai." Thẩm Chiêu Chiêu giải thích.

Thẩm Diễn không cam tâm, muốn vào xem.

"Phòng của tôi, cậu xem làm cái gì?" Thẩm Sách đứng sau Thẩm Diễn nói.

Trực giác Thẩm Diễn mách bảo nơi này nhất định có vấn đề, giống như quan hệ của hai người bên cạnh này vậy, thế nhưng lại không thể nói ra.

Anh ta gật đầu, ném cho Thẩm Sách một cái vẻ mặt "Tiểu tử nguoi đúng là đang đùa với lửa", sau đó rời đi. Anh ta không quá muốn hai người nói lại mối lương duyên này, cũng là thật lòng muốn bọn họ suy nghĩ lại, hai cái ả Thẩm gia, muốn đi qua cũng phải lột xuống mấy lớp da. Rõ ràng điều kiện của hai người đều tốt như vậy, không thiếu đối tượng kết hôn ưu tú cho họ lựa chọn, thế nhưng cuối cùng đều khẳng khái muốn chọn đối tượng khó khăn nhất này.

Thẩm Chiêu Chiêu lấy chìa khóa từ trong túi tra vào ổ, xoay nửa vòng.

Cạch một tiếng. Cô giống như đang tặng cho hân một món quà vô cùng thịnh trọng, cầm lấy hai ngón tay hân, đẩy cánh cửa kia ra, sau khi hai người đều bước vào thì quay lại cẩn thận khóa trái.

Giống như được in ra, từ giường đến giấy dán tường.

Thẩm Chiêu Chiêu đẩy cửa nhà tắm.

Chiếc gương lớn với độ cao gấp năm lần loại bình thường, thu lại toàn cảnh phòng tắm, mép viền dùng công nghệ mài cát khắc ra đỉnh đài lau các khiến cho phía sau tấm kính phát ra thứ ánh sáng dịu dịu, trở thành một vòng sáng trắng khảm vào khung gương. Giống như ánh trăng.

"Có phải rất giống không?" Cô tựa lưng lên cửa, chỉ chiếc gương đó, "Tỉ lệ cũng như nhau."

Khi trước luôn cảm thấy sở thích của Thẩm Sách thật kỳ quái, dùng gương lớn như vậy để làm cái gì?

"Đúng, giống hệt." Hần nói.

Sau đó cúi đầu, cánh môi ghé sát đến bên tai cô nói một câu.

Thẩm Chiêu Chiêu trong phút chốc đỏ mặt: "Mặc rồi..... gạt anh vậy thôi."

Thẩm Sách lại cúi đầu, hỏi câu thứ hai.

Mặt Thẩm Chiêu Chiêu lại càng đỏ hơn, sống chết không chịu nói.

Trên eo đột nhiên có bàn tay đặt lên, lướt một vòng quanh lưng quần tìm kiếm. Quả nhiên chẳng mấy chốc đã lần ra được một thứ thò ra, là đầu mỗi khi đỏ sau khi cô cảm thấy kích thích quá lớn đã gấp tạm lại.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tái khấu quân vô dạng (2)

Dịch: CP88

Cô chớp mắt một cái, nhìn thấy yết hầu hần khẽ lặn.

"Cởi áo vest cho anh."

Cô lột áo vest ngoài của hần xuống, rơi trên mặt đất.

"Áo sơ mi."

Đầu óc cô bắt đầu mơ màng, tìm thấy cúc áo trên cùng. Hần không giống như một số người đàn ông khác mặc thêm một lớp bên trong sơ mi, bên trong để trần, sau khi toàn bộ cúc được tháo ra, ánh mắt cô len lén liếc xuống, sau đó dừng trên cái eo gầy của hần. Nơi đó từng có cơ bụng rất đẹp, sau mấy năm đã hoàn toàn không còn rồi..... Cũng đúng thôi, là lẽ dĩ nhiên.

Mỗi một cái lẽ dĩ nhiên trên người hần đều khiến cô muốn khóc.

Tình cảm của cô đối với Thẩm Sách thật sự rất kỳ lạ. Lẽ ra không thể sâu được như vậy, không có thời gian làm cơ sở, thế nhưng cô đối với hần luôn có tin tưởng vô điều kiện, còn có ý lại, đau lòng.....

"Nhìn anh." Hần ghé môi bên tai cô thủ thủ.

Sau đó chôn mặt vào hõm cổ cô, in lên một nụ hôn.

Lại cách một lớp áo hôn đến trước ngực, Thẩm Chiêu Chiêu mãnh liệt cảm nhận thân thể cô cũng theo đó mà nổ tanh bành, thậm chí còn nhìn thấy được cả huyết quang. Hồn phách theo cơ thể này nổ tung, chia năm xẻ bảy, bởi vì thứ cảm giác dị thường chưa từng được cảm nhận được này mà mất phương hướng, đầu ngửa về sau, đập lên cánh cửa.

Cửa gỗ vang lên âm thanh nặng nề.

Bàn tay Thẩm Sách dọc theo mép quần cô đẩy xuống.

Thẩm Chiêu Chiêu giống như bị hần lột sạch rồi ném lên bãi cỏ dại nơi đồng hoang, lại giống như chính hần đang ôm lấy cô cùng nhau gồng mình trong bão cát dưới ánh mặt trời nẩy lửa. Trên đầu là vụn dậm mây bay, bên người là chiến mã uống máu. Theo bàn tay Thẩm Sách trượt xuống, loại ảo giác này ngày càng trở nên mãnh liệt, như lớp đất cát bị mặt trời nóng bỏng thiêu cháy, bao lấy cô, ma sát trên thân thể cô. Hóa ra bàn tay của người đàn ông cũng có thể ôn nhu đến thế, nóng bỏng đến thế.....

"Vậy mà anh nói..... dù có ở bên em cả ngày lẫn đêm thì cũng không nghĩ linh tính."

"Anh đâu nói em phải tin anh?" Hần thấp giọng đáp lại.

Xảo trá đa mưu chính là cái định luận đóng khung lấy hần, cuối cùng chết đi cũng không để người ta tìm được thi thể, chưa nói đến những chuyện khác.

Đây là lần đầu tiên hần thật sự chạm vào cô. Căn phòng này khiến người ta không biết là đêm khuya sẽ kéo dài bao lâu, giống như cái đêm hai người

mới gặp lại ở Hồng Kông, cô em gái mười tám tuổi ôm lấy cổ hần, hôn lên môi hần.

Một tay hần chen vào bên trong quần dài, một tay cởi áo lông cô, sau đó ôm cô vào trong lòng, nửa ôm nửa đẩy đi ra khỏi phòng tắm. Ban ngày hần không uống thuốc, hiện tại tâm tình bị kích thích mãnh liệt, cả thân thể và tinh thần đều chịu sự kích thích khủng khiếp này. Cởi quần cô, cũng cởi quần của chính mình. "Anh, không được, chờ đến buổi tối." Hoàn toàn vô dụng.

Ý nghĩ muốn cô quá mãnh liệt, thiêu đốt toàn bộ ý chí của hần thành tro bụi.

Mãi đến tận khi đâm vào cô, bị sự chặt chẽ quá mức cản lại khiến hần buộc phải tạm dừng, trầm thấp thở hổn hển.

Hần lưu luyến ma sát trên người cô, đôi môi mang theo hơi thở trầm mà nặng nề tìm đến bên tai cô, hôn lên: "Có đau không?"

Thế nhưng cũng không chờ cô đáp lời.

Lại là một lần đâm vào không hề có dấu hiệu báo trước, hoàn toàn chọc thủng tầng chắn mỏng manh cuối cùng của cô.

Sau đó cả hai thân thể đều khê cứng lại, giống như bước đầu dò tìm vị trí. Hần dừng lại ở đó một hồi lâu, thân thể Thẩm Chiêu Chiêu bị hần nhóm lên ngọn lửa, như được hần ôm lấy ngồi giữa đám cát vàng bị ánh mặt trời bóng râm chiếu lên. Không chỉ có vậy, đúng lúc này từ phía xa có một con thú hoang đơn độc xuất hiện, đôi mắt nhìn chăm chăm hai con vật thể sống là họ, khiến cơ thể cô có chút không kìm được khê run lên từng đợt.

Trong khoảnh khắc hỗn loạn này, hần cọ cọ chớp mũi ở bên mặt cô, sau đó lướt qua tai: "Gọi tên anh."

Hần cắn vành tai cô, dùng răng không ngừng ma sát phần da thịt mỏng manh này: "Gọi Thẩm Sách." Vành tai cô dần dần từ đau nhói chuyển thành nóng rất hưng hực, cuối cùng không còn biết là đau hay ngứa nữa.

Hần bỗng nhiên bất chấp tất cả một lần đâm vào sâu trong cùng, mà lần này người dưới thân vẫn thất thanh hét lên một tiếng anh.

Thẩm Sách không tiếp tục động nữa, hai người duy trì tư thế này nằm trên chăn bông.

Từ khi ôm cô lên giường hần đã biết như vậy không ổn chút nào, hết lần này đến lần khác muốn ép bản thân buông cô ra. Thế nhưng hần không làm được, muốn thương cô, muốn cô đến mất lý trí. Thẩm Sách đang đấu tranh vật lộn với chính mình, một tác cũng không dám động, sợ cảm giác kích thích quá mức này sẽ khiến bản thân hoàn toàn mất kiểm soát.....

Hần siết lấy cánh tay cô, gian nan rời khỏi. Bàn tay nâng lên muốn giúp cô mặc quần.

"Mặc vào....." Tiếng nói ra càng lúc càng khàn, sau đó gần như là đã mang theo cầu xin, "Mau."

Ánh mắt hai người giao nhau.

Nóng nảy trong mắt hần như ngọn lửa đang không ngừng lan rộng ra toàn bộ đồng cỏ khô, và sự sắc bén có khả năng đã thương tất cả những thứ muốn mon men đến gần. Cô bị ánh mắt đó của hần làm cho bưng tỉnh, mang theo khuôn mặt ngập trong nước mắt gấp gáp từ dưới thân hần chui ra. Cô lao xuống giường tìm quần và áo sơ mi của hần, trước tiên qua loa giúp hần mặc vào.

Sau khi đã hiểu rõ những năm qua hần phải trải qua thế nào, toàn bộ những hành động kỳ lạ của hần giống như đều đã có sẵn lời giải thích. Cô không còn là cô của năm đó nữa, hiện tại chỉ sợ hần kích động lên sẽ làm tổn thương chính mình.

"Có cần gọi Thẩm Diễn vào đây không?" Cô mặc áo sơ mi lên người, luống cuống cài xong cúc, lại khoác thêm áo lông bên ngoài.

Mắt vừa nhác lên, đã thấy hần đang nhìn chăm chăm mình.

"Huynh vốn dĩ," hần thấp giọng nói, "Muốn chờ báỉ đường." Cười hời hợt hoang, động phòng hoa chúc.

Thẩm Chiêu Chiêu nhận ra hần bắt đầu mê sảng, trong lòng càng thêm sợ hãi.

"Vâng, báỉ đường rồi," cô tiếp lời hần, "Anh xem, tân phòng cũng đã chuẩn bị xong."

Thẩm Sách không nói lời nào, đầu tựa vào đầu giường, ánh mắt vẫy lay cô.

Cô cúi đầu tự mình lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, thử đi qua bên giường rồi ngồi xuống, khê nắm lấy tay hần: "Anh, như vậy em đã rất mãn nguyện rồi, không cần phải báỉ đường."

"Năm mươi ba tuổi, huynh gặp lại mười, khi ấy mười đang ngồi trong căn nhà gỗ nhìn theo lá rơi," Thẩm Sách cũng nắm lấy tay cô, yên lặng thật lâu mới tiếp tục: "Có cô nương xinh đẹp....." Lời nói mang theo ôn nhu ngày thường cũng khó gặp được.

Có cô nương xinh đẹp, mắt dịu dàng đa tình. Tình cờ duyên gặp gỡ, chớp mắt đã thấy thương.(*)

Câu này trước đây cô đã từng được đọc qua, là Thẩm Sách khen cô xinh đẹp đến mức hần vừa gặp đã đem lòng yêu. Cô cũng thích câu thơ này, nhất là câu cuối cùng kia: tình cờ duyên gặp gỡ, mãn nguyện nắm tay người cùng đi.(*)

(*) trích từ bài thơ tên là Dã hữu mạn thảo, có hai lời, câu trên là của lời 1, câu dưới Chiêu Chiêu thích là của lời hai. Có bản dịch Việt mà ta không thích lắm nên tự dịch luôn, mà ngày trước học văn kém nhất mấy thứ âm luật thơ, nên mọi người cứ coi như ta đang dịch sang văn xuôi đi:)))

Nắm tay người cùng đi đến cuối con đường. Thích nhường nào.

Thắm Chiêu Chiêu ôm lấy hấn, nhẹ giọng nói: "Anh, đây là lần đầu tiên anh khen em xinh đấy."

Thắm Sách mỉm cười, cũng không biết là đang cười vì cái gì.

Năm mười ba tuổi hấn là ở Thắm trạch. Hấn đứng là mơ hồ rồi, lấy đầu ra lá rơi mùa thu chứ, khi đó đang là mùa hạ.

Thân mật chỉ mới vừa nảy đây thôi, lần đầu trải nghiệm chuyện nam nữ không giấu đi được mềm mại, cũng không muốn giấu. Hiện tại ngược lại là hấn bình tĩnh đến lạ, ôm cô một hồi lâu.

Thắm Diễn và cô sau đó thay phiên nhau trông chừng hấn.

Thắm Chiêu Chiêu đã chuẩn bị tâm lý trước đó để khi gặp phải tình huống này sẽ không suy nghĩ nhiều, bởi cô biết nếu bản thân hiện tại không bình tĩnh thì ngày tháng sau đó thật sự không biết phải vượt qua thế nào. Không lẽ mỗi ngày dùng lệ rửa mặt? Không thể được, đến cô cũng suy sụp thì lấy ai chăm sóc hấn đây?

Cô bỗng nhiên cảm thấy may mắn bởi ba năm qua không ở bên cạnh hấn, nếu đổi lại là Thắm Chiêu Chiêu trẻ tuổi non dạ khi đó phải đối mặt với một Thắm Sách không có một thời khắc nào tỉnh táo nhất định sẽ ngày ngày chon vùi chính mình trong nước mắt, tinh thần cũng sẽ nhanh chóng không chịu được. Thật sự phải cảm ơn ông trời và mẹ hấn, để cô có thời gian lớn lên.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn không đề đi được toàn bộ hoảng hốt, đi tìm đi giúp việc trong nhà sắp xếp phòng dành cho khách.

Ăn tối xong, Lương Cẩm San ngồi lại trò chuyện với Thắm Chiêu Chiêu, chủ đề tự nhiên hướng đến chuyện quản lý tài sản. Như Lương Cẩm San là mỗi tháng sẽ đi lĩnh mấy vạn phí sinh hoạt cố định từ gia tộc, ở nhà Thắm Chiêu Chiêu cũng có rất nhiều chuyện cần làm. Ai cũng có công việc của riêng mình, quản lý tài sản là bộ môn tiên quyết phải học, dùng tài phát tài.

Khi trước để rèn luyện cho cô, từ năm cô mười tám tuổi mẹ đã giao toàn bộ tài sản cá nhân cho Thắm Chiêu Chiêu quản lý, không nhúng tay cũng không hỏi đến, để cô tham khảo từ cổ vấn quản lý tài sản rồi tự tìm cho mình phương pháp đầu tư kiếm lợi nhuận. Cô kiếm về cho mẹ không ít, chính mình bởi vậy cũng có khoản thu tương đối lớn.

Lương Cẩm San nghe nói Thắm Chiêu Chiêu thích đầu tư bất động sản, đúng lúc bản thân cũng muốn mua, cuộc trò chuyện liền kéo dài thêm đôi ba câu. Thắm Chiêu Chiêu đề cử cho cô ấy mấy nơi, cũng cho cô ấy xem vài tòa nhà ở Tokyo dùng để dự phòng những khi đi du lịch có chỗ dừng chân: "Dùng để kinh doanh Homestay cũng khá ổn, giao cho người quản lý là không cần quan tâm." Còn đề cử mấy nơi kinh tế đang phát triển nhanh, hoặc là những thành phố có chính sách nhập cư khá thông thoáng, ví như ở Toronto, Newyork và Thượng Hải, lý tưởng để đầu tư. Nơi kinh tế phát triển mật độ dân cư tự nhiên sẽ cao, người sinh sống đông đúc, hoàn toàn không cần sợ mất giá.

Thắm Chiêu Chiêu cảm kích sự bảo vệ của bọn họ với Thắm Sách, tận tâm đề cử, cũng sẵn sàng nhường những nơi mình định mua cho bọn họ, thậm chí còn đồng ý sau đó sẽ giúp cô ấy làm một bản đề cử chi tiết.

Trẻ nhỏ ngủ sớm, Lương Cẩm San rất nhanh đã phải trở về phòng.

Còn lại cô ngồi trên tấm thảm màu tối, vòng tay ôm lấy đùi, mắt nhìn chăm chăm ánh lửa. Vẫn không thể yên tâm.

Chợt có tiếng bước chân đến gần: "Đến cả giấy dán tường vẽ tranh núi sông cũng giống, quá có lòng rồi." Là Thắm Diễn.

"Anh ấy thế nào rồi?" Cô giật mình đứng dậy.

"Vẫn ngủ thôi. Bây giờ đi có vào lột sạch quần áo cậu trẻ cũng không biết đâu. Mà có đánh thức thì cũng chẳng sao, cậu trẻ cũng ngủ khá nhiều rồi."

Cô cười trừng mắt với Thắm Diễn: "Lấy trường bối ra làm trò cười, gia phong để đâu hết rồi hả?"

"Hai người không nên có dính dáng gì đến gia phong thì hơn."

Thế nhưng tâm trí cô đã sớm bay lên căn phòng trên tầng, không để ý tới lời này của Thắm Diễn, chạy nhanh về phía cầu thang.

"Chiêu Chiêu." Người sau lưng chợt gọi cô.

Sau khi Thắm Diễn nhìn thấy trang trí của căn phòng kia, đã quyết định nói cho cô biết: "Cậu trẻ đã lập một bản di chúc."

Cô đứng trên cầu thang, mượn ánh đèn tường nhìn về phía Thắm Diễn.

"Sau khi thành niên cậu trẻ đã có được một phần gia sản của đích tôn Thắm gia, còn có toàn bộ gia sản của gia tộc bên mẹ. Toàn bộ đều để lại cho di."

"Là mấy ngày đi ở Macao. Lập khi đó."

Bàn tay đặt trên tay vịn hơi thu lại, móng tay bấm vào thành gỗ, cuối cùng gật đầu với Thẩm Diễm coi như đã nghe thấy, tiếp tục hướng lên tầng. Đi được hai bước thì dừng lại, nghiêm túc nói: "Đêm nay tôi ở trong phòng ngủ của anh ấy."

Thẩm Chiêu Chiêu trở lại căn phòng đó, khóa trái cửa.

Căn phòng đã bị thay đổi một vài chỗ, bởi vì khi đến đây thiết kế cho mỗi căn phòng cô đều bố trí cách âm, nên vừa rồi khi ở bên dưới với Lương Cẩm San mới không hề bị tiếng ồn ở đây làm phiền. Nhưng toàn bộ nơi này đều do một tay cô sắp xếp, chỉ cần có thứ gì đó đã đổi chỗ, thì chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi con mắt của cô.

Thẩm Sách nằm nghiêng trong tầng tầng chần đệm, ngủ rất sâu. Cánh tay trong ống tay áo phồng ngắn màu trắng được lấy ra ngoài, đặt trên chiếc chăn bông dày, rất gầy, toàn bộ bắp thịt trên đó đã bay hơi không còn dấu tích. Thẩm Chiêu Chiêu ngồi xuống bên cạnh, nhìn sống mũi hần, còn đường nét của cái cằm thon gầy.

Tuy nhận được rất nhiều lời khen ngợi của mọi người, nhưng Thẩm Chiêu Chiêu chưa từng nghĩ mình xinh đẹp, cô cũng chưa từng nói với ai năm đó ở quán bánh hoa mình đã gặp được một người thiếu niên, rằng dung mạo đó mới là kinh thiên động địa.

Bởi vì đã uống thuốc nên sẽ khó mà tỉnh lại được.

Cô theo bản năng giúp hần chỉnh lại góc chăn, trong phòng này rất nóng, làm xong rồi lại mở bớt ra, sợ hần nóng.

Ngắm nhìn khuôn mặt Thẩm Sách một hồi lâu, giống như đã cả thế kỷ trôi qua: "Không tỉnh cũng tốt, làm một người đẹp ngủ trong rừng là được rồi."

Nói xong lại tự cười một mình.

Cô chạy vào nhà tắm, cầm chiếc lọ thủy tinh đi ra, đổ thứ chất lỏng màu trắng bên trong ra tay rồi thoa lên vết sẹo trên mũi cho hần. Đây là tinh dầu cô thường dùng để làm mờ sẹo, lẽ tế tổ ngày đó đã từng hỏi Thẩm Sách có muốn dùng hay không, cuối cùng bị hần và mấy người anh họ cười trêu chọc một hồi. Thẩm Chiêu Chiêu nghĩ, nếu khi đó hần nghe lời cô dùng thứ này thì vết sẹo bây giờ cũng đã mờ đi được không ít rồi.

Xong xuôi, lại nghĩ đến trên đùi hần có mấy vết sẹo, bèn nhấc chăn lên chuẩn bị thoa cho hần.

Bỗng nhiên cảm thấy chiếc chăn này là lạ, vừa rồi toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người hần nên không phát hiện ra vỏ chăn đã bị lấy đi. Trong nhà tắm không có, tìm một vòng trong phòng mới phát hiện ra toàn bộ đều đã bị Thẩm Sách nhét vào tủ quần áo, đến cả khăn trải giường cũng ở đây, hề là thứ gì có dính dấu vết màu đỏ đều ở trong này. Vốn khi đó cô cũng không mấy cảm thấy e lệ, mọi việc diễn ra quá nhanh, không hề có cảm giác chân thật. Mãi cho đến bây giờ nhìn thấy đám đồ bị hần cẩn thận giấu đi này, nhận thức mới dần được lấp đầy, cô cứ như vậy đứng trước tủ quần áo, tìm đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cơ thể ngưng ngừng cứng nhắc.

Lại nghĩ, cảm thấy hần thật ngọc, Thẩm Diễm đến lúc hần đã rơi vào trạng thái bất thường, người ta nhất định đã sớm nhìn ra.

Chờ đến khi hần tỉnh lại Thẩm Diễm còn phải giả vờ như không biết.....

Đêm đó, cô ôm lấy hần đi vào giấc ngủ.

Tỉnh, là vì người trong ngực khẽ chuyển mình.

Thẩm Chiêu Chiêu trong mơ trở mình mấy lần, cật lực một hồi mới mở được mắt ra. Hần vẫn còn ngủ.

Cô sờ mặt hần: "Dậy chưa thế?" Bỗng như sợ hãi điều gì đưa tay đến động mạch trên cổ hần, vẫn còn đập.

Bàn tay bị hần nắm lấy, siết chặt, trái tim mới theo đó trở về vị trí.

Hàng lông mi khẽ rung, cuối cùng mở ra, cùng với cô mặt đối mặt. Sâu trong con ngươi kia là cô. Thật ra trước khi hần mở mắt, Thẩm Chiêu Chiêu đã đoán hần là chuyện ngày hôm qua hần đã quên mất rồi. Mà một cái nhìn này, xem ra hần cũng đang cố xác định.

Một Thẩm Sách làm việc dứt khoát gọn gàng, một Thẩm Sách trên đài mỗi chiêu đánh ra đều tàn nhẫn không chút lưu tình hóa ra cũng có lúc do dự. Cô cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nhào vào lồng ngực hần: "Đừng nghĩ nữa, là thật."

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tái khẩu quân vô dạng (3)

Dịch: CP88

Phảng phất hơi ẩm chưa thu, giữa hai người là triều nhiệt nóng ẩm.

Đôi mắt Thảm Chiêu Chiêu cũng mang theo ướt át, khiến người ta nghĩ đến mưa bụi Giang Nam, có một mỹ nhân ngồi thả hồn bên hồ, không hề để ý đến một góc váy đã bị gió thổi tung rơi xuống mặt nước. Nước làm ướt sũng một mảng, còn đang tiếp tục thấm lên phía trên, muốn lan ra càng rộng hơn.

Mà Thảm Sách hần, chính là tên bạc tình lang ôm ấp vị mỹ nhân ấy.

Quay đầu liền quên mất đêm tình.

Hần và Thảm Chiêu Chiêu.....

"Anh vốn là," hần thấp giọng nói, "Muốn chờ kết hôn."

Người nằm trong ngực hình như đang cười.

"Cười cái gì?"

Cô lắc đầu, nhin cười đến mức dạ dày quặn lại, đau ná thở.

Bàn tay Thảm Sách lần theo bên eo cô đi xuống, muốn kiểm chứng thực hư, cô bị hần chạm vào, hít một ngụm khí lạnh: "Anh, khoan đã....." Không đến nỗi là cả người đều đau, nhưng riêng nơi này là không thể chạm vào. Đêm qua hần mất khả năng tự kiềm chế, dùng cái từ "xé" này cũng không phải là quá.

"Đau hả?" Hần ôn nhu hỏi, từng chữ rơi bên tai cô.

"Vâng," cô khẽ oán giận, "Một chút cũng không thích, em còn nghĩ là anh giỏi cái này."

Hần cười. Xem ra cũng giống như hành binh bố trận, ban đầu chỉ mới là đọc trên sách vở mà thôi.

Trừ Thảm Sách ra, cô chưa từng yêu đương với bất kỳ ai, không biết được những kỷ xảo chung sống, càng không có kinh nghiệm làm mấy chuyện cá nước thân mật. Không biết người kia có như vậy hay không, nhưng cứ cách mấy phút cô sẽ lại bị đối phương ôm vào ngực, xoa nắn từng tác một trên thân thể. Ban đầu cô còn cho là sáng sớm nên Thảm Sách nổi hứng, còn muốn, sau đó mới phát hiện hoàn toàn không phải.

Hần chỉ như một người anh trai kiểm tra vết thương của cô, chỉ là nơi bị thương kia thật sự khó mà diễn tả bằng lời. Hần không hỏi, cô không nói.

Nhưng hần dù sao vẫn là một người đàn ông.

Cảm giác khác lạ ngày hôm qua khi ở trong nhà tắm lại bắt đầu dâng lên, đem hần nhấn chìm vào đó, khiến hần cũng muốn cuốn theo cả cô vào nước. Mấy ngón tay của Thảm Chiêu Chiêu từ xương quai xanh hần trượt xuống, người đàn ông đã mất đi cơ bụng và cơ ngực trái lại càng khiến cảm giác thiếu niên nồng đậm hơn. Người thiếu niên ở quán bán bánh hoa của cô.

Thảm Sách áp lên môi cô.

"Em lấy thuốc cho anh," cô cố gắng từ giữa môi lưỡi hần tránh thoát, "Gia đình họ chắc dậy rồi." Cô còn phải cho hần uống thuốc, bắt hần tắm cho xong.

Hần dừng lại, trán áp lên cái trán mịn màng của cô.

Bất ngờ có tiếng chuông từ giáo đường vọng đến.

"Anh thấy chưa? Từ đây cũng nghe được tiếng chuông." Thảm Chiêu Chiêu đẩy chân bông ra để gió từ điều hòa đi vào thổi bớt cái nóng hùng hực của nơi này.

Thảm Sách không cưỡng ngạnh giữ cô lại.

Từ lúc tỉnh dậy hần đã ngửi thấy một mùi hương rất lạ, sau khi chân bông được kéo ra, mùi hương này lại càng nồng hơn. Hần không quá nhạy bén với mùi hương, không nhận ra được là sữa tắm hay là thứ gì: "Sữa tắm trong phòng này là mùi hương gì vậy?"

Thảm Chiêu Chiêu lại nín cười: "Hoa oải hương."

Hần nhìn cô nghi ngờ.

Thảm Chiêu Chiêu trước đây qua đời vào năm 16 tuổi.

Sau đó hần được biết thêm Thảm Chiêu Chiêu năm mười tám tuổi, lại đến hiện tại, mới mẻ hơn, so với trước đây càng xinh đẹp hơn, càng so với khi đó khiến hần không biết phải làm sao hơn. Dĩ nhiên trực giác của Thảm Sách vẫn rất tốt, thế nhưng dù có nỗ lực đến mấy cũng không tìm ra được chút đầu mối nào về cái căn nguyên của mùi hương này. Lúc hần mặc quần, cảm thấy phần da dẻ dưới eo đặc biệt mềm mại, giống như..... đã được người ta đặc

biệt thoa lên thứ gì.

Khứu giác của phụ nữ trời sinh nhạy bén, lúc đi xuống đụng phải Lương Cẩm San từ cạnh hần đi qua. Cô ấy bị mùi hương này thu hút, khó hiểu nhìn Thẩm Diên: "Anh bôi cho cậu trẻ cái gì thế?" Ý ngay trong lời, chính là chăm sóc bệnh nhân mà còn nhớ được đến mấy thứ làm đẹp da, quá thành thạo nhàn nhai rồi.

"Không đâu," Thẩm Diên cũng dí sát mũi vào người, lăm bằm, "Lúc anh đi đâu có người thấy nhỉ?"

Nói xong, trong đầu chợt hiện ra bức tranh xuân diễm lệ ướt át, thấp giọng hỏi Thẩm Sách: "Tôi qua là tỉnh hả?"

Hần liếc Thẩm Diên một cái.

Thẩm Chiêu Chiêu đứng một bên chuẩn bị món bò bít tết.

Đang nghĩ, tôi qua đúng là thoa cho hần hơi nhiều, oái hương so với những mùi hương bình thường khá nồng, dùng chân đạp lên đương nhiên sẽ không tản ra không khí. Thất sách thất sách..... Thẩm Sách nhìn cô đã xong một mặt của miếng thịt bò, vẫn còn tiếp tục, trong lòng gần như đã có được cho mình một lời giải thích.

Buổi sáng đôi vợ chồng mang con trai đi Quebec(*).

(*) tỉnh bang Quebec có thành phố Montreal và thành phố Quebec, chắc là hai người đi thành phố Quebec

Thẩm Sách mượn thư phòng của cô, chuẩn bị cho cuộc điện thoại dài với đoàn đội của mình.

Thư phòng của Thẩm Chiêu Chiêu ở tầng trên cùng, ánh sáng vô cùng tốt, bốn bức tường ghép bởi những tấm cửa sổ sát đất bằng thủy tinh xen kẽ với bốn cái tủ sách dựng cao đến trần nhà tạo thành một cái vòng tròn.

Dưới mỗi bức tường tủ sách lại đặt một chiếc ghế sofa, lúc Thẩm Sách chờ điện thoại ngồi một bên mở hộp đựng điện thoại mới. Cái này mua khi còn ở Macao, sau đó vẫn chưa có thời gian mở ra. Thẩm Chiêu Chiêu đặt cốc thủy tinh lên bàn trà nhỏ bằng gỗ: "Em còn chưa có số điện thoại của anh."

Hần đưa điện thoại cho cô: "Lưu vào đi, nhưng anh cũng không dùng nhiều đâu."

Điện thoại cảm ứng trước đây hần còn không có, mua rồi cũng không có thời gian mà đọc sách hướng dẫn.

Thẩm Sách nhân lúc này dùng điện thoại bàn liên lạc cho đoàn đội.

Cô chưa từng nhìn thấy đáng về khi hần làm việc là như thế nào. Mấy năm qua đoàn đội này vẫn được mẹ hần kiểm soát, cùng với sự chống đỡ của ông ngoại mà bình ổn vận hành. Mấy ngày trước mới chính thức kết nối lại được với Thẩm Sách, ngày hôm nay chuẩn bị công tác báo cáo, từ đầu kia điện thoại cẩn thận rõ ràng báo lại cho hần từng mục một.

Sắc mặt hần vẫn khá uể oải, có lẽ là tác dụng của việc sử dụng thuốc an thần sau khi say rượu. Ban đầu hần còn ngồi thẳng, bàn tay chống trên đùi, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tầm mắt dừng lại trên đám con số của chiếc điện thoại bàn.

Sau đó mệt rồi, tạm gác máy nghỉ ngơi chốc lát mới tiếp tục nói thông báo đầu đề tài thảo luận tiếp theo. Toàn bộ quá trình có sáu lần như thế, Thẩm Sách nghe là chính, nói ít nghe nhiều. Hần nói chuyện hài hước, nhưng quan điểm giải quyết vấn đề mỗi lần đưa ra đều vô cùng xảo quyệt, là một ông chủ có năng lực, cũng đủ khiến cho đoàn đội của mình không thể nào qua loa. Thẩm Chiêu Chiêu nghĩ đến nếu như mình ở trong đoàn đội của hần, e là hai mươi tư giờ đều phải kéo căng tinh thần làm việc, không dám để xảy ra bất kỳ một sơ suất nào.

Buổi chiều, hần lại nổi cơn nghiện rượu, nhưng vẫn ép buộc mình không được uống.

Thẩm Chiêu Chiêu chủ động cảm đến cho hần. Cô đã tìm hiểu kỹ lưỡng, muốn bỏ một thứ gì đó hoàn toàn trước hết phải từng chút giảm lượng, dần dần dừng hẳn. Gấp gáp ép bản thân phải dừng lại ngay sẽ càng gây ra nhiều tổn thương hơn cho cơ thể.

Chất lỏng màu nâu nằm im lìm trong chai rượu thủy tinh, hần không rót ra, muốn tỉnh táo thêm một lúc nữa, nói với cô thêm mấy câu.

Hần biết mình mắc phải một loại bệnh tâm lý vô cùng nghiêm trọng. Bắt đầu từ khi ở Macao, hần giống như tiến vào một cuộc sống khác, đảo quang kiếm ảnh, sa trường đâm máu, kiếm chém độc thương, trên triều đình người lừa ta gạt, âm mưu tính toán trong tối, không có thứ gì là ít đi cả.

Sau khi vượt qua cả một đời tàn khốc dài đằng đặc, hiện tại những gì ngay trước mặt hần này mới giống như ảo cảnh. Ấm áp, yên bình, lại càng khiến lệ ý của hần khó đề xuống.

"Hủy hôn rồi, em sẽ gặp phải phiền phức gì?" Hần tiếp tục cái chủ đề kia.

Cô lắc đầu.

"Chiêu Chiêu," hần thấp giọng nói, "Anh muốn lời nói thật."

"Vẫn khá ổn, chỉ là không có quyền giữ cổ phần nữa thôi." Xem như là tự mình buông tay với khối tài sản khổng lồ kia.

Theo như suy đoán của cô, thì gia đình đã bồi dưỡng cô từng ấy năm, bỏ ra không ít công sức. Thành tích học tập, ba năm thực tập, kết quả đều rõ như ban ngày. Cuối cùng Thẩm công và mẹ nhất định là không nỡ thả cho cô đi, bởi vậy tám chín phần vẫn công ty vẫn sẽ có chỗ lưu lại cho cô, hoặc là nói, để cô báo đáp lại ơn nuôi dưỡng. Đương nhiên, quyền nắm cổ phần không thể còn nữa.

Cô cũng đoán được Thẩm công sẽ thất vọng, nổi giận mấy năm. Bởi vậy đã chuẩn bị sẵn tâm lý làm bên ngoài mười năm, đợi đến khi nhận được lệnh triệu hồi từ gia tộc rồi quay về cũng không muộn. Chỉ là xem tình trạng sức khỏe hiện tại của Thẩm Sách thì học thêm ba năm cũng tốt, thuận tiện chăm sóc hân. Xã hội phát triển quá nhanh chóng, chỉ lấy bằng cử nhân không đủ, học nhiều cũng không uống phí đi đâu.

"Ngược lại em lo lắng bên đó của anh hơn."

"Vẫn khá ổn," hân cố tình học theo cô, "Cùng lắm là quỳ mấy ngày. Chuyện nhỏ."

Khuôn mặt cô áp trên vai hân, mím môi cười.

Sau một lát, khao khát với bình rượu đặt trên bàn này của Thẩm Sách càng tăng lên, cô có thể nhận ra.

Hân ôm lấy cô, cố gắng để thời gian tĩnh táo của bản thân kéo dài hơn một chút: "Năm ấy từ Thai Châu đi quá gấp, nếu không thì có thể cùng em đến một chỗ rồi."

"Chỗ nào cơ?"

"Hồ Thiên Đảo(*)." Khi còn nhỏ hân đã ở đây nửa tháng, nghĩ đến đầu hạ có mưa phùn kéo dài, ngồi thuyền chậm chậm băng qua hàng ngàn những hòn đảo nhỏ, cô hân sẽ thích.

(*) hồ nhân tạo ở Thuận An, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc, đã tạo sau khi hoàn thành nhà máy thủy điện Thuận An vào năm 1959. Có 1078 hòn đảo lớn nhỏ trong hồ và một ngàn hòn đảo nhỏ rải rác khắp nơi. Hồ rộng 573 km² và có sức chứa khoảng 17,8 km³. Các hòn đảo trong hồ rộng khoảng 86 km²

Ánh sáng từ bình rượu phản xạ lại hút lấy ánh mắt hân, hành hạ thần kinh của hân.

Cơ thể ẩm áp trong ngực bỗng nhiên biến mất, cô gái nhỏ đã rời khỏi thư phòng. Lúc trở lại trên người có thêm một chiếc áo khoác lông, cũng mang theo một chiếc áo khoác dạ cho hân: "Cầm theo rượu đi, em dẫn anh đến nơi này."

Thẩm Chiêu Chiêu dẫn hân đi vào hầm để xe, chọn một chiếc xe có ghế ngồi cạnh tài xế thoải mái nhất.

Giúp hân cởi ra hai chiếc cúc trên cùng của chiếc áo sơ mi, máy điều hòa cũng chỉnh lên cao nhất, sau đó mới lái xe rời khỏi núi Hoàng Gia. Thẩm Sách không muốn để cô nhìn thấy mặt yếu đuối ý lại của mình, suốt quãng đường đều không lên tiếng, sau đó bởi vì tác dụng của thuốc mà dựa vào một bên cửa xe ngủ thiếp đi.

Thẩm Chiêu Chiêu vừa lái xe vừa nhìn hân, sợ hân ngủ rồi sẽ bất chợt xảy ra chuyện gì, lại cảm thấy dây an toàn trên người mình vương vãi, dứt khoát tháo ra.

Trên đường không có nhiều xe, hai bên núi sông dần bị cô bỏ lại phía sau, lái ra khỏi Quebec, sau đó tiến vào Ontario.

(*) một tỉnh bang của Canada. Thác Niagara nổi tiếng thế giới và Ottawa, thủ đô của Canada đều nằm trong địa phận tỉnh bang này. Phía đông Ontario giáp với Québec, tây giáp với Manitoba, bắc giáp với vịnh Hudson và vịnh James, nam giáp với sông St. Lawrence và Ngũ Đại Hồ

Xe dừng lại bên một tấm bản đồ màu bằng sắt, cô mở dây an toàn của hân ra, nhẹ giọng gọi: "Anh?"

Người đẹp ngủ trong rừng nhất thời không gọi dậy được, cô cũng không gấp, kiên trì chờ đợi.

Sau mấy lần chờ đợi rồi lại gọi, trước khi mặt trời lặn Thẩm Sách rốt cuộc tìm về được vài sợi ý thức dần tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy cô, trong lòng vẫn còn đang hoảng hốt.

"Mang anh đến xem hồ Thiên Đảo đây."

Chỉ vì một câu nói của hân mà cô lái qua một tỉnh, lại dẫn hân đến hồ Thiên Đảo của nơi này.

Có lẽ là sợ Thẩm Sách đã ngủ quá lâu, sau khi xuống xe gặp phải nhiệt độ dưới âm sẽ bị nhiễm lạnh, Thẩm Chiêu Chiêu cẩn thận mặc áo khoác vào cho anh, lại cùng anh xuống xe. Vẫn sợ hân sẽ lạnh, không khỏi nhỏ giọng oán giận: "Đều là áo khoác ngăn mặc vào cho đẹp."

Thẩm Sách hứng một đợt oán thán chặn lại toàn bộ lời muốn nói, sau đó lại bị gió thổi tỉnh, nhận ra trước mắt là hồ Thiên Đảo ở một đầu khác của thế giới. Địa điểm Thẩm Chiêu Chiêu chọn chính là một bờ hồ sẽ có cực ít người tìm đến, khắp nơi là những cảnh cây với sương tuyết trắng tinh và hơi nước đóng thành băng, trên mặt nước là vô số hòn đảo nhỏ màu trắng.

(*) Thousand Islands, một quần đảo gồm 1.864 hòn đảo nằm trên biên giới Canada-Hoa Kỳ, thuộc về con sông Saint Lawrence sau khi nó tách khỏi góc đông bắc của hồ Ontario. Nơi này cách khoảng 50 dặm về phía hạ lưu từ Kingston, Ontario. Quần đảo Canada thuộc tỉnh Ontario và quần đảo Hoa Kỳ thuộc bang New York

Chỉ cần đi đủ xa, sẽ nhận ra trên thế giới này có rất nhiều trùng hợp.

Giống như rất nhiều nơi cũng có bến tàu Ngư Nhân. Hồ Thiên Đảo ở nơi này, hồ Thiên Đảo ở quê hương, không những có cái tên tương đồng, mà cũng bởi vì trong nó có hơn một nghìn hòn đảo mà được gọi là như vậy.

"Chỉ là đang mùa đông nên không thể đi thuyền," cô chỉ xuống một con đường nhỏ phía dưới, mặt nước ngay cuối con đường đó, "Anh đi đường đó ấy, em không đi đâu."

Thẩm Sách chợt bắt lấy cổ tay cô, muốn dẫn cô theo dọc sườn núi đi xuống.

Mùa đông đường trơn, Thẩm Chiêu Chiêu sợ hấn ngã nên không dám giầy dựa, vội theo hấn đi xuống con đường nhỏ.

Cô thấy nước là muốn ngắt, sinh ra đã vậy, hiện tại chân đã bắt đầu mềm nhũn rồi.

Đưa hấn đến đây là vì ở bên hồ có một tảng đá có thể đứng lên. Trước đây cô dẫn người đến, người đi xuống còn cô đứng lại trên này, khi đó nghĩ hấn nhất định sẽ thích. Đúng là hấn thích, nhưng còn muốn dẫn theo cô nữa.

"Không đi, không muốn." Thẩm Chiêu Chiêu choáng váng, muốn chạy trốn.

"Anh công em qua."

"Sẽ ngã đó." Cô thật hối hận đã tự mình quyết định đưa hấn đến đây.

"Anh công em qua." Hấn lặp lại.

Thẩm Chiêu Chiêu nhìn ánh sáng di chuyển trên mặt nước, còn có những vân sóng nước biến ảo dưới tầng băng, cố gắng dè xuống khuỷu tay, nhắm tịt mắt, duỗi hai tay ra. Chân có một vòng tay ôm lấy, sau đó người nằm lên lưng hấn. Thẩm Chiêu Chiêu siết chặt vòng tay: "Anh, không phải em giả vờ, em sợ thật....."

"Anh biết." Hấn trả lời.

Trong bóng tối, cơ thể theo hấn lắc lư, vụn băng dưới chân hấn bị giẫm nát, cuối cùng đến trước mặt nước. Thẩm Chiêu Chiêu và hấn cùng đi đến chỗ cao kia, vòng tay quanh cổ Thẩm Sách lại càng chặt hơn. Bọn họ đang đứng trên tảng đá lớn, bên dưới chính là nước.

"Chiêu Chiêu."

"Vâng....."

"Ba ngày sau anh sẽ đi." Hấn nói.

Cô đang phải vật lộn với cơn sợ hãi trước mắt, nhất thời bị tin tức này kinh động. Không có cách nào tập trung tinh thần, cũng không có sức lực truy hỏi. Cô chỉ có thể bám lấy chiếc áo khoác ngoài của hấn: "Em không muốn....."

"Anh muốn đi trị liệu, trị liệu bài bản," hấn đi về phía trước, đi về một phía của tảng đá gần với nước hơn, "Em còn phải học tiếp."

Thẩm Chiêu Chiêu cắn cổ áo hấn, vẫn chưa hết giận, lại cắn da thịt sau gáy.

Hấn cố ý, nham hiểm, cố tình đưa cô vào trong nước để cô không có cách nào tranh luận với hấn.

"Chờ em tốt nghiệp rồi sẽ trả lại cho em một Thẩm Sách khỏe mạnh," hấn không tránh đi, để mặc cho cô phát tiết, "Chúng ta sẽ liên lạc thường xuyên, còn có Thẩm Diễn nữa, em không phải lo sẽ không tìm được anh." Hấn phải nham hiểm, bởi hấn sợ cô từ chối.

Nếu còn không đi, cô sẽ luôn vì lúc nào cũng muốn bảo vệ hấn mà khổ sở đau lòng. Nếu để cô cùng mình đi trị liệu, sẽ buộc cô phải tạm dừng việc học, cũng không phải là điều hấn muốn. Thẩm Chiêu Chiêu mười sáu tuổi trước đây vì hấn mà sống, cũng đã vì hấn mà chết. Bây giờ cô đã lớn rồi, càng phải cố gắng tiếp tục sống.

Thẩm Chiêu Chiêu không nỡ cắn hấn quá mạnh, đã sớm nhả răng ra, nhưng đổi lại thành chôn mặt trong hõm cổ hấn, dùng nước mắt thấm ướt cổ áo hấn.

"Chiêu Chiêu, anh muốn giống như bây giờ vậy, mỗi khi em sợ hãi vẫn sẽ có anh trai chống đỡ thay em," hấn nghiêng đầu, nói với cô gái nhỏ nằm rạp trên lưng. "Anh là anh của em, như ngày hôm qua, chính anh cũng không dễ chịu."

"Vâng." Nước mắt vẫn không thể ngừng.

"Dù không trị được anh cũng sẽ quay về."

"Vâng," cô phiền muộn nằm trên lưng hấn lau nước mắt, "Anh đang tính kế em."

Hắn cười: "Anh đâu dám," nhìn mặt nước xanh biếc trước mắt, lại phóng tầm mắt đến những hòn đảo nhỏ phủ kín sương tuyết kia, nhẹ giọng nói tiếp, "Sao anh nỡ."

*** Lời tác giả ***

Vừa rồi có lật lại những chương trước đọc lại một lần một lượt, xem ra là ta đã không viết ra được mấy kiểu lời thoại quá thân thiết nồng nhiệt sau khi họ gặp lại, sau hơn ba năm căn bệnh kia tái phát.

Bộ truyện này chưa bao giờ chỉ là một cái giả thiết.

Sau nọ hôn ở Hồng Kông hoàn toàn không xảy ra chuyện gì. (đây là chi tiết quan trọng)

Cách một ngày sự kiện ở phòng trà, còn có cách hơn nửa ngày sự kiện ở sông bạc. Sau đó đều tách ra rất lâu, cũng không liên lạc được.

Trước lúc cơ thể trở nên bất thường ở Macao hoàn toàn không có hành động thân mật nào, nhưng sự việc lần này là phát sinh bất ngờ, cũng rất nghiêm trọng, trực tiếp tiến vào đoạn ký ức dài nhất trọn vẹn nhất của kiếp trước. (đây là chi tiết quan trọng)

Hiện tại là thời kỳ tái phát bệnh, Thẩm Diễm đã nói rồi, hắn sẽ lại trở nên bất thường thôi. Theo logic thông thường đi, một người đã bất thường hơn ba năm vừa mới trở lại bình thường sẽ khó mà lập tức tốt ngay được, bất cứ lúc nào cũng có thể tái phát.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tam khẩu thường tương bạn (1)

Dịch: CP88

"Anh đến hồ Thiên Đảo là lúc còn ở Phở Đà hả?" Cô đoán nơi này hắn là gần với Phở Đà.

"Ừ." Chính là khi ấy, tai ương năm ba tuổi qua đi, ba dẫn hắn đến Chiết Giang rồi cũng rời đi.

"Vì sao muốn đưa em đến đó?"

"Nơi đó từng là Thiên Sơn, không phải Thiên Đảo. Dưới nước còn có thị trấn thành phố cổ."

Lần đầu gặp cô hắn vẫn chưa nhớ ra kiếp trước, trong đầu chợt nghĩ đến nơi này là vì khi còn nhỏ đã từng ở, đơn giản là muốn mang cô em gái này đi ngắm cảnh.

Mà bây giờ, hắn đã có thêm một đoạn hồi ức.

Năm ấy hắn mang Thẩm Chiêu Chiêu từ Sài Tang đến núi Lạc Giả. Hành trình ròng rã mấy ngày trời, là vì muốn tránh tai mắt nên hai người không đi qua quận Lâm Hải, vòng một con đường khác xa hơn, đi qua thôn Diệp dưới chân Thiên Sơn. Gặp phải quan quân, hắn dẫn cô tránh mặt vào một tư trạch.

Nơi này có một tiểu viện là bộ hạ bất kể sống chết đi theo thay Thẩm Sách chuẩn bị sẵn. Chính Thẩm Sách cũng chưa từng đến nơi này.

Thôn Diệp, dĩ nhiên hầu hết sẽ là người họ Diệp, thế nhưng nơi này lại treo biển là "Thâm(深) trạch". Vốn là chọn một chữ "Thẩm(沈)", nhưng bởi vì ở ngay dưới chân Thiên Sơn, muốn giấu đi nên đổi sang thành chữ "Thâm" này. Cũng còn một mục đích khác, chính là để tránh người đến quấy rầy.

Ngày giữa hạ, nàng gác tay trên gối ngọc ngồi bên hồ, nhìn một đôi cá chép vàng chơi đùa, hỏi, ca, huynh có đội quân hùng mạnh như vậy, từ Sài Tang đến Phở Đà cũng phải ẩn đi hành tung, phải trốn ai sao? Hắn biết nàng thông tuệ hơn người, đã nhìn ra ngày ngày đều như đang đi trên tầng băng mỏng, trốn chính là phục binh ám toán. Mỹ nhân say rượu, giúp hắn cởi đai lưng, đem tất cả những vết thương ngang dọc trên người hắn: "Thẩm gia hiền hách, thủ hộ bách tính sông nước, nhưng ai sẽ bảo hộ huynh đây?"

Hắn ôm nàng vào ngực: "Lo cho ca ca?"

Thẩm Sách ngửa mặt nhìn lên bầu trời đêm, nhìn trăng treo trên cao, Thẩm Chiêu Chiêu nằm trong lòng hắn, cũng giống như thường trăng trong nước: "Sông nước là của vương, chẳng phải hoàng thân cũng kiêu ngạo đứng trên trăm tộc, có văn cũng có võ, có thể chính cũng có thể tà, một vị tướng thủ hộ sông nước, vang danh đến mức bốn biển đều phải ngưỡng mộ. Kẻ địch bị làm cho run sợ, được bách tính tôn sùng, người trong mộng của hết thảy nữ tử. Ca của muội đã sớm không uống sống một đời này, lo lắng cái gì?"

"Thêm một câu nữa đi," nàng ghé sát vào bên tai hắn nói, "Văn thần hận, võ thần ghen, tuyệt đối không phải những kẻ hiền lành."

Hắn cười. Mấy bài tấu phê phán của đám quan văn đó thì có là gì, hắn chỉ cần một câu nói của Thẩm Chiêu Chiêu, cả đời này liền không uống.

Người nằm trong lòng còn chưa chịu ngủ, giống như bỗng nhiên phát hiện ra điểm khả nghi nào đó, nổi lòng ghen tuông với cả tòa trạch này.

"Tư trạch này giấu dưới chân Thiên Sơn, còn giấu kỹ như vậy, đây là chuẩn bị cho vị mỹ nhân nhà ai đây hả?" Say rồi cũng phải tung giấm, đây mới chính là Chiêu Chiêu của hắn.

Hắn không nói, đợi đến khi nàng chìm vào giấc ngủ thật sâu mới nhẹ giọng đáp: "Mỹ nhân của Thẩm gia."

Thiên hạ này, trừ mỹ nhân Thẩm gia, còn kẻ nào có thể tiến vào Thẩm trạch của Thiên Sơn, có thể cởi hết quần áo của Thẩm Sách đây?

Đó là một đêm ẩn thân tại thôn Diệp của Thiên Sơn, của vị Vương mỗi ngày trong mắt chỉ có khói lửa chiến tranh.

Giờ đây vật đổi sao dời, ngàn năm như khói, Thiên Sơn đã thành Thiên Đảo. Cỏ trần chìm sâu dưới nước, sớm đã không để ai thấy được.

Thẩm Sách quay đầu, thờ ra khói trắng nhàn nhạt, giữ chặt hai chân cô: "Hết nắng rồi, nhìn một cái."

Cô lắc đầu.

"Cùng anh trai nhìn một cái."

Hắn biết cô đã dao động.

Nhiệt độ sau lưng dờn đi, hô hấp của cô gái nhỏ chậm rãi xuất hiện. Những ngày mùa đông này hơi thở luôn có một màu sắc, là trắng. Cô đang xem cùng hắn.

"Nếu anh thích tuyết thì em có thể mang anh đến núi tuyết." Cô nói, nơi này không thiếu nhất chính là tuyết.

"Tuyết đẹp nhất vẫn là ở Lư Sơn(*)," hắn cười, "Sương tuyết phủ kín Lư Sơn, là tuyệt tác của ông trời."

(*) là một dãy núi nằm ở phía bắc tỉnh Giang Tây, Trung Quốc, gần hồ Bà Dương. Đây là một trong những ngọn núi nổi tiếng nhất Trung Quốc

Một lần thấy được tuyết của Lư Sơn, cả đời sẽ khó mà quên.

Bức tranh thủy mặc núi tuyết Lư Sơn, dãy núi chập chùng chỉ có trắng và đen, thấp trong tuyết, thung lũng và quỳnh chi ngọc thụ trong tuyết, còn có núi mây mờ quanh năm che phủ cũng là màu trắng, không thể phân biệt được ngày đêm.

"Vẻ đẹp của Sài Tang không thể mang ra so sánh với bất kỳ nơi nào." Hắn nhẹ giọng nói.

Thẩm Chiêu Chiêu đoán Sài Tang chắc là một huyện nào đó ở vùng lân cận nội thành Lư Sơn, không nghĩ sâu hơn.

Mà hắn, là nói đến Sài Tang thời cổ, dựa vào núi, ở bên sông, Lư Sơn là ngọn núi này, Trường Giang là con sông ấy.

Thẩm Sách nhắc đến hồ Thiên Đảo là bởi cô thành khiến lòng người mê mẩn ở dưới nước, vì có cổ sự.

Mà hồ Thiên Đảo của nơi này, có ý nghĩa nhất chính là đôi khi sẽ bắt gặp những tòa nhà và pháo đài xây dựng thiết kế theo phong cách Châu Âu, cũng bởi vì có câu chuyện của riêng nó.

Thẩm Chiêu Chiêu kể cho hắn nghe câu chuyện tình bất kể là vị du khách nào đến đây cũng sẽ được nghe ít nhất một lần, mối tình của một trăm năm về trước. Khi ấy có một người đàn ông mua lại hòn đảo nhỏ của nơi này, sau đó cho xây một tòa lâu đài cô tặng cho vợ, thế nhưng chưa hoàn thành thì người vợ ấy đã qua đời, vị chủ nhân của hòn đảo bởi vì quá đổi thương tâm mà đem tòa lâu đài chưa kịp hoàn thành và hòn đảo kia quyên cho quốc gia, từ đó không bước lên hòn đảo này nữa bước.

Cổ sự này quá xa xưa, được người ta liên tục nhắc lại, thế nhưng mọi người cũng chỉ nghe cho vui, sau đó vui miệng thì kể lại.

Lương thiện và áp áp của lòng người là thứ đến thì nhanh mà đi cũng nhanh.

"Sau này em cũng sẽ xây cho anh một cái ----" cô nghĩ mấy giây, "Trạch viện." Người Trung Quốc, vẫn là trạch viện cảm thấy thân thương ấm áp hơn.

Người đàn ông công cô hơi yên lặng một chút: "Được, anh chờ."

Lúc đến đây là bởi muốn đuổi kịp trước khi trời tối nên không có một phút nghỉ ngơi.

Trở lại phải đi đường đêm, không thể nhanh như vậy được, thời gian cũng rất lâu. Thẩm Chiêu Chiêu lái được hồi lâu thì nghĩ tới tìm trước một nơi tạm nghỉ.

Thẩm Sách được gió lạnh thổi cho tỉnh táo lên không ít, đau lòng cô lái xe quá lâu, bèn lên tiếng muốn thay cô lái. "Để em đi, đường về sẽ có rất nhiều biến chỉ đường chỉ có tiếng Pháp, anh không hiểu đâu." Thẩm Chiêu Chiêu kiên trì tự lái.

Cô tìm được một khu nghỉ ngơi gần nhất, vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra chợt thấy Thẩm Sách đang tán gẫu với một người đàn ông lạ mặt. Hai người đều có một cốc cacao nóng bên tay, tư thế thong dong nhàn nhã. Mà không, bên tay Thẩm Sách thật ra có hai cốc, một là cho cô.

Thẩm Chiêu Chiêu vừa ra khỏi nhà vệ sinh còn chưa phát giác ra, đến gần rồi mới kinh ngạc nhìn hẩn. Thẩm Sách vậy mà đang nói tiếng Pháp, tán gẫu thể vận hội Olympic từng được tổ chức ở thành phố Montreal này, còn có thuốc thuốc lá vì vậy mà tăng lên.

Cô đợi đến khi người đàn ông lạ mặt kia rời đi mới ngồi xuống đối diện hẩn, dùng tiếng Trung hỏi: "Nói chuyện gì thế?"

"Thuế," hẩn đáp, "Thuế là một đề tài rất thú vị, có thể biết được đất nước này tập trung vào nhóm nào để thu thuế, nhìn ra trình độ phát triển kinh tế, cũng có thể thăm dò ra cuộc sống hàng ngày của một người bình thường."

Hẩn đưa cốc cacao nóng cho cô, là mua ở cửa hàng Tim Hortons bên cạnh.

Cô nhẹ giọng, dùng tiếng Pháp hỏi: "Còn muốn giả vờ? Anh còn tính giả vờ không biết tiếng Pháp đến bao giờ hả?"

Thẩm Sách trưng ra vẻ mặt vô tội: "Là em oan uống anh trước mà, rõ ràng anh chưa từng nói vậy."

Nguy biện. Thẩm Chiêu Chiêu nghĩ đến chính mình hết lần này đến lần khác chăm sóc quan tâm cho cái người "không biết tiếng Pháp" trước mắt, dứt khoát không để ý đến anh nữa.

Thẩm Sách lấy điện thoại từ trong túi áo khoác ra, nghiên cứu cách dùng.

"Là Thẩm Diễn mua," hẩn thấy cô nhìn chằm chằm, giải thích, "Cái hơn ba năm trước dùng đương nhiên không mở được nữa, rất nhiều bạn bè đều mất liên lạc rồi." Hẩn vừa tỉnh táo lại đã nóng lòng đi tìm cô, không có thời gian bận tâm đến người bên ngoài.

Trong điện thoại bây giờ chỉ có một mình cô.

"Tiếc thật đấy," cô uống cacao nóng của mình, "Ngộ nhờ có hồng nhan tri kỷ nào đó, anh mất tâm mất tích lâu như vậy người ta cũng đã quên mất anh rồi."

Hẩn cẩn thận cất điện thoại về: "Cũng khó nói, biết đâu duyên này đủ dài."

Thẩm Chiêu Chiêu nghẹn lời, sặc cacao nóng ho khù khụ, nhưng lại không thể trách ai, người đầu tiên khơi ra chuyện hồng nhan tri kỷ cũng chính là cô.

Hai người quay về xe, Thẩm Chiêu Chiêu muốn nhắc hẩn uống thuốc rồi ngủ một giấc, tránh để trên đường lại có sự cố bất ngờ.

Thế nhưng hai người sau một trận đấu võ miệng vừa rồi lại nhất tề ngậm miệng. Cô chỉnh lại dây an toàn, đang định sẽ giờ cò trắng đầu hàng, người đàn ông ngồi bên cạnh đã lên tiếng: "Anh có một cô em gái, học tiếng Pháp là vì cô ấy."

Lại là em gái, Thẩm Chiêu Chiêu theo bản năng nghĩ đến cô em họ có thể khiến hẩn thay tên tự kia.....

"Trước đây chưa quá quen thân với cô ấy, biết cô ấy học ở Montreal," hẩn tìm nước, uống thuốc, "Nghĩ học rồi sẽ có tiếng nói chung."

Thẩm Chiêu Chiêu không lên tiếng, đoạt lại bình nước khoáng trong tay hẩn, đổi sang một bình giữ ấm

Cô khởi động ô tô, chỉnh điều hòa nhiệt độ, khí ấm từ máy hàng ô vuông nhỏ thổi ra, mon man trên da hẩn, còn có da thịt của chính mình.

"Thế nhưng cô em gái kia năm đó mới mười ba tuổi," cô nhỏ giọng bóc trần, "Anh nói anh thích cô ấy, em mới không tin."

"Ừ, quá nhỏ," hẩn thừa nhận, "Nhưng bởi vì quá xinh đẹp nên ai nhìn thấy cũng sẽ yêu thích. Anh cũng chỉ là một con người bình thường."

Trong mắt cô nổi lên ý cười lấp lánh, Thẩm Sách chăm chú nhìn đôi mắt đó.

"Dẫn anh đến một nơi." Cô vui vẻ nói.

Thế trạng của Thẩm Sách không cho phép cô đưa hẩn đi quá xa, hồ Thiên Đảo này là giới hạn rồi, xa hơn nữa cô sợ hẩn sẽ không chịu nổi. Thẩm Chiêu Chiêu đưa hẩn đến một khu nghỉ ngơi gần đó. Không cho hẩn xuống xe ngay mà chính mình chạy về cốp sau lấy xuống một bộ quần áo trượt tuyết, cường chế mặc vào cho hẩn. Hẩn mặc quần áo của cô sẽ không tránh được hơi nhỏ, chật chội. Nhưng ấm là được rồi, cô thủ thi: "Ngoan ngoan mặc vào nào, em hứa sẽ không ghét bỏ đâu."

Sau đó kéo tay hẩn đi đến bên cạnh một cái hàng rào gỗ, tìm đám động vật nhỏ được nuôi dưỡng ở nơi này.

Bởi vì trời đã tối rồi, đám nhỏ sợ lạnh đều không muốn thò đầu ra. Thẩm Chiêu Chiêu vừa rời ở quầy bán mua thức ăn cho động vật hào hứng bao nhiêu thì hiện tại ôm gói thức ăn thất vọng bấy nhiêu.

Đang chuẩn bị xoay người rời đi, bỗng nhiên có một con hươu thò đầu ra, sau đó thung thảng chạy đến trước mặt Thẩm Chiêu Chiêu. Thẩm Chiêu Chiêu lập tức túm lấy tay Thẩm Sách, đổ toàn bộ hạt ngũ cốc vào lòng bàn tay hắn, để hắn cho hươu ăn.

Thẩm Sách hơi bất đắc dĩ, hai con người lớn đầu lái xe đến một khu nghỉ ngơi chỉ để cho hươu ăn.

"Em đi mua tiếp cho anh." Vậy mà cô còn tưởng hắn thích làm chuyện này.

Bỏ tiền, mua, bỏ tiền, mua, cứ như vậy lặp lại mấy lần.

Lòng bàn tay Thẩm Sách bị con hươu đó liếm ướt đầm, hắn thầm nghĩ, có lẽ nào kiếp trước trong lúc đi săn bắn ở Nam Cương giết nhiều hươu quá nên kiếp này phải đi cho chúng nó ăn? Chỉ là thấy Thẩm Chiêu Chiêu chơi vui như vậy, hắn cũng vui vẻ phối hợp.

Bởi vì là ban đêm nên Thẩm Chiêu Chiêu lái xe rất cẩn thận, về đến Montreal đã là nửa đêm.

Lúc Thẩm Sách bị cô đánh thức, phát hiện ra không phải đang ở dưới nhà cô, mà là ngoài đại sảnh khách sạn đêm đầu tiên Thẩm Sách ở lại.

"Em gọi điện thoại cho Thẩm Diễn rồi," cô tiếp, "Nói đêm nay sẽ không về."

Còn để đi giúp việc và Thẩm Diễn chuẩn bị quần áo sạch đưa đến từ sớm. Cũng chỉ còn mấy ngày ở bên nhau, cô không muốn có người bên ngoài làm phiền, nhà mình để cho cặp vợ chồng và cậu nhóc kia đi vậy.

Xe giao cho giám đốc khách sạn, hai người vừa vào đến phòng, Thẩm Sách liền đi ngủ trước.

Thẩm Chiêu Chiêu nhúng khăn mặt vào nước nóng, giúp hắn lau tay và mặt, lại cởi sạch quần áo của hắn, chỉ để lại một cái quần lót, giúp hắn lau nơi này, cọ nơi đó, cuối cùng mới kéo chăn bông phủ lên người hắn. Trời tối, mọi thứ đều rơi vào yên tĩnh, mọi sự chú ý tập trung trên người hắn, nhìn thật lâu.

Lại nhìn thấy móng tay hắn đã hơi dài ra, Thẩm Chiêu Chiêu đi tìm túi đựng đồ của mình. Đi giúp việc lớn tuổi trong nhà là người rất chăm chút cẩn thận, nhất định sẽ có, quả nhiên sau đó cô tìm được bấm móng tay trong một chiếc túi đựng đồ dùng cá nhân. Cô khoanh chân ngồi dưới ánh đèn, cẩn thận cắt dũa từng cái móng cho hắn.

Sau đó lại giống như đêm qua, ôm hắn ngủ say.

Ngày hôm sau, cô chợt muốn trở lại nơi hai người hẹn nhau đầu tiên sau khi gặp lại, cửa hàng đồ nướng Nhật Bản đó.

Vừa khéo mấy người đầu bếp của ngày hôm nay vẫn giống y như lần trước, người ra phục vụ bọn họ cũng là người đàn ông của ngày hôm đó. Thẩm Chiêu Chiêu kê sát người bên cánh tay Thẩm Sách, cùng hắn chọn món. Người kia bỗng nhiên mỉm cười, bất ngờ dùng tiếng Trung nói: "Hôm nay cười rồi."

"Chú biết tiếng Trung sao?" Thẩm Chiêu Chiêu kinh ngạc.

"Đúng vậy. Hôm đó hai người không nói với nhau một câu nào, cậu trai trẻ này lại dùng tiếng Anh gọi món nên tôi không dám khẳng định." Đầu bếp cười, đột nhiên giọng đầu lên, ngọn lửa thổi bùng. Thẩm Chiêu Chiêu kinh ngạc a một tiếng, bấy giờ mới nhận ra mình bị vị đầu bếp này đặt bẫy, cố ý khiến cô lơ đãng, sau đó mang đến bất ngờ này. Vị đầu bếp sau đó gọi một cô gái mặc áo kimono đen, vẫn là người đêm đó liên tục khuyên Thẩm Sách không cần gọi nhiều như vậy.

Thẩm Sách sau một đêm đó đã để lại cho đầu bếp và người phục vụ ở đây ấn tượng về một người đàn ông đáng thương "sắp bị vứt bỏ", ngày hôm nay hiển nhiên đã trở thành "sống sót sau kiếp nạn, tìm về tình yêu". Thẩm Chiêu Chiêu nghĩ, xem ra cô sẽ là "người phụ nữ bạc tình" rồi..... Thế là, đầu bếp và cô gái kia suốt cả một quá trình đều tỏ ra vô cùng quan tâm bảo vệ Thẩm Sách, trước khi họ rời đi còn đưa đến tận cửa, đặc biệt tặng phiếu giảm giá cho lần sau.

"Sau này chắc không dám quay lại nữa mất," Thẩm Chiêu Chiêu quay đầu nhìn bảng hiệu đồ rực giữa trời tuyết trắng, thì thầm bên tai hắn, "Mang bạn học là nam đến đây nhất định sẽ bị cho là kẻ bội tình bạc nghĩa." Chưa biết chừng là bạn học nữ cũng vậy.

Về đến khách sạn, đi giúp việc đến giúp cô khử trùng qua phòng tắm và bồn tắm.

Thẩm Chiêu Chiêu chuẩn bị nước nóng, điều hòa trong khách sạn đặt nhiệt độ khá cao, cô chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay và quần thể thao, chân trần đứng cạnh bồn tắm hí hoáy mở cái lọ hương nhỏ bằng điện ra. Ở trong khách sạn dĩ nhiên là phải theo phép tắc của người ta, không thể dùng lửa, nhưng dùng điện cũng khá đơn giản.

Đi giúp việc đã chuẩn bị sẵn tàn hương cho cô, Thẩm Chiêu Chiêu lấy một ít hương mộc thả vào trong, lại tăng nhiệt độ. Mùi hương quen thuộc lập tức tỏa ra không khí, trầm hương Đường Lưu Mi.

Rèm thả xuống, toàn bộ ánh nắng của trời chiều đều bị chặn lại bên ngoài.

Cô chợt quay đầu, nhìn thấy Thẩm Sách gần như là trần trụi đứng trước mắt. Sau khi hắn ngủ, cô không chỉ lột sạch, còn mấy lần đối mặt với cơ thể này. Hoặc là bôi thuốc, hoặc là lau người, khi đó cũng không cảm thấy cái gì. Thời khắc sau chiều này ánh nắng trở nên chan hòa, trời trong quang đãng, nghiêng đầu đối mặt, cô mới sâu sắc cảm thấy khung cảnh trước mắt không thích hợp. Vô cùng không thích hợp.

"Anh khoác áo vào đi, không sợ lạnh hả?" Cô không biết mình đã bị ôm trong ngực Thẩm Sách từ bao giờ, bị sắc đẹp mê hoặc làm cho mờ mắt, "Có phải em từng nói với anh....." Dừng từ gì bây giờ nhỉ. Dễ nhìn? Đẹp? Dung mạo hơn người? "Dậy thì rất thành công không?"

"Nói rồi."

Trong lòng cô có hấn, khuôn mặt thường xuyên đỏ lên, có lời vô liêm sỉ nào mà chưa từng nói? Bao nhiêu chuyện vô liêm sỉ cũng đã làm hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tam khẩu thường tương bạn (2)

Dịch: CP88

Hắn trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói: "Anh có một người em gái."

Cô miễn cưỡng cười, thấp giọng oán giận: "Khấp thế giới này đều là em gái của anh." Tuy biết người hấn ám chỉ vẫn luôn là mình.

"Cô ấy, từ nhỏ đã thích gấu bông bự. Trong nhà có rất nhiều, phòng khách ba con, thư phòng bốn con, ở phòng ngủ của anh cũng đặt bốn con. Thích ăn chay, không thích phải tự nấu cơm, anh thích ăn bò bít tết năm phần chín, cô ấy lại hiếm thấy làm được một lần là chín. Hết cách rồi, chỉ cần là cô ấy làm, anh đều sẽ ăn bằng hết. Cô ấy thích hoa, anh cho người dựng một cái nhà kính trồng hoa, từ bày bố đến trang trí, đặt hoa vào, bận rộn hơn nửa tháng, cũng may là cô ấy có nể mặt đến xem rồi, mà cũng có thể gọi là lên đến xem."

Nhà kính trồng hoa đó là chuẩn bị cho cô? Thẩm Chiêu Chiêu sùng sốt.

Không vì cô thì là vì ai đây? Trăm hoa trong mắt hấn chỉ là một màu xám xịt nặng nề, không có chút nào vui sướng khi nhìn thấy.

Gió lớn, hấn lấy áo khoác quần lấy cô rồi ôm vào ngực: "Thích nhất là quả hạch, vỏ mềm hay vỏ cứng đều thích, từ hạt dẻ cười đến hạnh nhân, hạt thông, còn có đậu tằm, hạt đậu xanh, hạt dưa, hạt lạc, miễn là hạt thì đưa cho cô ấy đều bỏ vào miệng hết. Nếu lúc vài tuổi mang mấy thứ này ra dụ đám bảo sẽ dễ dàng bắt cóc về."

"..... Mẹ em nói với anh?"

Hấn cười, tiếp tục nói: "Sợ nước, thích lửa, từng đốt cháy hết nửa đám cây cỏ khô trong sân, sau đó bị đánh đến khóc nhè."

Sân bay sau lưng hấn chợt sáng lên, đám đồ lưu niệm xếp thành hàng trong tủ kính cũng trở nên rõ ràng, giống như đang nhắc nhở họ, thời gian đã hết.

Mặt cô chôn trong hõm cổ hấn không muốn dời đi: "Anh phải đi vào rồi."

Hấn lại như nghe không thấy: "Khi ngủ cô ấy thích kéo chăn che mặt, chỉ để lộ ra cái trán," ngón tay hấn tìm thấy khuôn mặt cô, tìm đến vị trí môi cô, nhẹ giọng nói, "Kéo xuống cũng vô dụng, dù có ngủ say đến mức nào cũng sẽ tự mình kéo lại lên được."

Đây là thú tiêu khiển hấn thích thú nhất mấy ngày nay, kéo chăn che mặt của cô xuống, chờ mấy phút chắc chắn cô sẽ bất mãn nhũn mảy, lần mò tìm chăn bông đắp lại.

Hai người đi vào sân bay.

Người trong đây không quá đông đúc, nhưng bầu không khí phảng phất như đã ngưng lại, dường như bị người qua người lại rút đến cạn đáy. Cô khó khăn hít thở, trái tim bị đè nén nặng nề. Thẩm Diễm và Lương Cẩm San đã lấy vé máy bay, đang chờ Thẩm Sách.

Thẩm Chiêu Chiêu sợ bị Lương Cẩm San nhìn ra manh mối, tuy lưu luyến nhưng đã sớm rút tay về xô vào túi áo của mình, chỉ còn lại hai mắt không rời khỏi Thẩm Sách.

Hai người bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, viên mắt cô đỏ lên, nghẹn ngào nhẹ giọng dặn dò: "Anh, đến nơi thì gọi cho em." Nói xong, quay sang Thẩm Diễm: "Hai người cũng vậy, lên đường bình an. Anh ấy xin nhờ cả vào hai người."

"Có câu này muốn nói với em, qua đây." Thẩm Sách đứng cách cô mấy bước, chợt nói.

Trái tim cô bắt đầu loạn nhịp, đi đến gần, qua chiếc vali của Lương Cẩm San chợt bị một cánh tay bắt lấy, mắt đà ngã vào ngực Thẩm Sách. Hấn đưa tay nâng mặt cô, từ môi xâm nhập, ngay trước mặt đôi vợ chồng kia cho cô một nụ hôn sâu thuần túy nhất giữ nam và nữ.

Lương Cẩm San đứng một bên, khiếp sợ hồi lâu, cuối cùng túm lấy tay chồng mình.

Thẩm Diễm gặt đầu.

Lương Cẩm San như vừa ngộ ra gì đó, khó trách hẳn lại nhất định muốn đến thăm em gái..... Toàn bộ những chỗ không hợp logic dường như đã được giải thích ngay tại đây. Thẩm Sách đã yêu cô em gái trên danh nghĩa này. Khó trách, khó trách hai người lại tách ra riêng cùng nhau đi chơi đó đây mấy ngày hôm nay.

Thẩm Chiêu Chiêu cảm nhận máu huyết trong cơ thể không ngừng trào lên, cô thế nào cũng không ngờ được, đến tận khi môi Thẩm Sách rời đi vẫn chỉ biết sững sờ nhìn anh.

Thẩm Sách đặt tay sau gáy cô, mấy lần muốn nói lại thôi, bị đôi mắt đen láy kia của cô thẳng tắp chiếu đến, hẳn lại không có cách nào mở miệng nữa rồi. Cuối cùng chỉ nâng tay lau toàn bộ nước mắt của cô, sau đó là người đầu tiên cầm lấy về mấy bay và hộ chiếu, nhanh chóng biến mất sau cửa kiểm tra an ninh.

Bát Bát: Số chương chuẩn bị dư cho ngày lễ đã hết, thôi thì chúc mn nghỉ lễ vui vẻ với những hoạt động có ích cho sức khỏe nhé kkk

P/s: Bởi vì lâu nay toàn để lão ba tự đi chơi một mình, lần này quyết định đưa ông đi một chuyến, không mang theo lap, notebook và tablet cũng để ở nhà hết rồi. Không có hứng thú chơi bởi từ lâu, nhưng mà muốn dành trọn chuyến này chỉ để bồi tiếp lão ba ta thôi. Đòi người ngăn ngừi, dành để mọi người kiên nhẫn chờ ta mấy ngày rồi ^^~

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tam khẩu thường tương bạn (3)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Thẩm Chiêu Chiêu về đến nhà, trong lòng chợt trống rỗng. Cô vào căn phòng Thẩm Sách ở một đêm thay mới ga trải giường, lấy toàn bộ vỏ chăn và ga trải giường bị hần giấu trong tủ ra giặt sạch sẽ. Khóa cửa, lau sàn nhà và bồn tắm, vừa muốn mở cửa sổ, nghĩ đến gió lạnh bên ngoài nên lại thôi.

Bài luận văn bằng tiếng Tây Ban Nha vẫn chưa hoàn thành, cô nói chúc ngủ ngon với dì giúp việc, sau đó giam mình trong thư phòng.

Cô không bật đèn mà mở bài luận văn ra trước.

Ngón tay dừng lại trên nút công tắc không ấn xuống, Thẩm Chiêu Chiêu nhìn chằm chằm phần thêm vào xa lạ cho bài luận văn. Là của Thẩm Sách. Hần viết hai hàng chữ phía trước một đoạn lớn, đại khái là nói tiếng Tây Ban Nha của hần chỉ giới hạn ở nghe nói, đọc còn có thể miễn cưỡng, viết thì chịu thật rồi.

Sau đó là mấy câu ngắn gọn, dùng tiếng Trung:

Trung Hoa mấy ngàn năm lịch sử đã sớm đem tính cách con người phân tích một cách hoàn chỉnh, ngày nay rất nhiều luận điệu đều chỉ là lời lẽ tầm thường.

Thời Chiến quốc có một hiền sĩ, tài học xứng đáng để ngẩng cao đầu, thế nhưng căn nhà chỉ có bốn bức tường, người vợ nói: "Không lo lắng bởi nghèo hèn, không sốt sắng bởi phú quý." Người quân tử, trọng ở học thức, coi phú quý như mây gió thoảng qua, cầu chính là: quên đi được và mất.

Vì sao nói "Cầu"? Con người sở dĩ là con người chính là vì một chữ "Dục", có dục thì sẽ có tư tưởng được và mất. Vô luận là ai đều không thể hoàn toàn làm được chuyện quên đi nó. Quân tử coi đây là ràng buộc, cả một đời sẽ không ngừng chinh đồn bản thân.

Quân tử đối với mình nghiêm khắc, đối với người lại khoan dung.

Vua Thuấn thường tự cảnh tỉnh bản thân, sớm đã ghi lại sử sách.

Thời Đường có Hàn Dũ, từng bàn về quân tử: "Ép bản thân lấy chu đáo làm trọng, với người lấy giản đơn mà đối đãi."

Họ nhìn vào chính mình, thấy đâu đâu cũng là sai, dù thế nào cũng không đủ; họ đối với người ngoài, tâm mang theo khoan dung, chỉ cần là một đốm sáng nhỏ lóe lên cũng sẽ không chút do dự tán thưởng từ tận đáy lòng. Ngụy quân tử thì ngược lại, tự mãn tự hỉ, đối với người khác không nhìn ra bất kỳ

ưu điểm nào, khuyết điểm đếm không xuể, chính là "Lấy Thánh Nhân đặt yêu cầu lên người thường "

Đến thời Tống, Minh, văn nhân kế thừa luận điệu của người đi trước, đăng: nghiêm khắc với bản thân, khoan dung với người ngoài. Truyền thừa cho đến ngày nay.

Chỉ một điểm này, Trung Hoa ta tự Ngũ Đế đến nay có một quan điểm thống nhất, truyền dạy cho con cháu đời sau.

Quân tử không khinh nhờn, bỏ thói ghen ghét đố kỵ.

Buông thả vậy khôn con người trong cái vòng hẹp, éch ngồi đáy giếng, đố kỵ khiến con người nói ra những lời khó nghe, hành vi khác thường.

Đố kỵ dẫn đến cái ác, xưa có: đố kị, đố si, đố hại. Bởi vì đố kỵ mà cay nghiệt, si vọng, nảy sinh mưu đồ hãm hại người. Con người có vô số nhược điểm, không có cách nào diệt trừ tận gốc, chỉ có thể tự mình khống chế. Đố kỵ là thứ có lực công kích vô cùng lớn, quá mức đố kỵ sẽ khiến con người trở nên độc ác. Họ hiểu được, thông suốt cái tai hại của nó, không ngừng khắc chế, một đời tranh đấu với chính mình.

Kẻ địch của người thường là người ngoài, mà kẻ địch của người quân tử, là chính mình.

.....

Thẩm Sách quay trở lại nói về đạo xử sự "giấu mũi nhọn giữ vụng về, ẩn mình ở nơi thấp" khiến cô nghĩ đến bản thân từng thầm hình dung về hấn là lưỡi dao nhọn chôn dưới tầng cát, cũng thật phù hợp với đoạn này.

(*) có 1 câu đại loại là: nước chảy chỗ trũng, người thường hướng đến nơi cao. Chắc đây là sự khác biệt giữa quân tử và người thường? haha

Hấn nói đến "giữ và giấu", là dẫn ra từ một câu binh pháp: quen giữ người, giấu mình trong chốn dân gian.

Thẩm Chiêu Chiêu mỉm cười với màn hình, nhớ đến nửa câu sau: ẩn sâu dưới chín tầng đất, hành động đến chín tầng trời.

Mà với Thẩm Sách, hấn càng thích hợp với câu phía sau hơn.

Ngồi ngây ngốc một hồi, ý thức và cơ thể cô dần bị bóng tối cắn nuốt, trời và đất cũng trở nên hư ảo không chân thực.

Lại như đang chìm giữa sương tuyết Lư Sơn, trong đình đài trên mặt nước, hấn cời áo khoác ngoài, tựa lưng lên chiếc cột phía sau, tư thế thư thái lười biếng nói chuyện với cô. Mà cô men theo ánh lửa than, cách một ngọn lửa cháy bập bùng nhìn hấn. Hấn ngắm tuyết, cô ngắm hấn.

Thẩm Chiêu Chiêu bị tiếng đồng hồ báo thức đánh thức, mơ màng hoảng hốt ngồi dậy, lưng tựa đầu giường, ý thức theo họa tiết sông núi trên giấy dán tường liên tục bị đẩy đi xa mấy vạn dặm. Mộng quá loạn, một thoáng trước là những câu chữ chạy loạn, một thoáng sau đã trở lại là hấn. Điện thoại của Thẩm Sách đúng lúc này gọi đến, cô trượt người nằm về: "Biết là giờ này anh xuống đến sân bay mà, dậy rồi không xuống giường nữa."

Đầu bên kia điện thoại là âm thanh ồn ào của sân bay Macao, có tiếng Quảng Đông, tiếng Anh, tiếng Trung, lẫn lộn hỗn tạp.

"Nói vậy là muốn anh lại bay về đó rồi hả?" Hấn hỏi.

Cô "Vâng" một tiếng.

Sau đó nghĩ đến mấy ngày có hấn nằm bên cạnh, lại nhìn trần nhà, chỉ tưởng tượng ra được một bên đường viền trên khuôn mặt hấn, còn có tay của chính mình.

Khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt, một cái chớp mắt đã ở cách nhau nửa vòng thế giới. Từ đêm qua cô đã phát hiện ra bản thân chẳng hề biết rõ về hấn. Mấy ngày chần chừ cận kề, Thẩm Sách với cô chỉ như một góc mới lộ ra của dãy núi lớn. Thế giới tinh thần của một người càng rộng lớn, sức hấp dẫn với cô cũng sẽ càng lớn hơn. Cô hiểu hấn hơn một phần, trái tim càng hăm sâu hơn một phần, ngỡ rằng đã không thể nào mê luyến sâu hơn nữa..... thế nhưng một khắc sau lại bị chính trái tim mình phủ định.

"Em đã đọc rồi."

"Phao chuyên dẫn ngọc(*)," hấn nói, "Mấy câu da lông."

(*) là một kế trong binh pháp tôn tử, trong trường hợp này thì là Thẩm Sách đưa ra gợi ý cho Chiêu Chiêu tham khảo, tiện đà cho cô phát triển vào ý của mình

Cô nhẹ giọng nói: "Bản lĩnh tự giấu giải không tẻ."

Hấn cười: "Giấu giải, giấu giải. Có giấu, mới có giải."

Hai người đều hạ thấp giọng, tựa như dư vị mấy ngày qua vẫn còn, vài ngày ngắn ngủi, ai cũng không giấu đi được một thoáng đa sầu đa cảm

Khi trước bởi vì có Thẩm Sách ở đây nên mẹ không tiện nói nhiều quấy rầy đến hai anh em ở chung, cũng coi như để cho cô thêm mấy ngày nữa suy nghĩ về chuyện từ hôn. Một tuần sau khi Thẩm Sách rời đi, cô và mẹ chính thức có cuộc gọi thứ hai. Điện thoại nổi lên, hai mẹ con cứ như vậy trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng nghe thấy tiếng cười của mẹ cô: "Đúng là mẹ ra sao thì con gái cũng giống vậy. Vốn muốn chuẩn bị sẵn con đường tắt cho con, nhưng hẳn là con không cần nữa rồi."

Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu rớt cuộc cũng hạ xuống, giọng nói mang theo nỗi nụ: "Cám ơn mẹ."

Khi trước cũng là mẹ cô một mực muốn kiên trì ly hôn, buông tha quyền nắm giữ cổ phần sau cuộc hôn nhân kia, mang theo Thẩm Chiêu Chiêu mới chỉ ba tuổi rời khỏi Trung Quốc. Lễ tế tổ cũng là năm đầu tiên Thẩm Chiêu Chiêu chính thức tiếp xúc với gia tộc không lồ của mình, khi ấy chỉ cảm thấy mới mẻ chứ không hề hiểu được Thẩm Bảo Doanh của năm ấy chính là dục hòa niết bàn, Phụng Hoàng trùng sinh bay về đỉnh núi.

"Là hạng người như thế nào?" Mẹ cười hỏi.

"Thì..... giống như anh trai ạ."

Sau đó có hỏi thế nào cũng không chịu nói nữa. Cô và Thẩm Sách trước đó đã có giao hẹn, trong thời gian hẩn trị liệu sẽ không tạo ra thêm bất kỳ sóng gió nào cho cả hai. Chờ hai người gặp lại rồi sẽ tìm cơ hội công khai sau. Chuyện quan trọng trước mắt là Thẩm Sách có thể khỏe mạnh trở lại, cũng là chuyện quan trọng duy nhất.

Quả nhiên như suy đoán trước đó của cô, mẹ truyền đạt lại ý tứ của Thẩm công, chính là không thể đem tặng nhân tài gia tộc đã khổ tâm bồi dưỡng cho người ngoài, Thẩm Chiêu Chiêu sau khi tốt nghiệp sẽ trở về góp sức cho Thẩm gia. Cô không có ý kiến gì khác, cho mẹ một câu trả lời mà bà muốn.

Tình huống của Thẩm Sách lúc tốt lúc xấu, lúc tốt có thể gọi điện cho cô liên một tuần. Lúc xấu đi, thậm chí còn không nhận ra cô.

Để bản thân không sa lầy vào vũng bùn vô vọng, Thẩm Chiêu Chiêu trong lúc xin học lên thạc sĩ đã theo chân giáo viên hướng dẫn dự thính một vài khóa trình. Bốn năm đại học của cô là chuyên ngành tài chính, lên thạc sĩ lại chọn phân tích tài chính, học một năm, sau khi học xong sẽ về nhà làm việc. Mẹ chưa từng hỏi chuyện học hành của cô, đều là tích lũy, khi trước cho cô học ba lê cũng không nghĩ đến chuyện bồi dưỡng ra một diễn viên múa ba lê, mà chỉ đơn giản nghĩ ba lê giúp cô dưỡng ra khí chất và sự dẻo dai, sau đó còn nói đùa với cô: "Học ba lê không bao giờ là thừa, nhìn đi, bước đi không bao giờ sợ bị còng lưng, lúc vui còn có thể nhảy lên hai bước, coi như tự trợ hứng cho mình."

Đáng tiếc, cuộc sống không có cách nào luôn theo đúng ý của bản thân, biến số nằm ở khắp nơi.

Ngày gặp lại từ nửa năm đẩy lên một năm, giữa hè trôi qua, thu hết, mùa đông một lần nữa bắt đầu.

Tết năm nay Thẩm Chiêu Chiêu về Hồng Kông ăn Tết. Từ khi Thẩm Sách sinh bệnh, chú Thẩm lo lắng ngày đêm, cũng không còn như trước đây vì chuyện làm ăn mà bay đi khắp nơi nữa mà ở lại nhà nhỏ Thẩm Sách thích nhất điều dưỡng thân thể. Chuyện đích tôn cũng dần trở thành gánh nặng của mẹ, bởi vậy mà bà cũng thường xuyên ở lại Hồng Kông hơn.

Số lượng đích tôn ít ỏi đến đáng thương, ăn Tết cũng không có mấy người.

"Đích tôn chỉ còn lại bác cả và chú," Chú Thẩm khẽ cười cảm thán, "Bác cả có một đứa con trai, thế nhưng khăng khăng đi theo chủ nghĩa độc thân. Mà chú cũng chỉ có Thẩm Sách là đứa con trai duy nhất....." Đáng tiếc một thân quần bệnh rồi.

"Bạn trai con nếu có thể ở rể được thì sẽ là tốt nhất," Chú Thẩm nghiêm túc nói, hỏi sát hơn đến chuyện riêng của cô, "Nếu cũng là họ Thẩm thì đích tôn của chúng ta cũng có thể đông đúc hơn."

"Không phải anh trai đã rất tốt rồi à?" Thẩm Chiêu Chiêu nhẹ giọng an ủi chú Thẩm, "Năm mới chỉ nên nói chuyện may mắn thôi, nói chuyện may mắn thôi."

"Tình trạng gần đây của nó thế nào người làm ba này còn khó nắm được chính xác. Thẩm Diễn và thằng bé đều là đứa nhỏ có chủ ý của riêng mình, cả hai người đó chưa từng nói thật với chú được một câu," Chú Thẩm lấy phong bao lì xì trên bàn đưa tới, ôn nhu nói: "Sang năm mang bạn trai về chứ?"

Thẩm Chiêu Chiêu không biết phải đáp thế nào, rũ mắt, cúi đầu cười, cũng tiện che đi chút đa cảm lóe qua có thể khiến người ta hoài nghi.

Không chỉ bởi muốn cả nhà vui vẻ, cô còn muốn thay Thẩm Sách tận một phần hiếu tâm: "Được ạ, sang năm."

Chữ mạ vàng bên trên là "Cả nhà đoàn viên", ngón tay Thẩm Chiêu Chiêu dừng lại ở một góc của chiếc lì xì, kinh ngạc nhìn chằm chằm.

"Cái này là anh trai con viết, hai tháng trước nhờ Thẩm Diễn mang về cho chú." Chú Thẩm giải thích.

Cô chậm chạp không muốn dời đi tầm mắt, cảm nhận được vô cùng rõ ràng câu nói "Thấy chữ như mặt".

Chữ viết của hắn bên trong cái bọc mềm mại là sắc sảo bén nhọn, tựa như sò lên có thể rách tay, với bốn chữ "Cả nhà đoàn viên" này kể ra có chút không được ăn khớp cho lắm. Thẩm Sách từng viết: Kẻ địch của người quân tử, là chính mình.

Đối với Thẩm Sách mà nói, kẻ địch đáng gờm nhất chính là sự bén nhọn quá mức của bản thân. Bài khổ luyện cả một đời của hắn vì thế hẳn sẽ là: ẫn và thu.

Đêm giao thừa, cô đến nhà kính trồng hoa.

Nơi này đã được sửa chữa lại, hai năm trước với Macao giống hệt nhau, hiện tại đã tách biệt thành hai loại phong cách. Macao là tường thủy tinh, kệ đặt một màu trắng, lấy chính những chậu thực vật xếp đặt thành bố cục, khiến người ta liên tưởng đến khung cảnh trong bộ phim Phù thủy xứ Oz.

Mà nhà kính trồng hoa của nơi này là mô phỏng theo phong cách ngôi nhà của cô ở Montreal, sử dụng vật liệu bằng gỗ dựng thành vách, bên ngoài bố trí những loài thực vật không sợ lạnh, bên cửa sổ treo chậu cây xanh. Toàn bộ là một màu xanh lục, bỏ lan khắp nóc nhà và cửa sổ thủy tinh.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra đến xuân hạ nơi này sẽ ngập tràn trăm loại hoa đua nở. Hoa bao bọc cho ngôi nhà, căn nhà lại là nơi nuôi dưỡng hoa.

Thợ trồng hoa phải trở về nhà đón đêm giao thừa với gia đình, trước khi đi nói với cô chậu hoa quỳnh sẽ nở hoa trong mấy ngày này, lại chỉ sang chậu linh lan nói loài thực vật này ưa lạnh, tuyệt đối không nên xốt thay nó mà gốc ghéech mang vào trong nhà.

Mặt trời lặn, ánh trăng chậm chậm rót xuống thế gian.

Nước trong bể bơi của tầng cao nhất đã bị rút cạn trước khi vào thu, chỉ còn lại đáy hồ với một lớp bụi mỏng buồn hiu hắt. Cô ở Montreal quá lâu, đã quen với khí hậu lạnh khắc nghiệt ở nơi đó, nhìn mây đen lững lờ che đi mặt trăng, trong lòng thầm nghĩ, đang là mùa đông, không phải sẽ mưa thật đấy chứ?

Suy nghĩ này còn chưa kịp đi xa hơn, giọt nước lạnh lẽo đã chọt rơi xuống chóp mũi, liền ngay sau đó là trên cánh môi.....

Cô chạy vào nhà kính trồng hoa trú mưa, tìm xung quanh một hồi cũng không thấy một cái khăn sạch nào, bắt đắc dĩ đành rút tạm một tờ giấy ăn lau mặt, sau đó muốn tìm ô, lại không có. Giờ này hẳn là mẹ và chú Thẩm đều đã ngủ rồi, nơi này cũng cách thang máy xa nhất, không gấp đến mức ngay giữa lúc mưa lớn này phải chạy về. Dù sao cũng không có việc gì làm, chờ mưa nhỏ đi rồi tính tiếp vậy.

Trong lúc yên tĩnh nhất, điện thoại bàn đặt bên cạnh chọt vang lên.

Trái tim Thẩm Chiêu Chiêu thỉnh thoảng nhảy loạn, chuông reo đến hồi thứ hai, cô cầm điện thoại chuyển nghe.

Đầu bên kia truyền đến tiếng sấm y như nơi này.

"Điện thoại di động không có ai nghe máy, đoán là em trốn ở nhà kính trồng hoa."

Thẩm Chiêu Chiêu nắm chặt cục giấy vừa dùng thấm nước trong tay, càng lúc càng vo nó nhỏ đi hơn, cũng giống như trái tim đang không ngừng thất lại lúc này của cô. Lần trò chuyện trước đó đã là hai tháng trôi qua, cũng là năm ngoái, vượt qua một năm, hẳn nói sẽ đến Montreal đón năm mới với cô. Sau đó tình huống xảy ra bất ngờ.....

"Năm mới qua chính là Tết của người Trung Quốc chúng ta," hắn hỏi, "Có tâm nguyện gì không?"

Chớp rạch ngang trời, sau đó là tiếng sấm nổi tiếp.

"Em..... có một người anh trai, hi vọng anh ấy bình an." Năm này qua năm khác, tâm tư của cô đối với hắn lần sau không hề chỉ giống như lần trước, mê luyến với hắn một phần cũng không giảm, ngược lại bắt đầu đã có thể cảm nhận được tâm tư của hắn. Cô chỉ muốn được bên hắn, không làm gì, không nói chuyện yêu đương, không làm người yêu, đều được, tâm nguyện duy nhất chính là có thể gặp hắn nhiều hơn, ở bên hắn.

"Còn gì nữa không?"

"Đề em nghĩ xem," cô dùng móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, khắc chế ngữ điệu của bản thân, "Em còn muốn cùng anh ấy đón sinh nhật năm 26 tuổi."

"Anh ta sinh vào đầu hạ, còn những mấy tháng nữa. Không ghét chờ quá lâu?"

"Không tính là gì cả," cô nhẹ giọng nói, đề xuống chưa xốt trong lòng, "Dù sao em chờ anh ấy cũng lâu rồi."

"Được, đã biết," hắn lại nói, "May quá, thời gian này cũng không rảnh rồi." Hắn nói như thể có vô số công sự đang chờ giải quyết thật vậy.

"Biết mà....."

Hai người cảm ổng nghe, đều nở nụ cười.

"Năm mới nhớ phải tuân thủ quy củ đón năm mới," hắn nói, "Mặc đồ đỏ, váy màu đỏ thạch lựu là tốt nhất."

"Hôm nay giao thừa rồi, bây giờ mới đi mua váy sợ không kịp," hơn nửa mùa đông này mặc váy có mà lạnh chết hà, cô hỏi, "Quy củ đâu ra vậy? Chưa nghe bao giờ."

Cô nghe thấy tiếng cười của hắn, cảm thấy có gì đó kỳ quái, ngẫm nghĩ một chút mới chợt giật mình nhận ra, không lẽ hắn là muốn nói thứ mặc dưới váy?

Trước mặt cô là cây sương rỗng bát tiên đỏ thắm, phía sau bên phải là thiên điều cánh hoa vàng mang theo đơn độc một nhánh xanh lam. Chỗ cô đang

ngồi có rất nhiều thủy tiên, trong ngày Tết âm lịch thủy tiên cũng là loài hoa nở rộ nhất, tựa như mỗi năm phải nhìn thấy thủy tiên mới thật sự được coi như là đã qua năm mới.....

Thắm Chiêu Chiêu muốn tìm màu tương tự như hoa thạch lựu kia, nhưng không có: "Nhà kính trồng hoa này của anh đẹp quá đi mất, em chẳng muốn đi nữa."

"Thế hả?" Hấn hỏi.

Thắm Chiêu Chiêu còn đang mãi ngắm hoa, như có như không đáp lại.

Hấn thỉnh linh nói: "Vậy thì ở yên đó, chờ anh."

.....

Lời này mang lại hiệu ứng đặc biệt lớn, thế nhưng xen lẫn bên trong tiếng mưa lộp bộp ngoài cửa sổ lại khiến người ta có cảm giác không chân thực. Cơ thể cô tựa như còn phản ứng nhanh hơn cả ý thức, đứng bật dậy, chân đập vào bàn. Dụng cụ uống trà va đập vào nhau, hẳn là Thắm Sách bên kia đã nghe thấy.

"Đừng đi ra, mưa lớn," hấn cũng không cúp máy, giọng nói trầm thấp từ bên kia tiếp tục truyền đến, "Chờ anh tìm ô."

Lời nói quá thật, thế nhưng hơn một năm nay hai người họ đã có vô số cái hẹn ước như thế này, cuối cùng đều bị hủy bỏ giữa chừng..... "Anh, năm mới không được gạt em"

"Không gạt em," hấn cười, "Ô trong nhà đâu hết rồi ấy nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trăm hoa đua nở (1)

Dịch: CP88

"Lúc nào rồi còn tìm ô....." Cô ghen ngào cười, giọt lệ trong suốt mang theo vui sướng lăn xuống.

"Không tìm nữa." Đầu bên kia nhanh chóng cúp máy.

Cô cũng chỉ là vui quá nên mới làm nũng với hấn như vậy, một chút cũng có ý định sẽ để bệnh nhân như hấn phải dầm mưa. Thắm Chiêu Chiêu gấp gấp tìm bốn phía xung quanh xem có thứ giấy báo gì đó có thể che mưa hay không, tìm không được, lại cuống quýt đầu trần đội mưa lao ra ngoài. Bởi vì quá vội mà không để ý va phải một chiếc giá đặt hoa, bị một cành hoa chìa ra cào lên mặt.

Sau một giây sững ra, Thắm Chiêu Chiêu đẩy cửa chạy đi.

Mưa như trút nước, nước mưa cứ như vậy mà tấp thẳng vào mặt cô.

Trận mưa tối nay có thể coi là trận mưa lớn nhất từ khi cô trở về Hồng Kông cho đến bây giờ, từ nhà kính trồng hoa chạy đến thang máy, cả người không có lấy một chỗ khô ráo, không thể lau đi, từ đầu đến chân đều có nước nhỏ tong tong.

Cửa thang máy trước mặt mở ra.

Người đàn ông hơn một năm không gặp, cơ thể tắm dưới tầng ánh sáng thanh mát dịu dịu. Rõ ràng là không hề dính phải nước mưa, thế nhưng từ áo khoác ngoài đến sơ mi mặc trong, mặt mày đều như cũng bị nước mưa thấm ướt, nhiễm một tầng khí ẩm, đặc biệt là đôi mắt đen như mực kia.

Thắm Chiêu Chiêu như cô gái nhỏ mới yêu, nhận ra bộ dạng nhếch nhác của mình, vội đưa tay lên gạt loạn mấy giọt nước trên mặt.

"Em đi vào hay là anh ra đó đây?" Hấn cười hỏi.

Cô bước vào thang máy, mưa gió điên cuồng nhanh chóng bị chặn lại bên ngoài lớp cửa kim loại dày và nặng.

Thắm Sách nhìn thấy cả người cô đều là nước, lấy chiếc áo khoác ngoài từ trên người mình xuống: "Khoác lên đi." Hấn muốn giúp cô khoác lên vai, thế nhưng thử hai lần vẫn không thành công.

Thắm Chiêu Chiêu tiếp lấy từ mình choàng lên, chiếc áo khô ráo mang theo hơi ấm trên người hấn phủ xuống ôm lấy cô.

"Thẩm Diễn lái xe đưa anh về, vẫn chưa đi." Hấn ôm lấy Thẩm Chiêu Chiêu ướt sũng từ phía sau, chiếc áo sơ mi sẫm màu không thể nhìn ra vết nước đang dần lan ra, thế nhưng vết nước lan xuống quần âu thì khá rõ ràng.

"Hai người đàn ông lớn đầu mà không tìm nổi một cái ô....." Cánh môi nhanh chóng bị Thẩm Sách ngậm lấy, có thứ cảm giác toàn thân bủn rủn, sau đó chìm sâu vào nước. Cô vốn sợ nước, bởi vậy không bao giờ đến gần, càng không thể nào có khả năng bị chết chìm, thế nhưng cảm giác ngộp thở không khỏi khiến người ta liên tưởng đến điều này.

"Còn uống trà nữa." Để trơn miệng. Cũng không có lòng dạ nào mà pha trà mới, bởi vậy uống chính là trà lạnh.

Một tay khác của Thẩm Sách giữ lấy sau gáy cô, cướp đoạt toàn bộ dưỡng khí, trả lại cho cô ngoại trừ áp bách nơi môi lưỡi ra đều là vị trà. Hấn đã mường tượng ra vô số tình huống gặp lại cô, nhưng đúng là kiểu hội ngộ này chưa từng xuất hiện trong đầu hấn. Con mưa tầm tã của đêm giao thừa giúp hấn kéo ra thân thể càng thành thực hơn của cô, ánh mắt Thẩm Sách không thể nào dời khỏi giọt nước đang chậm rãi dọc theo xương quai xanh của cô chảy xuống.....

Thẩm Sách chậm chậm di chuyển trên môi cô, khiến cô nhớ đến hơi thở nặng mà trầm bên tai trước đây, ép cô bao đêm ôm lấy chính mình mà khóc. Ôn nhu nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Thẩm Sách của cô đã trở về rồi.

Thẩm Chiêu Chiêu như kẻ đang liều mạng chạy lên sườn núi chột bị người ta kéo lại rồi đẩy xuống vách núi, phía dưới là biển sâu bao la. Cảm giác cơ thể va chạm với mặt nước rồi nhanh chóng bị nhấn chìm khiến cô choáng váng. Bàn tay đặt trên vai Thẩm Sách không thể kiểm soát theo bà vai hấn trượt xuống.

Bấp thập trên cánh tay hấn chột cứng lại, cùng lúc mấy ngón tay cô chạm phải tầng tầng băng gạc, vội đẩy hấn ra, hoang mang hỏi: "Cánh tay anh bị làm sao thế?"

Sau đó không chờ hấn trả lời đã sột ruột cuộn tay áo của hấn lên mấy nấc, giữa chừng lại bị hấn ngăn lại.

Hấn nói: "Khâu mấy mũi, không nghiêm trọng như em nghĩ đâu."

"Phải khâu? Mà bác sĩ không treo cẳng tay cho anh sao?" Vừa mới khâu xong mà cũng không sợ vết thương bị phù thũng nữa, "Anh nâng cao một chút, em đi xuống tìm cho anh cái gì đó buộc lên."

"Bên dưới có, trước khi đến đây mới tháo ra, sợ đột nhiên xuất hiện như vậy sẽ dọa em."

"..... Em cũng không phải con nít."

Hấn chọc cười cô: "Khó nói lắm, vừa mới xong còn trách móc anh đi tìm ô. Dù sao cũng không sợ dính mưa, chẳng qua là dính nước rồi thì phải băng lại một lần nữa thôi. Cứ dễ vậy đi, lãng phí thời gian được ở bên em."

Cô đâu còn tâm tình nào mà quan tâm ba cái chuyện tìm ô của hấn, thúc giục hấn đi xuống dưới, trở về phòng chiếu phim mini.

Thẩm Diễn thấy hai người trở lại, cầm chiếc đai đeo đỡ cẳng tay đưa cho hấn: "Vẫn là đeo hai ngày thì hơn, vết thương trên cánh tay này không nhẹ đâu."

Thẩm Sách không muốn đeo, hấn không dùng quen thứ này, vừa rời ở bệnh viện cũng đã nói với y tá là không cần thiết rồi, chỉ khâu mấy mũi thôi mà cứ làm như gãy xương không bằng. Nhưng thấy Thẩm Chiêu Chiêu đứng một bên bày ra vẻ mặt không vui, chỉ đành đeo cái thứ vướng víu đó lên. Cánh tay treo trước ngực, hành động khá là bất tiện.

Thẩm Diễn nói mừng hai sẽ mang theo vợ và con đến chúc Tết, để cho hai người nhân dịp này công khai quan hệ luôn.

"Anh rể vừa nghe nói dì nhỏ đã từ hôn liền lập tức muốn công khai theo đuổi, sau đó bị Cẩm San mắng cho mấy trận, hai anh em họ cũng đã trở mặt nửa năm nay rồi." Thẩm Diễn cười nói, cảm thấy vợ mình với mối nhân duyên này của Thẩm Sách còn căng thẳng hơn, so với mối quan hệ của họ trước đây đúng là thêm một phần bỏ sức, lúc nào cũng sợ sẽ có ai đó cướp người của Thẩm Sách đi mất.

Thẩm Chiêu Chiêu về phòng tắm nước nóng, đổi quần áo mới rồi quay lại.

Thẩm Sách đang nửa ngồi nửa quỳ trước chiếc máy phát, chọn một chiếc đĩa rồi nhét vào trong.

Bàn làm việc và bàn trà xếp đầy hành lý, đủ loại kích thước, Thẩm Chiêu Chiêu nhìn thấy, trong lòng như có cả một vườn hoa đang nở rộ. Vừa nhìn liền biết anh không chỉ về vài ngày rồi đi luôn, nhưng vẫn nghiêm túc hỏi: "Lần này về mấy ngày? Nếu ngắn thì chúng ta không nói với ba mẹ nữa, khỏi phải lãng phí thời gian tranh luận với họ." Nếu chỉ có hai ba ngày thì cô thật sự không muốn dùng một ngày để tranh luận, lại thêm một ngày bình tĩnh thảo luận, vừa đưa tay gạt mây để ánh trăng lộ ra xong thì cũng là lúc hấn phải đi. Thời gian ngắn thì phải cẩn thận tỉ mỉ lên kế hoạch, giờ này đi đâu, giờ sau làm gì.

Chiếc đĩa trượt vào khay đựng đĩa.

"Không đi." Hấn nghiêng đầu, nói với cô.

Tin vui đến quá nhanh quá bất ngờ, cô còn tưởng hấn nói đùa.

Căn phòng tối rồi lại sáng, đoạn nhạc dạo đầu phim bắt đầu.

Ánh sáng giống như một cây bút, dọc theo đôi mắt sâu, sống mũi cao của hắn mà phác họa, cuối cùng dừng lại trên môi hắn: "Vui không?"

Trong giọng nói lại mang theo thấp thoáng ý cười: "Hay là muốn anh lại đi? Để cho hai vị công tử Lương gia kia đến cạnh tranh một phen?"

Tình hình vừa chuyển biến tốt lên đôi chút, máu chơi ác của hắn lại nổi lên. Kiếp trước cho đến kiếp này đều chưa từng thay đổi, thích nhìn cô cau mày, tức mà không thể biểu hiện quá rõ ràng, kìm nén lại đáng vẻ có chút ảo não chút ghen tuông.

Hắn không có người phụ nữ nào khác ngoài Thẩm Chiêu Chiêu, cách một vòng luân hồi vẫn muốn tiếp tục hưởng thụ tình yêu này, chưa từng thấy chán.

"Cũng không phải chỉ có hai người đó thôi đâu." Cô nhỏ giọng phản bác, không cam lòng rơi vào thế hạ phong.

"Thế hả?" Hắn cười, cầm điều khiển từ xa đi về ghế sô pha, ngồi xuống góc bên phải, "Em gái lớn rồi, có người theo đuổi là chuyện tốt." Nói xong, vỗ một cái lên vị trí bên cạnh mình, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Bởi vì một cánh tay bị treo lên nên làm gì cũng trở nên bất tiện, Thẩm Chiêu Chiêu vừa muốn ngồi xuống, hắn lại thay đổi chủ ý kéo Thẩm Chiêu Chiêu ngồi lên đùi mình. Hai người mặt đối mặt, trán kề trán.

"Anh không ghen à?" Cô bắt măn.

Hắn cười: "Càng nhiều càng tốt."

Người phụ nữ có thể khiến Thẩm Sách hắn yêu hoàn toàn có cái bản lĩnh này. Dù sao cũng không phải là trước đây, xinh đẹp quá chỉ khiến cô có thêm nhiều con ác mộng tứ hôn mà thôi.

Thẩm Chiêu Chiêu vẫn nhớ hắn mới khâu mấy mũi, không muốn để hắn tối nay động chân động tay lung tung, mấy lần đẩy tay hắn ra. Thẩm Sách bắt đắc dĩ thờ dãi: "Không phải đêm nay định để anh ngủ ở phòng chiếu phim này thật đấy chứ?"

"Em mang qua cho anh bộ chăn đệm, trải xuống đất nằm." Cô nói.

"Đã chiếm phòng ngủ rồi, bây giờ còn muốn đuổi chủ nhân ra ngoài?"

Hắn cười, ngửa đầu tựa lên lưng ghế sô pha, dùng ánh mắt mà thiêu đốt cô.

Thế nhưng cô không để ý đến hắn, còn nhân cơ hội đó trốn ra, ngồi xuống vị trí song song với hắn. Hai người ngồi sát cạnh nhau, vẫn vô cùng vui vẻ khi xem lại bộ phim trước đó đã xem mấy lần. Thẩm Sách thi thoảng lại nghiêng đầu hôn nhẹ lên trán cô, Thẩm Chiêu Chiêu lúc vui vẻ lên sẽ ngửa đầu chuyển nó thành một nụ hôn môi. Xem xong một bộ, lại tiếp tục chuyển sang bộ tiếp theo, đêm giao thừa này coi như hoàn toàn mãn nguyện.

0 giờ 00 phút, chuyển sang ngày mừng một đầu năm, Thẩm Chiêu Chiêu xuống phòng khách lấy một cái đĩa đựng đầy hạt dẻ cười.

Tách một tiếng, lại tách một tiếng, Thẩm Chiêu Chiêu liền một lúc bóc xong hơn hai mươi hạt dẻ cười: "Đưa tay cho em." Cô nói.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Sách chột trằm xuống.

Thẩm Chiêu Chiêu thấy hắn không động đậy, trực tiếp nhét hạt vào miệng hắn: "Thôi, dứt luôn cho anh nè."

Hết hạt này đến hạt khác, cô giống như đang cho một chú hươu con không có năng lực tự kiếm mồi ăn, bản thân ngẫu nhiên sẽ ăn hai hạt: "Ăn nhiều nhất định sẽ muốn uống trà, ban đêm cũng dễ khát hơn."

Bàn tay bỗng bị hắn nắm lấy: "Cho anh xem....."

Một giây này bị kéo dài ra vô tận, chậm như giọt mực tàu rơi xuống tờ giấy, dọc theo những nhánh rẽ vô cùng nhỏ mà không ngừng lan rộng.....

Thẩm Sách nhìn cô không chớp mắt, một vệt đỏ này cứ như vậy hiện lên trước mắt hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận thấy màu máu. Vết xước kia không hề sâu, thế nhưng bởi vì không sâu mà càng dễ xuất hiện màu đỏ phảng phất. Cảm giác quen thuộc với máu như gió lốc ào ào tấn công vào não bộ..... Ngón tay hắn tìm thấy môi dưới của cô, đỏ mềm lại mọng nước. Trước khi gặp Thẩm Chiêu Chiêu ở kiếp này, trong mắt hắn chưa từng có khái niệm về một người con gái xinh đẹp, bất kể là ai, tô son đỏ loại gì trong mắt hắn đều biến thành màu vàng nghệ xám xịt. Thẩm Chiêu Chiêu là ngu quan đánh bại tất cả, dù không có màu sắc gì thì cũng thừa sức làm rung động tâm hồn hắn.

Số mệnh đã định sẵn là như vậy, hắn sớm phải đoán ra màu đỏ kinh diễm nhất trong mắt của bản thân chính là Thẩm Chiêu Chiêu.

Khó trách vị hòa thượng già kia nói hồng trần là khổ, Thẩm Chiêu Chiêu chính là hồng trần của hắn.

"Sao lại bị thương?" Hắn hỏi.

Cô nghĩ hần là hần đã nhìn thấy màu sắc ở đây, vàng xám, bị hần hỏi như vậy cũng không hề thấy lạ.

"Lúc ở nhà kính trồng hoa, vội chạy ra tìm anh," vừa rồi đi tắm cô đã xem thử, chỉ là một vết xước rất nhỏ mà thôi, thấy hần nghiêm túc nhìn mình như vậy thì không nhịn được đưa tay lên sờ, "Sẽ lành sẹo nhanh thôi....."

Khuôn mặt hần chìm trong ánh sáng tối mờ của căn phòng.

"Đang nghĩ gì vậy?" Cô nhẹ giọng hỏi, "Có thể nói cho em biết không?"

Cô muốn dẫn dắt để hần nói ra, tán gẫu với hần, giúp hần nhẹ bớt lòng.

Nói xong, cô thấp giọng làm nũng: "Anh giấu em chuyện gì hả?"

Thẩm Sách vừa nhớ lại ký ức năm ấy. Hần cũng từng muốn nói cho cô biết tất cả, sau đó nghĩ lại vẫn quyết định sẽ một mình giữ lấy bí mật này. Thẩm Chiêu Chiêu của trước đây là tiểu thư danh gia vọng tộc, sau khi gia tộc suy sụp rồi đi theo hần đã phải chịu không ít khổ, càng bởi vì là em gái của Thẩm Sách mà chịu không ít tội. Đến khi chết cũng không được chết tử tế.

Kể ra một mối tình bi thương thống thiết như vậy, hần đã nghĩ đến hai chiều hướng của kết quả sau đó. Một khả năng, là cô nửa tin nửa ngờ, hoặc là hoàn toàn tin tưởng, thế nhưng không nhớ được bản thân đã từng trải qua, bởi vậy sẽ không cảm thấy đau. Một khả năng khác, là câu chuyện này sẽ vạch ra vết thương cũ, trở thành thứ thuốc dẫn khiến cô nhớ lại toàn bộ ký ức kiếp trước, sau đó cơ thể cũng sẽ phải đón nhận một trận đau đớn vô cùng chân thật. Bao gồm cả cái chết cuối cùng, nếu như ông trời để cô phải trải qua thêm một lần nữa thì ai sẽ đến cứu cô đây?

"Nói thử coi," cô ghé sát tai bên môi hần, "Em muốn nghe."

Thẩm Sách nhìn màn hình lớn trước mắt: "Đúng là có chuyện đã gạt em."

Thẩm Chiêu Chiêu ngồi thẳng lưng, nhú mày nhìn hần.

"Lần đầu tiên anh làm chuyện thân mật với một cô gái cũng là ở đây."

Khuôn mặt cô đỏ lên, nhưng là vì tức giận, xoay người muốn đi.

Thẩm Sách kéo lại cổ tay cô: "Muốn nói thật với em cũng không được?"

"Ngày mai rồi nói thật..... Đừng có quấy rầy tâm trạng tốt ngày hôm nay của em"

"Chọn ngày không bằng gặp ngày." Hần nói.

Rồi ngẫm lại, nói tiếp: "Nói một cách chính xác thì, ở đây với cô gái kia vẫn chưa đến bước cuối cùng."

"Anh có tin em sẽ không thêm đề ý đến anh một tuần, không, một tháng luôn không hả?"

Hần lắc đầu: "Nhiều nhất là một ngày."

Cô trừng mắt nhìn hần.

"Để anh nói hết đã, em cũng tích nhiều giấm thật đấy," hần bình tĩnh tiếp tục, "Biết đâu nói xong em lại cho anh về phòng ngủ cùng thì sao?"

"..... Vậy anh nói đi, không sợ hối hận thì cứ nói."

"Tối đó cô ấy và anh đến Lan Quế Phường, mạnh miệng tự cho mình là tửu lượng tốt. Anh tin lời cô ấy, tận chức trách chủ nhà mời khách gọi thêm rượu cho cô ấy, không ngờ cuối cùng lại hại chính mình," hần nắm chặt cổ tay cô, tránh để cô tẩu thoát giữa chừng, "Còn phải nhường phòng của anh cho cô ấy."

"Lan Quế Phường là chốn cho anh chuyên dùng để lừa gạt con gái nhà lành hả?"

"Anh trai em khinh thường mấy thứ đó," hần ngẫm nghĩ rồi đáp, "Là cô ấy có cảm tình với anh."

.....

Nhìn bộ dạng bình tĩnh quá đổi của hần, Thẩm Chiêu Chiêu bất giác cảm thấy kỳ quái, không lẽ cô gái đó..... là cô?

"Nửa đêm cô ấy không ngoan ngoãn mà ngủ, say khướt vẫn muốn xuống tầng tìm nước, hoặc là nói, muốn tìm anh," hần hỏi cô, "Em cũng là con gái, em nói xem cô ấy thật sự muốn uống nước hay là trong tiềm thức muốn đi tìm anh đây?"

Thẩm Chiêu Chiêu đã hoàn toàn có thể kết luận người trong lời hần nói là mình..... "Không phải tìm anh, khát nước thật. Ai uống rượu vào cũng sẽ khát nước."

"À, là vậy sao," hấn trầm tư, "Xem ra anh hiểu nhầm rồi."

Sau đó không nói tiếp nữa.

Thảm Chiêu Chiêu đá chân hấn, trả lại toàn bộ ảm ức vừa rồi.

Một tay hấn ôm eo cô, một tay tự tháo chiếc đai vướng víu trên cánh tay xuống, sau đó nâng tay khoát qua cổ cô, dùng chính cánh tay bị thương này giam cô vào khoảng đất trời của riêng mình: "Đề anh nhìn em một cái."

Đôi mắt ửng đỏ, cánh môi đỏ hồng, còn có vết xước mờ hỏ dưới cằm. Hấn vừa nghĩ xem trên người cô còn có màu đỏ ở đâu nữa không, một tay không bị thương có thể hoạt động nhẹ nhàng vừa mở cúc trên áo cô.

"Tôi đó..... chúng ta đã làm gì?" Cô bị tò mò quán lấy.

Hấn mỉm cười, cúi đầu ép môi đến bên tai cô.

"Có muốn anh trai không?"

"Ừm....."

Thảm Sách bất ngờ bị cô ngậm lấy môi, hấn nhắm mắt lại, thuận theo cô.

*** Lời tác giả ***

Phản thoại của chương này vừa đọc vừa liên tưởng lại phần đệm sẽ rất có cảm giác

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Lão* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.